

Sosyalizm Yolunda

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/20 • 27 Mayıs 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

*Emperyalistler ve uşakları
saldırı hazırlığında...*

**Kavgaya saflarını
sıklaştıralım!**

İÇİNDEKİLER

Kürt halkına karşı kirli ittifak!	3
Düzen partilerinin ortak eksenini emperyalizme uşaklıktır!.....	4
CHP sosyal demogojiyle yelkenlerini şişirmeye çalışıyor.....	5
Kılıçdaroğlu Dersim'de Kürt sorununu hatırladı	6
Seçimler ve sendikalar.....	7
Ankara'da seçimler ve devrimci tutum paneli	8
İstanbul'da seçim çalışmaları.....	9
İzmir'de seçim çalışması.....	10
İllerde seçim çalışması.....	11
Telat Çelik ile Düzce'deki sınıf hareketi üzerine.....	12-13
Balcalı ve Akdeniz'de grev kazanımları	14
Direnişçi işçilerin boykot çağrısına polis saldırısı.....	15
Fabrika çalışmalarımızın mevcut durumu üzerine	16-17
Tahrir'den Puerto de Sol'a isyan büyüyor!	18
Arap halklarının direnişi karşı-devrim planlarını bozacaktır!	19
Avrupa işçi sınıfı ve Yunanistan'da kitle grevleri - Volkan Yaraşır	20-21
Suriye'de siyasi gelişmeler ve olasılıklar	22
Salih ve diktatörlüğü yıkılana kadar direniş!	23
Schengen tartışmaları ve emperyalist ikiyüzlülük.	24-25
25. Geleneksel İTÜ Öğrenci Şenliği üzerine.....	26-27
Devrime koşmak veya onun suretiyle yetinmek - S. Kurtuluş... ..	28
Simav depremi ve yeniden kanıtlanan gerçekler.	29
ÜMMP ve İşsizlik İstanbul Yerel Kurultayı yapıldı	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak'tan...

Ülkede ve dünyada sınıf ve kitle mücadelelerinin seyrini belirleyecek önemde gelişmeler yaşanıyor. Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da başlayan halk hareketlerinin sarsıntısı sürerken emperyalistler ve işbirlikçileri, inisiyatif almaya, bölgeyi ve dünyayı kendi isteklerine göre yeniden yapılandırmaya çalışıyorlar. Ancak şu haliyle ne denli örgütlü ve ne yaptıklarını biliyor bir havada davranıyor olsalar da, bir türlü siyasal ve toplumsal gelişmelerin yönünü belirlemeye muktedir olamıyorlar.

Öyle ki emperyalist müdahalelerle gölgelenip hızı kesilse de Ortadoğu'daki halk hareketleri devam ediyor. Emekçi halklar şimdilik inisiyatifi alacak bir siyasal-örgütsel kapasite gösteremiyor, ancak emperyalistler de duruma hakim olamıyorlar. Bu bir yana, sosyal mücadelelerin dalgası emperyalistleri kendi metropollerinde tehdit ediyor. İspanya'daki kararlı kitle gösterileri bir anda Ortadoğu'daki isyan rüzgarını Avrupa'ya taşıdı. Ülkede alanları dolduran onbinlerce insan Tahrir ruhunu yaşatıyor. İnsanca bir yaşam ve özgürlük istiyorlar. Yaşamları üzerinde söz hakkı talep ediyorlar. Bu ülkeden başka Yunanistan'da da sosyal mücadelenin harareti yeniden yükseliyor. Diğer ülkelerde de emekçilerin gözü yeniden sokaklarda. İşçi ve emekçiler yaygın ve parçalı da olsa yoğun bir hareketlilik içindeler.

Farklı coğrafyalardan emekçiler her ne kadar bir ordu gibi harekete geçmelerini sağlayacak örgütsel bağlara sahip olmasalar da, sınıf ve kitle mücadelelerinin rüzgarıyla dolan atmosferde birbirlerinden etkileniyor, öğreniyor ve harekete geçiyorlar.

Ülkemizdeki durum da bu genel tablonun uzağında değil, olmadığı gibi tüm temel özelliklerini içerisinde barındırıyor. Belki sınıf ve emekçi hareketi birleşik ve örgütlü bir düzeyden yoksun, ancak yine de sokakların boş kalmadığı, mevzi direnişlerin eksik olmadığı kararlılığın ve direncin hep diri kaldığı bir tablo sözkonusu. Diğer taraftan ise Kürt halkının ortaya koyduğu mücadele gücü ve kapasitesi, Ortadoğu halk hareketlerinin dinamizmini ve ruhunu ülke topraklarına taşıyor. Bu haliyle de kurulu düzeni acz ve çaresizlik

içinde bırakıyor.

Yani her bakımdan keskinleşen, şiddetlenen ve yoğunluğunu arttıran bir sınıf ve kitle mücadeleleri tablosu ile yüzyüzeyiz. Şu durumda düzen cephesi baskı, terör ve düzenbazlıkla bu mücadelede galip gelmeye çalışıyor, ancak dört yandan gürül gürül gelen sosyal mücadelelerin önünde yine de duramıyor. Bu haliyle de en azından onun düzene karşı devrimin kanallarına akmasını istiyor. Bütün hazırlıklarını ve planlarını da bunun üzerine kuruyor.

İşte bu koşullarda düzen güçlerinin bu hazırlık ve planlarına karşı safları sıklaştırmamızın zamanıdır diyoruz. Olağanüstü gelişmelerin yaşandığı dönemin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir bilinç, ruh ve mücadele iradesiyle donanmalıyız. Her bakımdan kavgaya hazır olmalıyız.

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/20 * 27 Mayıs 2011
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

H. Fırat
Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

H. Fırat
Seçimler
ve sol hareket

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Emperyalistler ve uşakları kapsamlı bir saldırıya hazırlanıyor...

Karşı koymak için safları sıklaştıralım!

12 Haziran genel seçimlerine sayılı günler kalırken, burjuva siyasetindeki gerilim de giderek tırmanıyor. Gelişmelerin aldığı düzey, seçimlerin burjuva siyasal yaşam ve sermaye iktidarının geleceği bakımından hayati bir önem kazandığını gösteriyor. Çünkü süreç içeride ve dışarıda yeni politik yönelimlerle uyumlu bir meclis ve hükümetin ortaya çıkarılıp çıkarılmayacağı sorununda düğümlenmektedir. Bu nedenle genel seçimler burjuva düzen partilerinin olağan bir parlamenter yarış olmanın ötesine geçmekte, içeriden ve dışarıdan doğrudan ve kaba müdahalelerle şekillendirilen bir süreç olarak ilerlemektedir.

Son olarak MHP'ye yönelik yapılan müdahale bu kapsamda değerlendirilmelidir. İrkçı-faşist parti düzenin yeni yönelimlerine uyum sağlayamadığı için uzun zamandır kızakta bekletiliyordu. Fakat bu kez AKP'nin işine yarayacak tarzda ve kaba bir biçimde hırpalanmaktadır. Böylece MHP'nin alacağı koltukların bir kısmı AKP'nin hesabına yazılmak istenmektedir.

Bu operasyon vesilesiyle MHP'ye dair söylenecek fazla bir şey yok. Sonuçta çürüme tüm düzen siyasetinin ve partilerinin ortak özelliğidir. İrkçı-faşist parti de çürümüş düzenin en kirli özelliklerini taşıdığı ölçüde ortaya serilenlerde şaşırtıcı bir yan yoktur. Düzenin efendileri bir tercihte bulunmuş, ırkçı-faşist partiyi hedef seçmişlerdir. Burada önemli olan bu tercihi yapanların amaçları ve kimlikleridir.

Bu operasyonun AKP'nin siyasal konumunu sağlamlaştırmaya hizmet ettiği aşikardır. Fakat bu düzeyde bir operasyonun sadece AKP ve "cemaat"

tarafından gerçekleştirildiği söylenemez. Düzenin yerleşik dengelerini etkileyen bu düzeyde bir operasyon, emperyalistler ve tekeli burjuvazinin iradesi çığnenerek gerçekleştirilemez. Bunun için operasyonun gerisinde, tıpkı CHP operasyonunda olduğu gibi, emperyalistler ile tekeli burjuvazinin iradesi bulunmaktadır. Burjuva siyaset çevrelerinde ve medyada yapılan tartışmalar da bu noktaya işaret etmektedir.

Diğer taraftan, emperyalistlerin yeni dönem stratejilerinin gerekleri doğrultusunda üstlendiği rol karşılığında AKP tam olarak desteklenmektedir. Emperyalistler cephesinden bir dönem öncesine kadar AKP'ye ilişkin ortaya konulan rahatsızlıklar bugün için büyük ölçüde hasıraltı edilmiştir. Bu bakımdan dönüm noktası Libya olmuştur. ABD emperyalizmi Libya ile birlikte Ortadoğu'daki halk ayaklanmalarına yönelik kapsamlı bir müdahale planını uygulamaya sokarken, AKP hükümeti önce ayak diremiş, fakat sonrasında bu planın aktif taşeronluğuna soyunmuştur. Libya'ya yönelik askeri müdahalenin karargâhı olarak İzmir'in kullanılması gibi bir soysuzluğa imza atabilmiştir. Böylece AKP emperyalist efendilere uşaklığın gereklerini en ileri düzeyde yerine getireceğini göstermiş, ilişkiler daha da pekiştirilmiştir. CIA başkanının gizli beş günlük Ankara mesaisi, ABD'li askeri ve siyasi görevlilerin AKP ile kurdukları sıkı diyalog ilişkilerdeki yeni düzeyi ortaya sermektedir.

Dolayısıyla, kaba operasyonlarla hazırlanan genel seçimlerin ardından ulaşılmak istenen siyasal sonuçlar besbellidir. Hedeflerden birisi AKP'ye anayasayı da değiştirebilecek bir meclis çoğunluğu sağlayabilmektir.

Yeni bir anayasal düzenleme AKP'ye burjuva siyasal yaşam üzerinde tam bir denetim, devlet mekanizmasını istediği gibi kontrol edebilme imkanı sağlayacaktır. Bunun dolaysız sonucu, mevcut baskı ve terör rejiminin daha da koyulaştırılması olacaktır. Böylece ülkenin AKP ve efendileri için dikensiz bir gül bahçesine dönüştürülmesi, yani toplumsal mücadele güçlerinden arındırılmış "ileri demokrasi" için gerekli siyasal şartlar oluşturulacaktır. Bu sayede AKP'nin dış politika alanında da eli rahatlayacaktır.

Böyle bir baskı ve terör rejiminin en önemli hedefi ise Kürt hareketi olacaktır. AKP hükümeti halihazırda da baskı ve zorbalıkta sınır tanımamaktadır. Bu konuda emperyalistlerin onayını aldığı kesindir. Bu onay yularını tüm den emperyalistlerin eline vermenin karşılığıdır. Kürt hareketinin sözcülerinin de belirttikleri gibi, ABD emperyalizmi Ortadoğu'daki hizmetleri karşılığında Türk devletine Kürt halkının kellesini vermiştir. Seçimlerin ardından Kürt hareketine yönelik kapsamlı bir tasfiye operasyonu yürütülecektir.

Böyle bir operasyon düzenin selameti açısından olmazsa olmaz görülmektedir. Çünkü Kürt halkı, "açılım" adı altında yürütülen tasfiye sürecinden, bilinç, mücadele ve örgütlenme açısından güçlenerek çıkmıştır. Kürt halkı gelinen yerde düzenin bireysel-kültürel haklar kapsamında atacağı adımlara itibar etmeyecek denli bir özgüvene ve mücadele gücüne sahiptir. "Açılım" adı altında önüne atılan kırıntılar onu tatmin etmemekte, ulusal eşitlik ve özgürlük talep etmektedir.

Sermaye devletinin Kürt halkının mücadele ateşini söndürecek manevra imkanları son derece zayıf olduğu için önümüzdeki dönemde baskı ve terör ağırlaştırılacaktır. Çünkü Kürt hareketinin ulaştığı düzeyde, hareket fiziken ve moral bakımdan çökertilmeden Kürt halkının düzen içi bir çözüm razı edilmesi mümkün değildir. Bu nedenle emperyalistler ile uşaklarının hedefinde bu tür bir çözüme için kapsamlı bir tasfiye operasyonu bulunmaktadır.

Bu tablo emperyalistler ile işbirlikçilerinin işçi ve emekçiler ile kardeş halklara karşı nasıl derin bir işbirliği içerisine girdiğini, önümüzdeki dönemde ağır ve kapsamlı saldırılar için bugünden hazırlanmakta olduklarını göstermektedir.

Böyle bir tabloda "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarının gerektirdiği bir birlik ve mücadele hattını inşa etmek zorunludur. Bunun için, seçimleri aşan bir perspektifle davranmak, sokaklarda-meydanlarda mücadeleyi büyütme, saldırıları püskürtebilmek gerekmektedir. Emperyalistler ile işbirlikçilerinin seçim oyununu ve hazırlıklarını sürdürdükleri saldırı planlarını bozmanın başka bir yolu yoktur.

Kürt halkının mücadeleye kararlılığı ve düzenin açmazları

Önceki hafta ülke gündemine Kürt halkının katledilen PKK gerillalarını militan bir tutumla sahiplenmesi damgasını vurmuştu. Cenaze törenleri halkın şehitlerini sahiplendiği kitlesel siyasal gösterilere dönüşmüştü. Kürt halkının kararlılığı bir adım daha ileri sıçramış, devletin çatışma alanlarında bıraktığı cenazeler yüzlerce insanın çabasıyla getirilmişti. Bu da düzen güçleri üzerinde derin bir korkuya yol açmıştı. Kimi burjuva köşe yazarları bu gelişmeyi Ortadoğu ve Kuzey Afrika halk hareketlerine benzeterek “korku duvarı aşıldı” biçiminde değerlendirdi. Çatışmaların daha da şiddetleneceği ve Kürt halkının direnişinin önünü almanın daha da zorlaştığı vurgulandı.

Şu haliyle Kürt halkı cephesinden sergilenen mücadele azmi ve özgüveni, kazandığı siyasal ve moral güç, düzen güçlerinin bu korkularında haklı olduklarını doğruluyor. Kurulu düzen Kürt sorununda çözümsüzlük batağında debelenirken, Kürt halkının taleplerini karşılama gücü ve yeteneğinden yoksun olduğunu gösteriyor. Bu ölçüde de baskı, terör ve şovenizm silahına daha fazla sarılıyor.

Bunun için devletin Kürt hareketine yönelik azgın terörü, son günlerde gerillaya dönük kapsamlı operasyonlardan BDP'nin seçim çalışmalarını sabote etmeye ve böylece daha da güçlenme eğiliminde olan hareketin önünün fiilen kesilmesine vardı. Özellikle BDP'nin seçim çalışmasının güçlü olduğu yerlerde saldırılar gerçekleştirildi. Pek çok ilde bağımsız adayların seçim büroları ve çalışanlarını hedef alan saldırılar gerçekleşti. Saldırıları kimi yerde sokağa salınan MHP'li faşistler ve polis işbirliğiyle, kimi yerde polis doğrudan devreye girmesiyle gerçekleşti. Son birkaç gündür ise bu saldırılar seçim çalışmalarını yürüten güçler ile Kürt gençliğini hedef alan ev baskınlarıyla devam etti. Onlarca kişi gözaltına alınırken, çok sayıda kişi tutuklandı.

Saldırıları bunlarla da sınırlı kalmadı. İstanbul, Adana, Mersin ve Sivas'ta da polis-sivil faşist işbirliğiyle provokasyonlar tezgahlandı. Mersin'de devletle işbirliği yapan Cano aşireti mensuplarının yarattığı provokasyon sonucu çıkan çatışmada bir Kürt genci öldürüldü, biri ise yoğun bakımda. Devlet Kürt halkının mücadelesini bastırmak için bütün kirli yöntemlerini devreye sokmaktadır. Faşist provokasyonlar ve şovenist kudurganlığı yükseltme çabalarına baskın, gözaltı ve tutuklamalar ve çıplak devlet terörü eşlik etmektedir.

Son günlerin önemli gelişmelerinden biri başbakanın Kürt illerinde yaptığı seçim mitingleriydi. Başbakan bu kentlere binlerce resmi, sivil polis, özel tim ve keskin nişancı ordusuyla birlikte gitmek zorunda kaldı. AKP mitinglerine katılan herkes didik didik aranarak içeri alındı. Erdoğan Siirt ve Van'da gerçekleştirdiği mitinglerde beklediği ilgiyi bulamamış olsa da görüntüyü kurtardı. Fakat Hakkari ve Şırnak mitingleri tam bir fiyasko oldu. Burjuva basında bile Erdoğan'ın ancak birkaç bin kişiye hitap edebildiği söylenmektedir. Bu kentlerde KCK'nin ilan ettiği sokağa çıkma yasağı ve kepenk kapatma eylemine büyük ölçüde uyuldu. Belediye işçileri miting günü şehrin çöplerini toplamadığı için, çöpler sağlık işleri müdürlüğü çalışanlarına toplattırılmak zorunda kaldı. Batman'da AKP'nin mitinginin yapılacağı alana yakın bir yerde BDP miting düzenledi. Bundan dolayı AKP miting saatini geciktirdi ve mitingin yerini de değiştirmek zorunda kaldı.

Son üç şehirdeki mitinglerde Erdoğan'ın hedefinde PKK ve BDP vardı. Erdoğan, sokağa çıkma yasağı ve kepenk kapatma eylemleri nedeniyle özellikle BDP'li belediyelere yönelik hakaretler yağdırdı. Hükümetin verdiği paraları halka hizmette kullanmamakla suçladı. “Hakkari’yi gördükçe kahroluyorum, yani çöpler ortada, yollar toz çamur içinde” vb. söylemler, öfke ve hezeyanın gerçek nedenini açıklıyor. Başbakanın sarf ettiği cümleler Kürt siyasal hareketinin bölgedeki etkinliğiyle baş edememenin de itirafı anlamına geliyor. Öyle ki burjuva basın bile Kürt illerinde AKP ve Kürt hareketinin açık bir savaş halinde olduğunu ve AKP'nin işinin çok zor olduğunu ifade etmek zorunda kalıyor. AKP'nin bölge mitingleri 1 Haziran'da Diyarbakır'da yapacağı mitingle son bulacak. AKP'nin en etkin olduğu yer olan Siirt'te bile umduğu başarıyı yakalayamaması bundan sonraki bölge mitingleri konusunda da bir fikir vermektedir.

Düzen Kürt halkının mücadelesini bastırmaya çalışırken, Kürt hareketi de düzeni açmaza alacak adımlar atıyor. Bu cephede önemli gelişmeler yaşanıyor. Bunlardan biri geçtiğimiz hafta katledilen 12 gerilla içinden cenazelerine ulaşamayan iki gerillanın bulunup alınması için Barış Anneleri İnisiyatifi ve MAYA-DER'in bölgeye gitmesidir. Yapılan açıklamalara göre, çatışma bölgesine bu sefer daha

kitlesel bir biçimde gidilecek ve sınır bir kez daha fiilen delinip geçilecektir. Hafta başında katledilen gerillalardan Muhammed Süleyman'ın (Kemal Ferzende) cenazesi de Kürt federe bölgesinde doğduğu yer olan Hewler'e bağlı Xelefin ilçesinde binlerce kişinin sahiplendiği kitlesel bir törenle uğurlandı. Cenaze merasiminden önce sınırın öte yanında beşyüz araçlık bir konvoy ve binlerce insan şehit gerillayı karşılamak için gelmişti. Bu sahiplenme, Türkiye Kürdistan'ındaki mücadelenin diğer parçalarda yaşayan Kürt halk kitlelerine yansımaları görmek açısından anlamlıdır.

Bir diğer önemli gelişme, geçtiğimiz ay toplanan Demokratik Toplum Kongresi'nden sonra hafta başında Kongra Gel 8. Genel Kurulu'nun toplanması oldu. DTK kararlarının paralelinde fakat ondan daha kapsamlı kararlar Kongra Gel tarafından alındı. Yapılan açıklamaya göre, 2011 yılının Kürt sorununda “final ve çözüm” yılı olması kararlaştırılmıştır. Bu nedenle Kürt halkının mücadelesinin de kapsamlı ve sonuç almaya yönelik olması gerektiği, Kürdistan'ın tüm parçalarında ve Avrupa'da güçlü bir mücadele örgütlenmesi ve bu örgütlenmelerin birleştirilmesi gerektiği ifade edilmektedir. Bunu, DTK temsilcilerinin “Ulusal Birlik Konferansı” hazırlıkları çerçevesinde Irak'a Barzani, Talabani ve Kürt milletvekilleriyle görüşmeye gitmesi

4 ilde onlarca gözaltı

Kürt halkına yönelik gözaltı terörü sürüyor. 24 Mayıs günü 4 ayrı ilde toplam 26 kişi gözaltına alındı. Diyarbakır, Eskişehir, Kütahya ve Erzincan'da gerçekleşen ev baskınlarında içerisinde BDP yöneticileriyle öğrenci gençliğin olduğu çok sayıda kişi evlerinden gözaltına alındı.

Diyarbakır'ın Bağlar ilçesinde 4 kişinin evlerine baskın yapıldı. Sabah saatlerinde çok sayıda polisin zırhlı araçlar eşliğinde gerçekleştirdiği baskınlarda, Zülküf Koyun, Ayşe Yıldırım, BDP Bağlar ilçe yöneticisi Mehdi Doğan ve Hüseyin Şahin gözaltına alındı. Baskınlar sırasında kapılar kırılırken, gözaltına alınanlar emniyet müdürlüğüne götürüldü.

Eskişehir ve Kütahya'da eşzamanlı operasyonlarda BDP yöneticileri ile birlikte üniversite öğrencileri gözaltına alındı. Evlere yapılan baskınlarda polis terör estirdi. Gözaltına alınan BDP il başkan yardımcısı İzzetin Altun'un babasının tartaklandığı, kardeşinin ise kafasının kırıldığı öğrenildi.

Kütahya'da ise 12 üniversite öğrencisi PKK sempatisi olduğu iddiasıyla gözaltına alındı.

Erzincan'da da sabah saatlerinde üniversite öğrencilerinin kaldığı 6 eve baskın düzenlendi. Evlerde kapsamlı arama yapan polisin en az 10 öğrenciyi “örgüt üyesi oldukları” iddiasıyla gözaltına aldığı bildirildi.

izledi. Üst üste yaşanan bu gelişmeleri Kürt hareketinin devleti açmaza alacak adımları olarak değerlendirmek gerekir. Çünkü baskı ve terörü yoğunlaştırarak Kürt halkının mücadele direncini kırmaya çalışan devletin bu oyunu ters tepmekte, Kürt halkı düzenle olan köprüleri de atmaya yönelmektedir. Korku duvarlarını aşan bir halka yönelik uygulanan baskı ve terör ancak mücadele kararlılığını ve direncini arttırmaktadır. Bu ölçüde hareketi yatıştırmak için verilen “ödünler” ise sadece daha fazlası için birer dayanak olmaktadır.

Düzenin sözde “Kürt açılımı”nın kesin olarak iflas ettiği, AKP'nin Kürt illerindeki mitingleri vesilesiyle bir kez daha görülmüştür. Erdoğan'ın mitinglerde Kürt sorununun çözümü kapsamında sıraladığı icraatlar Kürt halkını zerre kadar ikna etmemektedir. Kürt halkı başbakanı, “tek dil, tek bayrak, tek devlet demeye mi”, “kalan belediye başkanlarını tutuklamaya mı”, “katlettiğin gençlerin ailelerine başsağlığı dilemeye mi geliyorsun” sözleriyle karşılamıştır. Kürt hareketine yönelik saldırıların Kürt halkının öfkesini daha da körükleyip direnme azmini arttıracak kuşkusuzdur.

Kürt siyasal hareketi cephesine iki yönlü bir tutum hakimdir. Açıklanan Kongra Gel 8. Genel Kurulu sonuçları ile Murat Karayılan'ın burjuva basına yansıyan röportajında kullandığı ifadeler kararlı ve temkinlidir. Bir yandan ABD ve devletin PKK'yi tasfiye hareketinin karşısına güçlü bir direnişle çıkma hazırlıkları, bir yandan da Abdullah Öcalan'ın verdiği 15 Haziran tarihine kadar adım atılmasına dair beklenti sürmektedir. Ancak ABD emperyalizmi ve sermaye devletinin seçim sonrasında Kürt sorununun çözümünde ileriye yönelik bir adım atacağına dair bir işaret bulunmamaktadır.

Kürt hareketi ve devlet arasında mücadelenin sertliğinin karşılıklı bir seçim taktiği olduğu burjuva basında sıkça işlenmekte, işlerin seçim sonrasında daha yumuşayacağı beklentisi ifade edilmektedir. Fakat ABD ile Kürt hareketinin tasfiyesi konusunda sağlanan anlaşma ile kapsamlı devlet terörü tablosu işin o kadar basit olmadığını göstermektedir. Gelişmeler, Kürt hareketinin önemli umutlar bağladığı ve bir eşik olarak değerlendirdiği 12 Haziran seçimlerinden sonra hazırlanacak yeni anayasanın ki bu anayasa yapılabilirse özünde AKP'nin devlet mekanizmaları üzerindeki güç ve etkinliğini arttırmak hedefiyle hazırlanacaktır-, Kürt sorununun çözümü konusunda, Kürt hareketinin bugünkü siyasal ve moral kazanımlarına rağmen, her iki cephe açısından da yeni bir çıkmaz sokak olacağını bugünden göstermektedir.

Bu şartlarda sınıf mücadelesindeki ileriye yönelik bir gelişme ile birlikte, Kürt hareketinde devrimci bir doğrultuda yapılacak açılımlar, bu çıkmazdan bir çıkış yolu açabilecektir.

Gerilla cenazelerini onbinler uğurladı

Yüksekova

HPG gerillası **Ramazan Terzioğlu**'nun cenazesi sabah saatlerinde onbinlerce kişinin katıldığı bir törenle Akalin (Bajêrge) Mezarlığı'na götürüldü. Cenaze mezarlığa ulaştığında kitle marşlar okuyarak, çatışmada katledilen Terzioğlu için 1 dakikalık saygı duruşunda bulundu.

Defin işleminin ardından kitleye hitaben konuşan Terzioğlu'nun annesi Şükriye Terzioğlu, “Allah bunu kabul etmesin. Ben ne gerilla annelerinin ne de asker ailelerinin ağlamasını istemiyorum. Bu anneler ne zamana kadar ağlayacak. Bese bese bese (Yeter, yeter, yeter)” diye haykırdı.

Ramazan Terzioğlu'nun kardeşi Yakup Terzioğlu cenaze törenine katılan herkese teşekkür ederek, “Ramazan benim kardeşim değil hepinizin kardeşidir.

Bütün halkımızın başı sağ olsun. Sizden bir ricam var siz bu cenazede gösterdiğiniz birlik ve beraberliğinizi seçimlerde de göstererek kan isteyen Erdoğan'a gereken dersi verin” dedi.

Konuşmaların ardından kitle kortej halinde sloganlar eşliğinde çarşı merkezine doğru yürüyüşe geçti. Cengiz Topel ve İpekyolu caddelerinde biraraya gelen gruplar yola barikat kurdu. Ateş yakıp slogan atan gruplara polis basınçlı su ve gaz bombaları ile saldırdı. Göstericiler polisin müdahalesine taş, molotof ve havai fişeklerle karşılık verdi.

Doğubeyazıt

HPG gerillası **Mustafa Arvin**'in (Firaz Gever) cenazesi Doğubeyazıt'ta şehir mezarlığında toprağa verildi.

Törenden sonra Demokratik Çözüm Çadırı'na doğru yürüyüşe geçen kitleye polis Abdülgör Mahallesi'nde gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırdı. Saldırıya gençler taş, molotofkokteyli ve havai fişeklerle karşılık verdi. Polis saldırısı sırasında çok sayıda kişi yaralandı.

Diyarbakır

Bitlis kırsalında çıkan çatışmada katledilen HPG'li Rıdvan Aktaş'ın cenazesi binlerce kişinin katıldığı yürüyüşün ardından Diyarbakır Yeniköy Mezarlığı'nda toprağa verildi. AKP'ye yönelik büyük öfkenin hakim olduğu yürüyüşte halk, güzergah üzerinde bulunan AKP'li milletvekili adayları ile Başbakan Tayyip Erdoğan'ın afişlerini yırttı. Törende konuşan Demhat'ın annesi Xezal Aktaş da kirli savaşın durmasını istedi.

Emperyalist saldırganlığa protesto

NATO ve Füze Karşıtı Birlik 20 Mayıs günü Şişli AKP ilçe binasına gerçekleştirdiği yürüyüşle emperyalist haydutları ve TC devleti başta olmak üzere işbirlikçilerini-uşaklarını protesto etti.

Cevahir Alışveriş Merkezi önünde toplanan birlik bileşenleri yolu trafiğe kapatarak Şişli AKP ilçe binasına yürüdüler. “Emperyalistler ve işbirlikçi uşak TC devleti Libya'dan defolun!” pankartının açıldığı eylemde, ilerici ve devrimci kurumlar kendi flamalarını taşıdılar.

Yol boyunca yapılan ajitasyon konuşmalarıyla emperyalistlerin kirli politikaları teşhir edilirken, Türk devletinin de işbirlikçi rolüne vurgu yapıldı. AKP ilçe binası önüne gelindiğinde polis barikatıyla karşılaşıldı.

Burada yapılan basın açıklamasında emperyalist güçlerin NATO şemsiyesi altında yürüttükleri Libya saldırganlığının derinleşerek sürdüğüne dikkat çekildi. Emperyalist haydutların tüm dünyanın gözü önünde Libya halkının üzerine bombalar yağdırdığı belirtilerek Libya'da her gün onlarca kişinin öldüğü, yüzlercesinin de yaralandığı dile getirildi.

AKP'nin bölge gücü olma hamasetine vurgu yapılan açıklamada şunlar söylendi: “AKP hükümetinin bu hamleleri, Libya Temas Grubu'nun Roma'da gerçekleştirilen ikinci toplantısında da yinelenmiştir. Londra'daki Uluslararası Libya Konferansı'nda oluşturulan bu gerici koalisyon, kendileriyle işbirliğine can atan Kaddafi muhalifi isyancı güçlere başta para ve silah olmak üzere geniş çaplı yardım yapma kararı alırken, TC devleti Dışişleri Bakanı Davutoğlu daha sonra basına pişkince demeçler vererek Türkiye'nin yol

20 Mayıs 2011 | Sisle

haritasının “en doğru yöntem” olduğunu anlatmıştır:

Öte yandan, TC devleti Libya Temas Grubu toplantısının dördüncüsüne ev sahipliği yapma kararı alarak, emperyalist saldırganlığa aktif taşeronluk yarışındaki ısrarını bir başka açıdan da göstermiştir”

Açıklamanın devamında Libya halkının gerçek anlamda özgürleşmesinin yolunun emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadele etmekten geçtiği ifade edildi. Libya'ya dönük emperyalist saldırganlığa karşı eylemli bir dayanışma örmeye çağırısı yapılarak açıklama son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kılıçdaroğlu Dersim'de Kürt sorununu hatırladı

Kemal Kılıçdaroğlu Dersim kent merkezinde kalabalık bir kitleye seslendi. 12 Eylül darbesi ile hesaplaşmaktan kaçtığı, faili meçhul cinayetler ve gözaltında kayıpların araştırılması konusunda başarısız olduğu gerekçesiyle AKP'yi eleştirdi. CHP'nin hükümet olduğu koşullarda, tüm sorunları çözeceği iddiasında bulundu.

Kemal Kılıçdaroğlu Dersim mitinginde Kürt sorunu konusunda, geçmiş konuşmalarına göre daha "ileri" mesajlar vermeye özen gösterdi. Ancak mitingün yapıldığı alana asılan Zazaca afişlere dönük yasakçı yaklaşım, verilen mesajların tam bir ikiyüzlülük örneği olduğunu, CHP'nin Kürt sorununa ilişkin politikasında en küçük bir değişime bile kapalı olduğu gerçeğinin açık kanıtıydı. Bu bir kez daha CHP'nin Kürt halkına yönelik, hamuru imha ve inkar ile yoğrulmuş olan politik kimliğine ışık tuttu. CHP'nin Kürt sorunu konusunda ortaya koyduğu yeni söylemlerin, basit birer manevradan, aldatmacadan ibaret olduğunu gösterdi.

CHP seçim bildirgesinde de, Kürt sorunu ile ilgili yaklaşımındaki sınırlarını ortaya koymuştu. Bildirge Kürt halkının beklentilerini karşılamayı değil, sermaye devletinin imha ve inkar üzerine kurulu politikasının özüne tam bağlılık kaygısı ile şekillendirilmişti. Seçim bildirgesinde CHP bırakalım anadilde eğitimi savunmayı, Kürtçe'nin seçmeli ders olarak okutulmasını bile tam olarak savunmaktan kaçınmıştı.

Kemal Kılıçdaroğlu konuşmasında Dersim katliamı arşivlerinin açılacağını, devletin katliamla yüzleşmesinin zamanının geldiğini belirtti. Bu konuşmanın asıl hedefi özelde Dersim emekçilerinin, genelde Kürt halkının oy desteğini kazanmaktı. Bu söylemlerin hiçbir inandırıcı yanı yoktu. CHP tarihi boyunca, bırakalım Dersim katliamı ile yüzleşmeyi, Dersim katliamını unutturmak ekseninde politika yaptı. CHP bununla da yetinmedi. Kürt sorununa düzeni koruma anlayışı ile yaklaştı. Tekçi devlet anlayışının bekçiliğini yaptı. Unutulmasın ki, Dersimli Kemal Kılıçdaroğlu, Dersim katliamını öven Onur Öymen'i istifaya çağırın konuşmasının bile arkasında duramadı. Tükürdüğünü yaladı. Kameralar önünde Onur Öymen'le el sıkışarak yaptığı açıklamaların yanlış anlaşıldığını söyleyebildi.

CHP Dersim katliamında önemli roller üstlenmiştir. 1936'da başlayan ve ancak 1938'de bastırılan Dersim isyanı sürecinde sömürgeci sermaye devleti, dönemin CHP hükümeti Kürt halkına yönelik katliamda sınır tanımamıştır. Kürt halkının tepesine bombalar yağdırılmış, zehirli gazlar kullanılmıştır. Dersim katliamı nedeniyle 40 bine yakın Kürt-alevi emekçisi katledilmiştir. Onbinlerce Kürt- Alevi emekçisi zorunlu göçe maruz bırakılmıştır.

Kurultay konuşmasında bol bol vaatlerde bulunan Kemal Kılıçdaroğlu "Kürt sorunu" söylemini bile kullanmaktan kaçınmıştır. Bu tutum Kemal Kılıçdaroğlu'nun yeni diye

tanımladığı CHP'nin de resmi ideolojinin dışına çıkma cesaretinden yoksun olduğunun göstergesidir.

Kemal Kılıçdaroğlu'nun sadece Dersim'de değil Kürdistan'da seçim mitinglerinde öne çıkan söylem değişikliğinin elbette ki politik gerekçeleri var. Kemal Kılıçdaroğlu'nun bu söylem değişikliğine yönelmesinin asıl nedeni CHP'nin Kürdistan'da yeniden bir alternatif burjuva aktör olarak sahneye çıkma isteğidir. Bu nedenle Türk devletinin kuruluş felsefesinin altında imzası olan, yıllarca tekçi devlet anlayışının bekçiliğini yapan CHP'nin Kürt sorununa ilişkin "yeni" olarak tanımladığı söyleminin hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur.

Sadece Kemal Kılıçdaroğlu değil, Kürt halkını aldatmak, sahte umut dalgası yaratmak için düzen partilerinin liderleri Kürt illerine geldiklerinde benzer söylemler kullandılar. "Demokrasinin yolu Diyarbakır'dan geçer", "Kürt realitesini tanıyoruz" dediler. Tüm bu söylemler Kürt halkının duygularını istismar etmeye ve Kürt halkının seçmen desteğini almaya yönelikti.

Kemal Kılıçdaroğlu'nun CHP'sini Kürdistan'a girme çabalarına, Kürt halkına düşmanlığını unutturma yaklaşımı eşlik ediyor. Bu tutum Kürt halkının çektiği Dersim türünden katliam acılarını, ödediği büyük bedelleri unutturmaya da içeriyor. Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğma yaklaşımı ve anlayışı ise kesintisiz olarak sürüyor.

Özgürlükten yoksunluğun, bitmez tükenmez katliamların, katmerli işsizliğin, yoksulluğun, esnek çalışmanın, düşük ücretlerin kısılcığında bulunan Kürt halkı CHP'nin kendilerini düzenle bütünleştirmeyi hedefleyen tuzaklarına düşmeyecektir. Öte yandan CHP'nin hegemonyası altında bulunan ve kendisini solcu olarak gören emekçi kitleleri CHP'nin gerçek kimliği konusunda aydınlatmak, bunun da ötesinde devrimci sınıf mücadelesine kazanmak sınıf devrimcilerinin en temel görevleri arasında yer almaktadır.

Ankara'da saldırı ve tutuklama terörü

İzmir'de Buca Belediyesi'nde taşeron işçi olarak çalışırken sendikal faaliyet yürüttüğü için 6 arkadaşıyla birlikte işten atılan ve direnişe geçen Batıgül Tunç, kararlılıkla sürdürdüğü direnişini Ankara sokaklarına taşıdı.

Direnişine tek başına devam eden Batıgül Tunç, işçi düşmanı CHP'nin genel merkezi önünde oturma eylemi başlattı.

23 Mayıs günü basın açıklaması yaparak eyleme başlayan Tunç direnme kararlılığını "kazanana kadar direnişe devam edeceğim" sözleriyle ortaya koydu. Direniş sürecini anlatan ve kendisine verilen sözlerin tutulmadığını belirten direnişçi işçi, CHP'nin ikiyüzlü bir biçimde "taşeronluğu kaldıracağını" vaadettiğini söyledi. Sendikaların durumuna da değinen Tunç, "Sendikalar hangi sınıfı temsil ediyor?" diye sordu. Seçim dönemi olması nedeniyle Kılıçdaroğlu'nun genel merkezde olmadığı gerekçe gösterilerek görüşme talebi reddedilen Buca direnişçisi, CHP Genel Merkezi önüne kurulan çevik kuvvet barikatına ve polislerin oturma eylemine izin vermeyeceğini söylemesine rağmen oturma eylemine başladı.

Eyleme MBP, BDSP, DP, EHP, ESP, Genç-Sen, Kadın Emegi Kolektifi, SDP, SGDH, ve SP destek verdi.

Yüksel'de polis terörü

Yüksel Caddesi'nden CHP il binasına yürümek isteyen Tunç ve ona destek veren ilerici ve devrimci kurumlara polis azgınca saldırdı.

Yürüyüşe geçen kitlenin önüne barikat kuran polisler, yalnızca 5 kişilik bir gruba izin vereceklerini söylediler. Batıgül Tunç ve beraberindeki devrimci güçler polisin keyfi tutumu karşısında hep birlikte yürüme iradesinde ısrarcı olarak barikata yüklendiler. Bu durum üzerine polis gaz bombası ile eylemcilere saldırdı. Kitlenin de karşılık vermesi üzerine çatışma çıktı.

Polisin estirdiği terörden çevredikiler de oldukça etkilendi.

Yaklaşık iki saat süren çatışmanın ardından, polisin her tarafı tutmasıyla da birlikte, kitlenin bir kısmı civardaki kafelere dağıldı. Polis daha sonra adeta bir süre avı başlattı ve kafelerden bir bir insan topladı. Gözaltına aldığı eylemcilere bu esnada da azgınca saldırdı.

Polis saldırısı sonucunda, aralarında Batıgül Tunç ve bir Ekim Gençliği okurunun da bulunduğu 14 kişi gözaltına alındı. Polis gözaltı sırasında otobüste yoğun şiddet uyguladı. Gözaltındakileri kaba dayaktan geçiren polis, psikolojik rahatsızlığı olan Yaşar adlı kişiyi özellikle dövdü.

Tutuklama terörü devrede

Gözaltına alınan 15 kişi içerisinde 18 yaş altındakiler aynı gün serbest bırakılırken, aralarında Tunç ve Ekim Gençliği okurunun da bulunduğu 7 kişi ise 24 Mayıs günü tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi. 6 kişi serbest bırakılırken Yaşar isimli kişi hakkında tutuklama kararı verildi.

Mahkemede çevik kuvvet polislerinden birisi Ekim Gençliği okuru Zennure Karaaslan hakkında, gözaltı aracındayken kendisini darp ettiği iddiası ile şikayetçi oldu. Bunun üzerine tekrar gözaltına alınan Karaaslan emniyette susma hakkını kullanması üzerine serbest bırakıldı.

Seçimler ve sendikalar...

Mücadeleden kaçanlar seçim oyununa ortak oluyorlar!

Seçim dönemleri burjuva düzen partileri için ikiyüzlülüğün zirve yaptığı dönemlerdir. Yıllar boyunca işçi ve emekçilere karşı sermaye sınıfının saldırı programlarına hayat veren burjuva partileri sıra seçimlere geldiğinde, kendileri için bir oy deposu olmaktan başka bir anlam taşımayan işçi ve emekçileri hatırlayıverirler. Tumturaklı sözler, içi boş vaatler seçim meydanlarının temel argümanları olur.

Burjuva düzenin sözcüleri için gerçek niyetlerin gizlendiği ve maskelerin takıldığı bu dönemler, işçi sınıfı adına söz söyleme iddiasında olan kişi ve kurumlar için ise maskelerin düştüğü dönemlerdir. Özellikle sendika ağaları seçim dönemlerinde aldıkları tutumlar ile burjuvazinin işçi ve emekçileri düzene bağlamak için oynadıkları bu demokrasi oyununun doğrudan aktörü konumuna gelirler.

Birçok sendika bürokrati gasp ettikleri bu koltukları seçim dönemlerinde bir sıçrama tahtası olarak kullanmayı iş edinmiştir. Mücadeleci geçinmek iddiasındakiler ise attıkları tüm nutuklara rağmen kendi parlamenter hayalleri ile bir kez daha işçi ve emekçilerin öfkelerini seçim sandıklarında eritmek için seferber olurlar.

İşte içinde bulunduğumuz yeni seçim dönemi de bu manzaraların hayat bulduğu bir dönem olmuştur. Bugün için sendikaların bürokrat takımı her çeşit rengi ile kendisini burjuva düzene yamamaya, işçi ve emekçilerin yüzünü devrimci sınıf mücadelesine değil, parlamenter demokrasi oyununa çevirmeye çalışmaktadır.

Üst kademe bürokratlar sermaye sınıfına gönüllü kölelik yapıyor!

Bu tabloda en net tutumları her seçim döneminde konfederasyon başkanları cephesinden görüyoruz. Bu ihanetçi takımının herbir üyesi meclisten bir koltuk kapabilmek uğruna seçim dönemlerinde burjuva partilerin kapılarında kırk takla atıyor.

Daha önce Rıdvan Budak, Bayram Meral gibi hainler şahsında gördüğümüz bu tutum, bugün Süleyman Çelebi ve Salim Uslu üzerinden yaşanıyor. Bu ikisinden Hak-İş Başkanı Salim Uslu için zaten söyleyecek fazla söz bulunmuyor. Sendika başkanlığı yaptığı dönemde de AKP hükümetine uşaklıkta sınır tanımayan bu hain hizmetlerinin karşılığını bugün milletvekili adayı yapılarak almış bulunuyor.

DİSK Başkanı Süleyman Çelebi'nin amacı ve misyonu ise çok boyutlu. Öncelikle, O da DİSK başkanlığı yaptığı dönemde işçi sınıfının öfkelerini dizginleyerek sermaye sınıfına verdiği hizmetin ödülünü böylece almış oluyor. AKP hükümetini dizginleyecek etkin bir muhalefet gücüne ihtiyaç duyan sermaye sınıfı ve emperyalist güçler bu amaçla CHP'nin önünü açmak istemektedirler. Büyüyen sosyal hoşnutsuzluğa yaslanmayı amaç edinen bu projede Süleyman Çelebi CHP'ye dayanak olmaktadır. Süleyman Çelebi'nin aday olduğu İstanbul 3. Bölge'deki aday sıralamasında onun önünde 2 patron vekil adayının varlığı Çelebi'nin rolüne ışık tutuyor.

Bu seçim döneminde konfederasyon başkanları üzerinden daha özgün bir konumu ise Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu temsil ediyor. AKP Hükümetinin açık desteğini alarak Türk-İş'in başına çöreklenen Mustafa Kumlu bugünlerde bir "sendikacı" olarak siyaset üstü

bir görüntü vermeye özen gösteriyor. Bu dönem herhangi bir partiye yanaşmamaya özen gösteren bu zata muhterem "Türk-İş'in herhangi bir siyasi parti veya kuruluşun kontrolü altına girmediğini ve girmeyeceğini" vaaz etmekten de geri durmuyor.

En son Yol-İş Genel Kurulu'nda Süleyman Çelebi ve Salim Uslu'yu hedef göstererek bu vurguyu yineleyen Kumlu'yu yalanlayan ise yine aynı konuşma içinde söyledikleri oldu. Daha önce birçok kez yinelediği gibi Kumlu için hükümetlerle diyalog içinde olmak özel bir önem taşıyor. Ve o, Yol-İş Genel Kurulu'nda da dile getirdiği gibi bu ilişkiye işçi sınıfının üretimden gelen gücünden daha çok inanıyor ve güveniyor.

Eğer Mustafa Kumlu, Türk-İş Başkanlık koltuğuna otururken AKP Hükümeti'nden aldığı açık desteğe rağmen bugün daha farklı bir görüntü çizmeye özen gösteriyorsa bunun nedeni çok güvendiği AKP hükümeti döneminde özelleştirmeler ve farklı yasal düzenlemelerde işçi sınıfının yoğunlaşan öfkesidir. Kuşkusuz ki böyle bir tablo içinde bu sermaye partisi ile milletvekilliği pazarlığına girmek bu hain için bindiği dalı kesmekten başka bir anlam taşımazdı.

Alt kademe bürokratların parlamenter ufku

Üst kademe bürokratların açık ihanetleri ortada iken işçi sınıfı payına daha fazla dikkat edilmesi gereken noktayı ise alt kademe bürokratlar ve onların aldıkları tutumlar oluşturuyor.

Aslında bugün alt kademe bürokratların da önemli bir bölümü konfederasyon başkanlarının ve burjuva ideolojisinin doğrudan denetimi altındalar. Daha farklı bir görüntü çizen-çizmeye çalışan, sendikal hareket içinde bir muhalefet odağı olarak ön plana çıkan kimi sendikacılar ise reformist kimlikleri ile parlamentoya ve burjuva düzene kan taşımaya devam ediyorlar.

Bu bakımdan önemli bir gelişme geçtiğimiz günlerde 209 sendikacının imzası ile açıklanan

deklarasyon oldu. Büyük çoğunluğu KESK bünyesinden olan ve daha çok da şube yöneticilerinin imzasından oluşan bu deklarasyon ile Emek, Barış ve Demokrasi Bloğu'nun bağımsız adaylarının destekleneceği deklare edildi.

Özel olarak belirtmek gerekiyor ki bu deklarasyon Blok bileşeni reformist güçlerin özel bir çabası olarak gündeme geldi. Doğal olarak içeriği de bloğun siyasi çizgisini sendikalar zemininde ifade etmekten öteye geçmedi. Bloğun siyasi programında ve seçim hesaplarında olduğu gibi deklarasyonda da "barışçıl ve demokratik çözüm" programı ön plana çıktı.

"İşçi ve emekçilerin sesini meclise taşımayı" ilke edinen bu deklarasyon bu nedenle reformist kimliğin bir uzantısı olarak işçi ve emekçilerin öfkelerini seçim sandığında eritmeye hizmet ediyor. Bu nedenle yaşanan baskı ve sömürünün gerçek nedeni olarak kapitalist sistemi göstermenin ve bu sistemi yıkmak için devrimci sınıf mücadelesini büyütme görevinin yanından bile geçmemektedir.

Zaten, işçi sınıfının bu alt kademe bürokratlarından daha fazlasını beklememesi de gerekir. Zira, bu sendikacıların önemli bir bölümünün işçi sınıfının mücadele görevleri konusunda takındıkları tutumlar da ortadadır.

Devrimci sınıf kavgasına!

Her seçim dönemi sınıfsal kimliklerin ve düşüncelerin net haliyle ortaya çıktığı dönemlerdir. Dolayısıyla sendika yöneticileri şahsında alınan bu tutumlar da onların hangi sınıfa ait olduklarının ve hangi ideolojiyi benimsediklerinin açık birer göstergesidir.

2011 seçimleri vesilesiyle bir kez daha ortaya çıktığı gibi sendikalar hala burjuvazinin ve ona kan taşıyan reformizmin etki ve denetimi altındadır. Bu etki ve denetimi parçalamak ise sınıfın kendi bağımsız kimliği ile mücadelesini geliştirmesinden ve taban inisiyatifini büyütmesinden geçmektedir. İşçi sınıfı için baskı ve sömürüye son vermenin başka bir yolu yoktur.

İzmir'de direnişçilere saldırı

Konak Belediyesi taşeron işçileri 18 Mayıs günü Konak Belediyesi binasının çatısına çıkarak eylem yaptılar.

Belediye Başkanı Hakan Tartan'ın kendilerine açıklama yapmasını, aksi takdirde çatıdan inmeyeceklerini söyleyen işçiler belediye yönetiminin kendilerine 9 işçi dışında, geriye kalan işçilerin tüm şartlarının kabul edildiğini bildirdiğini belirttiler.

Çatıya çıkan işçilere belediye önündeki diğer arkadaşları da sloganlarla destek verirken, işçilerden birisi düşme tehlikesi geçirdi. Bu sırada fenalaşan işçiler oldu.

Akşam saatlerinde çevik kuvvet ve zabıta işçilere müdahale etti ve bütün malzemelerine el koydu.

Aynı saatlerde CHP il binası önünde direnen Buca Belediyesi işçisi Batıgül Tunç da zabitanın müdahalesine maruz kaldı. Zabita tarafından yerlerde sürüklenen Tunç'un bütün eşyalarına el

konuldu.

Konak Belediye işçileri ve Batıgül Tunç'un maruz kaldığı polis saldırısı 19 Mayıs günü gerçekleştirilen destek eylemiyle protesto edildi. İzmir Kadın Platformu bileşenleri ile emek ve demokrasi güçleri tarafından gerçekleştirilen destek eylemi Batıgül Tunç'un beklediği CHP il binası önünde başladı. Yapılan basın açıklamasının ardından Konak taşeron işçilerinin bulunduğu direniş alanına yürüdü. Eylemde, baskı ve saldırılara rağmen kazanana kadar direneceği söylendi.

Ankara'da seçimler ve devrimci tutum paneli

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, devrimci seçim çalışması kapsamında 22 Mayıs günü Ankara'da "Seçimler, sınıf hareketi ve devrimci tutum" başlıklı bir panel gerçekleştirdi. Panele konuşmacı olarak Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) ve Demokratik Haklar Federasyonu (DHF) temsilcileri ile araştırmacı yazar Volkan Yaraşır katıldı.

DHF: "Seçimler bir aldatmaca ve oyundur"

Panelde ilk sözü DHF temsilcisi aldı. DHF temsilcisi, parlamentoyu, egemenlerin laf ürettiği, baskı ve zulüm politikalarını hayata geçirdikleri yer olarak tanımladı. Seçimleri de, kimlerin ezeceğine karar verilen, seçilmişlerin baştan belli olduğu, ilericilerin de yeni hayaller peşinde koştuğu süreçler olarak tanımladı. Kürt sorunu gibi temel sorunlar ile birlikte demokrasi sorununun devrim sorunu olduğunu belirtti. Geniş bir şekilde Osmanlı'dan günümüze parlamentonun işlevi ve gelişim sürecini özetledi. Temsili anlamda dahi demokrasinin dahi yaşanmadığını, seçimlerin bir yanıltmaca ve aldatmaca olduğunu ifade etti.

Genel seçimlerde taktik tutumlarının "boykot" olduğunu ifade eden DHF temsilcisi, boykotun hedefinin gerici düzen partileri olduğunu, Kürt hareketinin desteklenip desteklenmemesi sorunu olmadığını dile getirdi. Genel seçimlerde sandığa gitmemek, burjuva partilerini teşhir etmek gerektiğini söyleyen DHF temsilcisi, boykotun pasif bir tutum olarak algılanmamasını, faşist düzenin teşhirini yapmak gerekliliğini vurguladı. İlkeli ve stratejik birlikteliklerin önemine değinen DHF temsilcisi, taktik politikanın Kürt ulusunun mücadelesine endekslı olmaması gerektiğini de sözlerine ekledi.

BDSP: "Aslolan devrimi ve devrimin silahlarını hazırlamaktır"

Ardından BDSP temsilcisi söz aldı. Seçimlerin bir oyundan ibaret olduğunu söyleyen BDSP temsilcisi, bu oyunun düzenin ihtiyaçlarından bağımsız olmadığını dile getirdi. Bu düzende burjuvazinin işlerinin parlamento üzerinden değil, bürokrasi ve militarist güçler üzerinden yürütülmesini belirtti. Sömürü zincirlerinin ancak sokakta mücadele ile ve nihayetinde devrimle kırılabileceğini dile getirdi. Şili deneyimi vb. örnekler üzerinden parlamenter hayallere ilişkin yanılsamaları eleştirdi.

"Burjuva parlamentosu tarihsel ömrünü yitirmiştir, çözüm devrimdedir" diyen temsilci, burjuva demokrasisine karşı proleter demokrasisini, sosyalizmi savunduklarını dile getirdi. Ortadoğu'daki gelişmelere de değinerek çözümün devrimde ve sokakta olduğunu, devrimin maddi silahlarını hazırlama görevinden şaşılmasını gerektiğini vurguladı.

Konuşmasının devamında parlamentonun tarihsel işlevini yitirmesinin, siyasal işlevini yitirmesi anlamına gelmediği belirtilerek, Lenin'in "eğer bu gerici zeminleri aşacak gücümüz yoksa içinden çalışmalıyız" sözlerini anımsattı. Milyonlarca insanın oyunu kullandığı, seçimlerin hala etkili bir yönetim aygıtı olduğu belirtilerek, seçimler ve parlamenter zeminlerden devrimci amaçlar için yararlanılmasını, ancak bunun için de en önemli ölçütün bu kurumlar hakkında en küçük bir yanılsamaya yol açmamak

olduğunu dile getirdi. Boykot tutumunu da eleştiren BDSP temsilcisi, boykotta ilişkin tarihsel yaklaşımı, boykot tutumunu tarihsel arka planıyla özetledi.

Seçimlerdeki ittifaklara değinen BDSP temsilcisi, ittifaklara karşı olmadıklarını ancak seçimler gibi özel siyasal dönemlerde her partinin kendi programı ve bayrağıyla boy göstermesi gerektiğini belirtti. Oluşturulan mevcut bloğun siyasal ekseninin Kürt hareketi tarafından belirlendiğini belirterek, sınıf devrimcilerinin işçi sınıfının devrimci bayrağını yükselttiklerini bundan dolayı da böyle bir blokta yer almadıklarını ifade etti. Mevcut siyasal koşullarda Kürt halkına verilecek desteğin de, bu bloğa katılmakla değil, işçi sınıfının bağımsız-siyasal bir hareket haline getirilmesi olduğunu, komünistlerin de böyle yaptığını vurguladı. Konuşmasında son dönemdeki Ortadoğu ve Kürt sorunu eksenindeki gelişmelere de değinerek, tüm bunların bir kez daha sınıf mücadelesi alanındaki görevlere dört elle sarılmak gerektiğini gösterdiğini söyledi.

Yaraşır: "Asıl sorun ihtilalci ruhu kaybedip kaybetmemektir"

Araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır ise, seçimlerdeki tutumlara açıklık getirebilmek için yaşadığımız sürece bakabilmek gerektiğini söyleyerek sözlerine başladı. 2010 Avrupa işçi hareketinin deneyimlerini aktaran Yaraşır, Mısır ve Tunus'taki gelişmeleri de özetledi. Ardından BOP'u evreleriyle birlikte ele alan Yaraşır, TC'nin yeniden yapılandırıldığını ifade etti. BOP'un son evresinin TC'nin BOP'a paralı asker olması ve Çin çalışma rejiminin hayata geçirilmesinin 2 temel ögesi olduğunu dile getirdi.

TC'nin yeniden yapılandırılması çerçevesinde Kürt özgürlük hareketinin bloke edilmesi ve etkisizleştirilmesinin önemli bir yerde durduğunu söyleyen Yaraşır, Kürt burjuvazisi ve Kürt alt sınıflarının duruşlarını ve tutumlarını ortaya koydu. Devletin yeniden yapılandırılması çerçevesinde İsrail ve İran rejimlerinin öğelerinin karışımı bir şekil verilmeye çalışıldığını ifade eden Yaraşır, aynı zamanda denetim toplumu yaratılmak ve devlet eliyle sivil toplumun yaratılmak istendiğini dile getirdi.

Tüm bu tablo içinde seçimlerdeki tutuma yaklaşmak gerektiğinin söyleyen Yaraşır, program sorununun önemli olduğunu vurguladı. Sol içinde asıl sorunun ihtilalci ruhu kaybedip kaybetmemek olduğunu söyledi. Bu çerçevede iki temel dinamiğe işaret eden Volkan Yaraşır, Kürt özgürlük hareketinin dinamizmi ile işçi sınıfının birleşmesinin gerekliliğini vurguladı ve sınıfın örgütlenmesi çağrısını yükseltti. Kürt halkının asıl ihtiyacının ise, işçi sınıfının örgütlü bir güç olarak hareket etmesi ve mücadelede yerini alması olduğu söyleyen Yaraşır, Kürt hareketinin peşine takılan kimi reformist güçlerin söylemlerine gönderme yaparak "asıl işçi sınıfı için savaşmaya devrimci denmez" sözlerini söyledi.

Verilen aranın ardından soru-cevap bölümüne geçildi. Bu bölümde Emek, Barış ve Demokrasi Bloku'na karşı tutum, Kürt sorununun çözümü ve seçimler, yerel seçimlerdeki tutumlar ve boykot tavrı vb. başlıklarının öne çıktığı tartışmalar yapıldı.

5 saate yakın süren ve canlı tartışmaların yapıldığı panel, 5 Haziran günü düzenlenecek Mamak İşçi Kültür Evi'nin 10. geleneksel pikniğine yapılan çağrı ile son buldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

Ankara'da devrimci seçim çalışması

18 Mayıs ve 19 Mayıs tarihlerinde Ankara'da Sincan OSB servis güzergâhlarında seçim bildirgesini işçilere ulaştıran BDSP'liler işçi-emekçilere bir yandan düzen partilerinin teşhirini yaparken diğer yandan da seçim sandıklarına "çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde" şiarlı pusulaları atma çağrısı yaptılar. Sınıf mücadelesini yükseltmenin önemi üzerine emekçilerle konuşan BDSP'liler ilgiyle karşılandılar.

BDSP'liler 23 Mayıs günü Sincan-Fatih, Ayaş

yolu gibi emekçiler tarafından sık kullanılan yollarda bulunan durakları ve duvarları afişleri ile donattılar. Fatih'te bulunan kız-erkek meslek liselerinin etrafına ve devlet hastanesinin civarına afişlerini asan BDSP'lilerin faaliyetinin sona ermesinin ardından bölgede polis devriyeleri artış gösterdi. Faaliyetin düşmanda yarattığı huzursuzluk sonucunda Sincan İşçi Dayanışma Derneği Girişimi'nin etrafındaki sivil polis ablukası dikkat çekti.

İstanbul'da seçim çalışmaları...**Düzenin seçim oyununu bozma çağrısı!*****Tuzla - Pendik***

Tuzla ve Pendik'te yaygın bildirge dağıtımlarının yanısıra, 29 Mayıs gecesi Tuzla Aydınlı'da düzenlenecek etkinliğin de duyurusu yapıldı.

Pendik Orhangazi, Aydos, Esenyalı Ahmet Yesevi, Güzelyalı depo civarındaki emekçi mahallelerine ve Tuzla Postane ve Şifa mahallelerine seçim bildiregelerin dağıtımını gerçekleştirildi.

Ayrıca 29 Mayıs akşamı gerçekleştirilecek "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Gecesi" için duyurular da yaygın bir şekilde yapıldı. Çağrı afişlerini Aydınlı Mahallesi'ndeki kahvehanelere, yöre derneklerine ve birçok işçi geçiş noktasına asan BDSP'liler, kahvehaneleri gezerek işçi ve emekçileri geceye davet etti. Aydınlı'da kurulan semt pazarında da davetiye dağıtımını yapıldı. Akşam saatlerinde Aydınlı bölgesinde birçok ev gezildi. Aydınlı merkez ve Aydınlı Tepe durağında davetiye dağıtımını yapıldı.

İçmeler ve Aydınlı bölgelerinde Ontex işçileriyle dayanışma amacıyla BOYKOT çağrısını içeren pullamalar yaygın bir şekilde yapıldı.

Esenyalı Ahmet Yesevi Mahallesi'nde bin adet daha bildiri dağıtılırken Pendik Orhangazi Mahallesi'nin bir kısmında da bildirge dağıtımını gerçekleştirildi. Daha sonra Pendik Aydos'ta dağıtılan bildiregelerden 2 bin adet tüketildi.

GOP- Topkapı

BDSP'liler 24 Mayıs sabahı Topkapı AVPİM önünde gerçekleştirdikleri dağıtımla yüzlerce bildirgeyi işçi ve emekçilere ulaştırdılar. Dağıtım esnasında çok sayıda işçi ve emekçi ile sohbetler gerçekleştirildi.

Aynı gün içersinde 2. Maatbacılar Sitesi'nde bildirge dağıtımını gerçekleştirildi. Sitenin 5. ve 6. katlarındaki atölyeleri tek tek gezen BDSP'liler, matbaada çalışan işçi ve emekçilere düzenin seçim oyununu bozma çağrısı yaptılar. Atölyeler dolaşılırken birçok emekçinin devrim ve sosyalizm için mücadele çağrısına ilgili olduğu gözlemlendi.

Topkapı İşçi Derneği çalışanları da PTT giriş kapısındaki parmaklıklara ve metrobüse çıkan köprüye "Taşeron işçiler kadroya alınsın!" şiarlı pankart asarak işçi ve emekçileri taşeronlaşmaya karşı mücadeleye çağırdılar. Pankartı gören bazı emekçiler PTT taşeron işçilerinin direniş çadırına gelerek taşeron çalışma ile ilgili sohbetler

gerçekleştirdiler.

Cevizlibağ metrobüs köprüsü üzerinde de emekçilerin işbaşı yapmak için fabrikalarına gittiği saatte bildirge dağıtımını yapıldı.

22 Mayıs Pazar günü ajitasyon konuşmaları eşliğinde Yunus Emre, Gazi mahallelerinde ve Gazi Şehir Parkı'nda dağıtım yapıldı.

Topkapı bölgesinde Cevizlibağ, Maltepe, E-5 üzerine, Topkapı içine ve Gazi ile Karayolları Mahallesi'nde yaygın bir şekilde afişleme çalışması yapıldı. "Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde" yazılı BDSP önlükleri giyen BDSP'lilerin afiş çalışması ilgiyle karşılandı.

Birçok emekçi sınıf devrimcileriyle sohbet etti. Çok sayıda emekçi de faaliyeti selamladı.

Kartal

Kartal'ın çeşitli mahallelerinde ve Kartal merkezde bildirge dağıtımını yapıldı. Bildiregelerle Karlıktepe, Esentepe ve Çavuşoğlu mahallerinde kapı kapı dolaşarak, Kartal merkezde ise açılan standlar aracılığıyla dağıtıldı.

Öte yandan, Libya'ya yönelik NATO çatısı altında süren emperyalist saldırganlığın son ermesi ve ülkedeki tüm emperyalist üstlerin sona ermesi taleplerini içeren imza kampanyası da sürdü. Bölge çapında yürütülen imza kampanyası aracılığıyla da işçi ve emekçilere ulaşılarak, tüm düzen düzen partilerinin ortak ekseninin emperyalizme uşaklık olduğu vurgulandı.

Bölgedeki seçim faaliyeti kapsamında 29 Mayıs günü gerçekleştirilecek olan, "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" etkinliğine dönük çağrılar da işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

Esenyurt'ta piknik

22 Mayıs Pazar günü farklı sektörlerden işçilerin ve emekçilerin katıldığı piknik, seçim komiteleri tarafından örgütlendi. Çıkarılan piknik davetiyeleri onlarca işçi emekçiye ulaştırıldı.

Piknik, oluşturulan ortak sofrada kahvaltı ile başladı. Ardından halaylar çekildi ve oyunlar oynandı. Serbest saatin sonrasında seçimler gündemli toplantıya geçildi. Burada BDSP adına açılış konuşması yapıldı. Konuşmada sömürü düzenini durdurmanın tek yolunun sınıfın iktidar hedefli örgütlü mücadelesi olduğu vurgulandı. Konuşma düzen partilerine oy vermeme hesap sorma çağrısıyla sonlandırıldı.

Konuşmanın ardından işçiler söz alarak canlı bir tartışma yürüttüler. Konuşmalarda fabrikalarından da örnekler vererek ağır çalışma ve yaşama koşullarına mahkum edilenlerin cellatlarına verecek oylarının olmadığını altı çizildi. Seçimlerde alınması gereken tutum üzerine verimli tartışmalar yürütüldü. Yanısıra mahalle, ev, fabrika toplantıları düzenleme, oluşturulan komitelerde biraraya gelme çağrısı yükseltildi.

Toplantıda somut planlamalar yapılarak bir dizi mahallede toplantı alındı. Toplantı 5 Haziran'da BDSP'nin düzenleyeceği seçimler panelinin duyurusuyla sonlandırıldı. Sonrasında yeniden serbest saate geçildi, kolektif bir emekle kurulan sofralarda yemek yenildi. Ardından hep bir ağızdan türküler, marşlar söylendi ve halaylar çekilerek piknik sonlandırıldı.

22 Mayıs 2008 | Ümraniye

Ümraniye

Ümraniye BDSP, seçim çalışmalarının yanısıra sermaye devletinin Kürt halkına yönelik saldırılarını teşhir eden ve emekçileri Kürt halkının yanında olmaya çağıran faaliyetlerini de hafta boyunca sürdürdü.

Yaygın ve kitlesel bir şekilde BDSP'nin seçim bildiresinin dağıtımına devam edilirken afişler de yaygın bir şekilde kullanıldı.

Her hafta İmes A Kapısı'nda ve Sarıgazi Meydanı'nda yapılan militan Kızıl Bayrak gazete satışında bu hafta Kürt halkına yönelik saldırılar teşhir edildi.

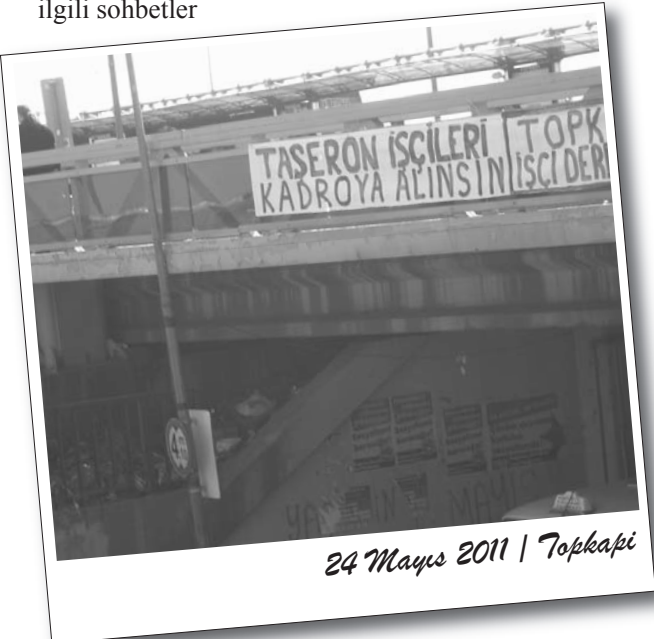
Kürt halkına yönelik saldırıları protesto etmek için Ümraniye BDSP, İMES-Dudulu hattı ve Sarıgazi-Demokrasi Caddesi'ne "Ulusal baskıya, eşitsizliğe ve inkarcılığa son! Kürt halkına özgürlük, eşitlik gönüllü birlik!" ozalitlerini yaptı.

Sarıgazi'de mayıs şehitleri anması

Ümraniye BDSP 22 Mayıs Pazar akşamı Sarıgazi Meydanı'nda mayıs şehitleri anması gerçekleştirdi. Sarıgazi Meydanı'na "Mayıs şehitleri devrim davasında yaşıyor! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" şiarı ile birlikte mayıs şehitlerinin resimlerini taşıyan pankart asıldı. Alanda, devrimci marşlar ile müzik yayınının başlaması ile emekçilerin ilgisi yoğunlaştı. Sınıf devrimcileri Demokrasi Caddesi boyunca seçim bildiregelerini dağıttılar.

Anma programı saygı duruşu ile başladı. Yapılan konuşmalarda mayıs şehitlerinin mücadele ve direniş destanları anlatılarak, onların bıraktığı devrimci mirasın taşıyıcısı olma, devrimci mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı. Konuşmaların ardından sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Sinevizyon sık sık alkışlanarak büyük bir ilgiyle izlenirken alanda kalabalık giderek arttı. Program Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu adına basın açıklamasının okunmasıyla devam etti.

Sermaye devletinin devrimcilere yönelik baskı ve katliamlarını sürdürdüğü, tüm işçi ve emekçilere kölece yaşamayı dayattığı, Kürt halkına yönelik, inkar ve imha politikası ve bunun gereği saldırılarını azgınlaştırarak sürdürdüğü ifade edildi. Sermaye düzeninin varlığını sorunsuzca sürdürebilmek için, işçi ve emekçileri devrimci mücadeleden uzaklaştırdığı, güncel olarak da seçim oyunu ile oyalamaya çalıştığı ifade edildi. İşçi ve emekçiler için düzenin seçim sandığının kurtuluş olamayacağı dile getirildi.

24 Mayıs 2011 | Topkapı

İzmir'de seçim çalışması...

Yaygın ve çok yönlü hazırlık!

İzmir'in dört bir yanını kuşatan afişlerle ve merkezi noktadaki toplu bildirge dağıtımları ile propaganda faaliyetleri hız kazanıyor. Kentin dört bir yanında, sesli ajitasyonlar eşliğinde işçiler, emekçiler ve öğrenciler sınıf mücadelesinde taraflaşmaya, devrim ve sosyalizm saflarında yer tutmaya çağrılıyor.

Yaygın bildirge dağıtımı, panel çağırısı

20 Mayıs günü Buca Koop'a üç bini aşkın bildirge dağıtılırken, Çiğli'de ise Küçük Çiğli ve Santral Mahallesi'ne binlerce bildirge ulaştırıldı.

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nin tekstil, metal, gıda başta olmak üzere ona yakın fabrikasına sesli çağrılarla ve birebir sohbetlerle bildirge dağıtımları gerçekleştirildi. Birleşik Metal ve Tek Gıda-İş'in örgütlü olduğu fabrikaların yanısıra Roteks, Belgü, Vena gibi örgütsüz ve sendikasız tekstil fabrikalarına dönük de dağıtımlar gerçekleştirildi.

21 Mayıs günü ise İzmir'in merkezi iki noktasında yaygın bildirge dağıtımı gerçekleştirildi. Konak Kemeraltı girişinde ve Bornova metro çıkışında sesli ajitasyonlar eşliğinde toplu bildirge dağıtımları yapılarak işçi ve emekçilere seslendirildi.

29 Mayıs'ta gerçekleştirilecek "Seçimler, sınıf mücadelesi ve devrimci tutum" başlıklı panelin çalışmaları da sürüyor. Panelin davetiyelerinin elden dağıtımı yapıldı. Ayrıca çıkarılan salon içi afişler de davetiyeler ile birlikte sendikalara, ilerici ve devrimci kurumlara dağıtılıyor. Çıkarılan el ilanları ise bildiregiler ile birlikte dağıtılıyor.

24 Mayıs akşamı ise Fuar Açık hava Tiyatrosu'nda gerçekleştirilen Mikail Aslan konseri girişinde de panel çağırısını içeren el ilanlarının ve seçim bildirgesinin dağıtımı gerçekleştirildi. Dağıtımda bine yakın bildirge kullanıldı.

25 Mayıs sabahı ise demir çelik işçilerinin servislere biniş noktalarından olan Menemen üst geçitte BDSP önlükleriyle panel el ilanları ve bildiregiler dağıtıldı.

Seçim afişleri İzmir'in dört bir yanında

23 Mayıs günü BDSP'nin seçim afişleri Çiğli Merkez, Harmandalı, Küçük Çiğli ve Evka 5 semtlerine yapıldı. Aynı gün şehir merkezi olan Alsancak ve Basmane'de de afişler yaygın biçimde kullanıldı. Ayrıca Gaziemir'de bulunan serbest bölge girişine de seçim afişleri yapıldı.

19 Mayıs günü ise Bostanlı, Serinkuyu, Soğukkuyu, Bayraklı, Bornova, Işıkkent ve Buca hattı boyunca 2 bin afiş kullanıldı. Buca'da organize

çevresine ve Işıkkent'te ayakkabıcılar sitesinde de afişler kullanıldı.

Buca ve Çiğli'de basın açıklamaları

22 Mayıs günü, işçi ve emekçilerin servis noktası ve geçiş güzergahı olarak kullandıkları **Çiğli** Belediyesi önünde sesli ajitasyonlar eşliğinde düzen partileri ve düzenin seçim aldatmacası teşhir edilerek, işçiler, emekçiler ve öğrenciler düzenden hesap sormaya çağrıldı.

Önlükler giyilerek gerçekleştirilen dağıtım sırasında "Çözüm ne seçimde ne mecliste / Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!" pankartı açılarak, BDSP flamaları taşındı.

30 dakika süren dağıtımın ardından 07.30'da basın açıklaması gerçekleştirildi.

Seçimlerin "parlamentar demokrasi" denilen bir orta oyunu olduğunun ifade edildiği açıklamada düzen partilerinin işçi ve emekçilere hiçbir şey veremeyeceği söylendi.

Açıklama sırasında, servislere binen işçilere ve öğrencilere bildirge dağıtımı gerçekleştirildi.

Buca'nın merkezi noktalarından olan Şirinyer Tansaş önünde düzenin seçim oyununu bozma çağırısı yankılandı. Öğle saatlerinden itibaren Tansaş önüne BDSP'nin seçim afişleri asılarak seçim standı açıldı. Seçim bildiregelerinin ve Kızıl Bayrak gazetelerinin de yer aldığı stant çevresinde ise toplu biçimde bildirge dağıtımı gerçekleştirildi.

Saat 15.00'te ise stand kapatılarak Tansaş önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. "Çözüm ne seçimde ne mecliste / Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!" pankartının açıldığı eylemde BDSP yazılı kızıl flamalar taşındı.

Düzenin seçim oyunu teşhir edilerek işçi sınıfının karşı karşıya olduğu gerçek seçim ise şu sözlerle anlatıldı: "Ya sefalet içinde ve baskı altında diz çökerek, her gün daha ağır bedeller ödeyerek, köle gibi yaşayacağız. Ya da artık yeter deyip ayağa kalkacak, özgürlüğümüz ve geleceğimiz için dövüşeceğiz!"

Kızıl Bayrak / İzmir

Ferhat ve Berna'nın tutukluluğu sürüyor

Sermaye devletin başbakanı Erdoğan'ın katılımıyla 14 Mart 2010 gerçekleşen Roman Çalıştay'ında "Parasız eğitim istiyoruz" pankartı açtıkları için tutuklanan Gençlik Federasyonu üyesi Ferhat Tüzer ve Berna Yılmaz'ın davasında 3. duruşma 24 Mayıs günü görüldü. "DHKP/C terör örgütü üyesi olma" ve "terör örgütü propagandası" yapma iddialarıyla 14 aydır tutuklu olarak yargılanan Ferhat ve Berna, savcının beraat istemine rağmen mahkeme heyetince tahliye edilmedi.

Davaya Ferhat ve Berna'nın yanısıra tutuksuz yargılanan Utku Aykar da katıldı. Esas hakkındaki görüşünü açıklayan İstanbul Cumhuriyet Savcısı Kasım İlimoğlu, sanıkların eylemlerinin "anayasal düşünceyi açıklama ve ifade etme sınırları" içerisinde gerçekleştiğini ve şiddet içeren eylemlere başvurmadıklarını söyleyerek, beraat talebinde bulundu.

Ardından söz alan Berna Yılmaz "Demokratik bir ülkede eğitim herkesin hakkı olmalıdır ve bu hakkın parasız olması gerektiğini savundum" diyerek beraatini istedi. Ferhat Tüzer de savunmasında, ülkede eğitimin herkese eşit olarak sunulmasını ve parasız olmasını istediklerini vurguladı.

Devrimci gençlerin avukatı Taylan Tanay da müvekkillerinin katıldıkları eylemlerin yasal ve demokratik olduğunu, emniyet ve jandarmanın ise sahte delil ürettiğini belirterek tahliye talebinde bulundu.

Mahkeme heyeti ise keyfi tutumunu sürdürerek Berna Yılmaz ve Ferhat Tüzer'in tutukluluklarının devamına karar verdi. Duruşmayı ise 6 Ekim 2011 tarihine erteledi.

Duruşma sonrası basına açıklama yapan Avukat Taylan Tanay, "Bu durum hukuken açıklanacak bir durum değil; tamamen politik bir karar" ifadelerini kullandı.

Duruşma öncesinde Gençlik Federasyonu ve KESK İstanbul Şubeler Platformu, Ferhat ve Berna'nın serbest bırakılması talebiyle eylem yaptı.

Polis genç avında

Yeni yasal düzenlemelerle sınırsız yetkilerle donatılan polis teşkilatı Kocaeli'de terör estirdi.

Kocaeli'nin merkez ilçesi İzmit'in merkezinde gençler arasında yaşanan kavganın ardından sokak aralarında 'şüpheli' arayan Kocaeli Emniyet Müdürlüğü Önleyici Hizmetler Şubesi'ne bağlı motorlu polis ekipleri, önüne gelen her genci tartaklayarak üst araması yaptı. Olayla ilgisi olmayan gençlerin önünü kesen polisler sokak ortasında 'genç avı'na çıktı. Olaya tanık olan halk ise polise tepki göstererek polis terörünü protesto etti.

Leyla Atakan Caddesi üzerinde bulunan otobüs durağında bekleyen gençleri de "şüpheli" olarak değerlendiren ve kimlik sorgusu ile üst araması yapan polisler, durakta bekleyen onlarca kişinin gözü önünde gençlere vurmaya başladı.

Gelen tepkiler üzerine gençlerden özür dilemeye çalışan polislerin özrünü kabul etmeyen gençler ve çevrede bulunanlar keyfi uygulamaya isyan etti.

İllerde seçim çalışmaları...

Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!

Kocaeli'de seçim toplantısı

Kocaeli'de seçim faaliyetleri kapsamında Ekim Gençliği tarafından bir ev toplantısı düzenlendi. BDSP temsilcisinin de katıldığı toplantı oldukça canlı tartışmalara sahne oldu.

BDSP temsilcisi, seçimlerin sınıf devrimcileri açısından ne anlam ifade ettiğini açıkladı. Seçimlerin burjuvazi tarafından düzenlenen bir orta oyunu olduğuna değinen temsilci daha sonra bu oyunu ancak sınıf mücadelesinin bozabileceğini belirtti. Ardından BDSP'nin seçimlerdeki genel tavrını açıklayan temsilci bu seçimlerde neden aday çıkarılmadığını açıkladı.

Bir Ekim Gençliği okurunun Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloku adayları üzerine sorduğu soruyla canlı tartışmalar yaşandı. BDSP'nin blokta neden yer almadığı açıklandı. Sonrasında sohbet Kürt sorunu üzerine genel bir tartışmaya evrildi.

Toplantıda ayrıca boykot taktiği ve BDSP'nin boykota neden başvurmadığı tartışıldı. Son olarak Ortadoğu'da yaşanan halk isyanları üzerine konuşulduktan sonra toplantı sona erdi.

Bursa

19 Mayıs Perşembe günü Kestel İlçesi Elmalı ve Kale mahallelerinde dağıtım gerçekleştirildi. Emekçilerin kapılarını tek tek çalan ve birebir sohbet ederek bildirge dağıtımını yapan BDSP'liler emekçiler tarafından ilgiyle karşılandılar.

21 Mayıs günü sabah saatlerinde Esenevler, Santral garaj, Mesken'de servis güzergâhlarında seçim bildirgesinin dağıtımını gerçekleştirildi. Osmangazi metro istasyonunda seçim bildirgesi dağıtılarak işçi ve emekçiler devrimci sınıf mücadelesine çağrıldı. Yaklaşık iki saat süren dağıtımda 1200 bildirge dağıtıldı. Akşam ise Esenevler Mahallesi'nde seçim bildirgesi dağıtımını çatkapı yapılan dağıtımlarla devam etti.

22 Mayıs Pazar günü Kestel'de seçim bildirgesi dağıtımını gerçekleştirildi. Toplu dağıtımda birçok işçi ve emekçi ile seçimler ve güncel gelişmeler üzerine sohbet edildi. Dağıtım sırasında Kızıl Bayrak gazetesinin satışı da gerçekleştirildi. Dağıtım 23 Mayıs Pazartesi günü Panayır Mahallesi'nde devam etti.

İlerleyen günlerde, devrimci seçim çalışması farklı semtlerde devam edecek. Ayrıca 4 Haziran 2011

Cumartesi günü gerçekleştirilecek "Seçimler ve Sol Hareket" başlıklı panele BDP, BDSP, Partizan temsilcileriyle birlikte araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır da katılacak.

Eskişehir

Geçtiğimiz hafta içinde Eskişehir'in emekçi semtlerinden biri olan Gültepe Mahallesi'nde yaygın bildirge dağıtımları gerçekleştirildi.

Haftasonunda ise "Ne seçim, ne meclis! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" ve "Haramilerin saltanatını yıkacağız! Sosyalizmi kuracağız!" şiarlı afişler yine Gültepe Mahallesi'nde yaygın bir şekilde yapıldı.

22 Mayıs Pazar günü de BDSP önlükleriyle Adalar'da ajitasyon konuşmalarıyla bildirgeler dağıtıldı.

23 Mayıs günü Gültepe pazarında BDSP önlükleri ile ajitasyon konuşmaları eşliğinde bildiri dağıtımını yapılırken pazarda yapılan bu çalışmanın ardından Yıldıztepe Mahallesi'ne dağıtım gerçekleştirildi.

Gebze

15 Mayıs Pazar günü seçim çalışmalarını sürdürecektir güçlerle bir piknik gerçekleştirerek seçim hazırlıklarını daha da güçlendiren Gebze BDSP, işçi servis güzergâhlarında, fabrikalarda ve emekçi semtlerinde seçim bildirgelerini yaygın olarak kullanıyor.

18 Mayıs Çarşamba günü sabah saatlerinde Çayırova / Perşembe Pazarı, Mandıra Cami ve Fevzi Çakmak Lisesi işçi servis güzergâhlarına dağıtım yapılırken 20 Mayıs Cuma günü Erişler işçi servis durağına seçim bildirgeleri ulaştırıldı. Dağıtım 21 Mayıs Cumartesi günü Çayırova / Emek Mahallesi, Dilovası / Mimar Sinan, Cumhuriyet ve Orhangazi mahallelerinde devam etti. 22 Mayıs Pazar günü ise Çayırova / Çiçekçiler, Özgürlük ve Adem Yavuz mahallelerine, 25 Mayıs Salı günü de Fen-İş köprüsü ve Osmangazi tren istasyonu girişi ve çıkışına bildirgeler dağıtıldı.

BDSP'liler üzerinde "Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!" yazan önlükler giyerek dağıtım yaptılar.

22 Mayıs 2011 | Eskişehir

25 Mayıs 2011 | Gebze

Emekçi mahallelerindeki dağıtımlarda ise yoğun ilgiyle karşılaşan BDSP'liler emekçilerle seçim üzerine sohbetler gerçekleştirdiler.

Ekim Gençliği'nden seçim söyleşisi

İstanbul Ekim Gençliği seçimler gündemli etkinliklerine 22 Mayıs Pazar günü EMO İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirdiği söyleşi ile devam etti. Söyleşi "Tasfiyeciliğin son aşaması: Parlamentarizm" kitabından belirlenen üç makale üzerinden yürütüldü.

Düzen partilerinin yalanlarının ve sol hareket ile komünistlerin tutumunun ele alındığı etkinlik canlı tartışmalara konu oldu.

Düzen partilerinin sahte vaatlerle işçileri, emekçileri ve gençliği düzene yedeklemek için nasıl bir yöntem içerisinde olduğunun konuşulduğu söyleşide, bu partilerin seçim broşürlerinden bölümler ele alındı. Yalan üzerine kurulu kampanyalarında ne gibi vaatler öne sürdükleri masaya yatırıldı.

İşçileri, emekçileri ve gençliği reformist hayallerle çözüm arayışına sürükleyen reformist-parlamentarist hareketlerin koltuk hesabına endeksli yürüttükleri çalışma hattına dair de tartışmalar yürütüldü. Kürt

hareketinin seçim stratejisine ve boykot taktiğinin tekabül ettiği platforma da değinildi.

Söyleşide komünistlerin seçimlere dair tutumu ayrıntılı bir biçimde ele alındı.

Söyleşi sonrası Beşiktaş'ta ajitasyon konuşmaları eşliğinde bildirge dağıtımını gerçekleştirildi.

Bildirge dağıtımını

İstanbul Ekim Gençliği, 20 Mayıs günü Mecidiyeköy Metrobüs Durağı'nda BDSP'nin seçim bildirgesinin dağıtımını gerçekleştirdi.

Bildiri dağıtımını sırasında yapılan ajitasyon konuşmalarında, sermaye düzeninin işçi ve emekçilere gelecek ve özgürlük sunamayacağı, tüm düzen partilerinin Amerikancı, NATO'cu ve IMF'ci olduğu söylendi. İşçi ve emekçilere düzenin seçim oyununu bozma çağrısı yapılarak, oy pusulalarına "Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" şiarını yazmaları istendi.

22 Mayıs 2011 | Bursa

Birleşik Metal-İş Sendikası Kocaeli Şube Sekreteri Telat Çelik ile Düzce'deki sınıf hareketi üzerine...

“Düzce işçisi mücadeleyi öğreniyor”

Son dönemde özellikle DESA, Elkim, Termo Makine ve MAS-DAF direnişleriyle dikkatleri çeken Düzce bölgesi kapitalistler açısından çekim merkezi olmayı sürdürüyor. Son yıllarda bölgede yaşanan örgütlenme deneyimleri ekseninde bölgedeki sınıf hareketinin kendine özgü dinamikleri üzerine DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası Kocaeli Şube Sekreteri ve Düzce Temsilcisi Telat Çelik ile konuştuk.

- Son dönemde Düzce bölgesi direnişlerle anılır oldu. Öncelikle, bu bölgeyi tanıyarak başlayalım. Bölgenin sosyo-ekonomik, kültürel ve politik yapısı hakkında neler söylenebilir?

- Düzce geçimini düne kadar tarımla sağlayan, Ankara ve İstanbul'un orta yerinde bulunan bir il olmasına rağmen aslında büyük bir ilçedir. Düzce'de, 17 Ağustos 1999 depreminin hemen ardından 12 Kasım'da bir deprem yaşanmıştı. Bu depremde yerleşim merkezlerinin çoğu yıkıldı. Şehir harabeye döndü. Adapazarı, Kocaeli veya Gölcük'le kıyaslandığında Düzce'de depremin yaraları o kadar çabuk sarılamadı. Kocaeli ve Adapazarı'nın büyükşehir olması bu bölgelerde depremin izlerinin çok çabuk ortadan kaldırılmasına vesile oldu. Fakat aradan geçen 10 yılı aşkın süreye rağmen Düzce'de depremin izlerini görebilirsiniz.

Geçimini tarımla sağlayan Düzce depremden sonra siyasi iradenin geliştirdiği politikalarla teşvik kapsamına alındı. Denize, karayoluna ve ERDEMİR'e olan mesafesi nedeniyle sanayinin uğrak merkezi haline geldi. Türkiye'nin önemli firmaları Düzce'de kurulu sanayi bölgelerine geldiler ve yatırım yaptılar. Bu süreçle birlikte Düzce yarı tarıma, yarı sanayiye bağlı bir kent haline geldi. İnsanların bir kısmı geçimini hala tarımla sağlarken (bir ailede 5 kişi varsa, ikisi tarım yapıyorsa üçü fabrikalarda çalışır) önemli bir kısmı da bölgedeki işletmelerde çalışır. Düzce'nin, daha çok merkezi sağa yakın, ama bunun yanında din tandanslı partilere de prim veren siyasi bir yapısı var. Emek ve sınıf hareketinin şimdiye kadar gelişmediği ve çok fazla deneyimi olmayan bir kenttir.

“İşçilere güven verirseniz arkanızdan gelirler”

- Bu bölgede son dönemde ortaya çıkan mücadelelerden, sınıf çatışmasının çok sert yürüdüğünü görüyoruz. Yakın dönemdeki deneyimlerinizi de gözönünde bulundurarak bu tablonun nasıl açığa çıktığını anlatır mısınız?

- Düzce Türkiye'nin en kozmopolit bölgelerinden biridir. Düzce'de, bu ülke topraklarında yaşayan bütün etnik kökenlerden insanlar var. Bu insanlar yaklaşık 200-300 yıldır Düzce'de barış içerisinde yaşıyorlar. Türkiye'de son dönemlerde gündeme gelen halkların kardeşliği meselesini gelip Düzce'de görmek gerekiyor. Hangi etnik kökenden olursa olsun, insanların birbirlerine ticari, ailevi ve hukuki anlamda (birbirinden kız alıp verme, ortak iş kurma vs..) yardım ettiği kozmopolit bir yapı var. Bu yapı düzgün bir şekilde ilerliyor. Burada etnik kökenden kaynaklı bir çatışma yaşanmadı. Böylesine barış içerisinde yaşayan bir kente sanayinin gelmesiyle 'mahalle baskısı' da arttı. Burada insanlar hala büyük şehirlerdeki gibi değil; mahallelerde, köylerde ve müstakil evlerde oturuyorlar.

Bu insanlar arasında belli bir dayanışma var. Bir fabrikada örgütlendiğiniz zaman o insanlar ya mahalleden komşular ya da akrabalık yoluyla birbirlerine bağlılar. Veya birbirleriyle tanışıklıkları var.

Burada sendika olarak ilk örgütlenmeye başladığımızda şunu gördüm. 12 Eylül öncesindeki sınıf dayanışması ve siyasi dayanışmalar çok önemliydi. Bunların birçok örnekleri vardı. 12 Eylül sonrasında bu dayanışma geleneği bazı bölgelerde kısmen devam etse de Türkiye genelinde ortadan kalktı. İnsanların kendi içerisindeki bu dayanışması örgütlenmelerde hem avantaj hem dezavantaj oluyor. Örgütlendiğiniz kitleyi, sendika olarak mücadeleyi olduğunuz, sonuna kadar işçilerin arkasında olacağınıza ikna ettiğinizde ve hiç yalan konuşmadığınızda insanlarda büyük bir güven ortaya çıkıyor. İlk olarak Akçakoca'daki MMZ Boru'da örgütlendiğimizde o işyerinde Türk Metal vardı. Türk Metal'den o işyerini alırken bir günde 85 işçi kapı önüne kondu. Birçok baskı ve istifaya zorlamalar oldu. Değişik siyasi gruplar devreye girdi ama insanlar bir karar vermişti. Biz bu işbirlikçi, ihanetçi şebekeden kurtulacağız demişlerdi. İşten atmalara ve baskılara rağmen kendilerini o daralmışlıktan çekip aldılar. Bu bölgede doğru şeyler yaptığınızda, doğru şeyler söylediğinizde, siciliniz de mücadele anlamında temiz ise insanlar ölümüne peşinizden geliyor. Bunun ardından bir Elkim deneyimi yaşadık. Elkim'de işveren işçilerin tamamını işten attı. İşyerine satılık ilanları astı. 47 günlük bir direniş yaşadık. Bu direnişi çevre köylerle ve o bölgede yaşayan insanlarla ördük. Burada inanılmaz bir başarı ortaya çıkarttık. Bugün Elkim, 400 çalışanıyla toplu sözleşmesini yapmış önemli bir işyeridir. Bunun hemen arkasından Termo Makina'da örgütlendik. Termo'da işveren sarı sendika Çelik-İş'i getirdi. “Madem sendika istiyorsunuz. Hem sizin gibi sağ düşünceli hem de sizin de oy verdiğiniz partilerin de sempatzanı bir sendika getirdim” dedi. “DİSK dediğiniz solcudur, komünisttir ve terör örgütüdür” dedi. Bu bile insanları durduramadı. Çünkü insanlar Elkim'de ve MMZ'de Birleşik Metal-İş'in ve DİSK'in tavrını gördüler. O mücadele orayı etkiledi. Termo'daki mücadeleden de başarıyla çıktık. Termo'da atılan işçilerin hepsi geri alındı ve toplu sözleşme imzalandı. Bu işyerinde ikinci TİS gündeme geliyor. Bunun peşisıra MAS-DAF'ta örgütlendik. MAS-DAF, bu örgütlenmeler içerisinde sınıf çatışmasının en sert yaşandığı yerd. MAS-DAF'ta işveren daha önce iki sefer sendikal deneyim yaşamıştı. Bu deneyimler

içerisinde Türk Metal'i iki defa işyerinden atmış, tecrübe sahibi bir işverendi. Birleşik Metal'le karşılaştığında bu deneyimlerinin verdiği tecrübeyle bize de aynı taktikleri uyguladı, uygulamaya da devam ediyor. Biz, o bölgede ortaya koyduğumuz diğer olumlu mücadele ve etkinliklerin morali ve azmiyle MAS-DAF mücadelesini de başarıyla sonuçlandıracağız.

“MAS-DAF'ın Kavel'den farkı yok”

- Buradan hangi sonuçlar çıkartılabilir?

- Hangi bölgede olursanız olun, eğer işçilere yalan söylemezseniz, işçilerin önüne çıkıp yürüdüğünüzde sizin arkanızdan geldiklerini göreceksiniz. Biz Kavel direnişlerini biliyoruz. Türkiye'de sendikaya bulaşmış insanlar Kavel'i minnetle anarlar. Kavel, Türkiye işçi sınıfı açısından önemli bir mücadele deneyimidir. İnsanların kredi kartı borcunun olmadığı, ev ve tüketici kredisinin olmadığı, bir fabrikadan çıktığında yanındaki diğer fabrikada iş bulduğu, bir aileden bir kişi çalıştığından ailenin tüm gereksinimlerinin karşılanabileceği, ikramiye sınırının olmadığı 12 Eylül öncesinde yaratılan Kavel direnişi ile MAS-DAF direnişi arasında bir fark yoktur. İnsanlar bugün kredi kartı, tüketici kredisi ve ev kredisi borcu altında düşürülmüş ücretlerle açlık ve yoksulluk sınırının altında kıt kanaat geçimlerini sağlamaya çalışıyorlar. MAS-DAF işyeri de asgari ücret sınırında işçi çalıştıran bir işyeridir. İşveren, işçileri bildirimsiz, tazminatsız işten çıkarttı. Bu insanlar İŞ-KUR'dan da maaş alamıyorlar ve bir direniş ortaya koyuyorlar. İki aydan beri işyeri ve şirketin genel merkezi önünde çadırda yaşıyorlar. Bu insanlar Düzce'den İstanbul'a fiilen yürüyorlar. MAS-DAF'ta sendikal nedenlerle işten atıldıkları için işverenlerin organizasyonu sonucu organize edildiği diğer fabrikalarda da çalışma şanslarının çok az olduğunu da biliyorlar. Kredi kartları, tüketici kredileri borçlarını ve kirada oturdukları evlerinden atılacaklarını biliyorlar. Buna rağmen, işverenin “istifa edin gelin tekrar tezgah başına dönün” teklifini ellerinin tersiyle iterek bir kişi dahi fire vermeden inanılmaz bir mücadele ve direnç ortaya koyuyorlar. Bence, bugün MAS-DAF işçisinin ortaya koyduğu direnişin Kavel'deki mücadeleden bir farkı yok. Koşullar karşılaştırıldığında belki de MAS-DAF işçilerinin koşulları çok daha ağır. O günün avantajları bugünkü işçilerde yok. Bugün sendikaların işi daha zor. Çünkü 12 Eylül öncesinde, ilkokuldan üniversiteye, köylüye kadar toplumun bütün kesimlerinde siyasi bilinç vardı. Bugün, işçi sınıfında, memurda veya köyde yaşayan halkta siyasi bir bilinç yok. Buna rağmen ortaya konulan mücadele önemli.

- Ortada bir sınıf kimliği var aslında...

- Bu sınıf kimliğini, onların aslında bir sınıfın bireyi olduğunu anlatmak ve hatırlatmak önemlidir. Bu insanların, hangi deneyimlerden sonra öğrendiğini irdelemek gerekiyor. Senin işverenlerden farkın olduğunu, aynı gemide olmadığını, emeğinden başka verecek hiçbir şeyin olmadığını ve ortaya koyduğunuz mücadelenin sadece kendin için değil diğer işçilere örnek olduğunu göstermen kolay olmuyor. Bunu hatırladıklarında ve yaşayarak öğrendiklerinde işçiler başka bir şeye dönüşüyorlar. İnsanlara işçi olduğunu ve mücadele etmesi gerektiğini öğretmek gerekiyor.

“Yasalara uymak işçileri öldürüyor”

- Bu bölgeyi başka sendikalar da pilot bölge ilan etti. Sadece metal işkolunda değil farklı işkollarında da direnişler yaşıyor. Bölgedeki mücadele dinamikleri açısından bugün nasıl bir tablo var. Hareket nasıl gelişiyor?

- Burada ortaya çıkan direnişleri tek tek incelemekte fayda var. Türkiye işçi sınıfına Terno direnişi, “Hepiniz işten atılabilirsiniz. İşveren başka sendika da getirebilir. Belki tazminatsız atılırsınız. Belki kapı önü direnişi bir-iki ay sürer. Eğer içinizden hiç kimseyi işverene feda etmezseniz, birliğinizi bozmazsanız er ya da geç kazanan siz olacaksınız” düşüncesini öğretti. Düşün ki; bir işçisin ve fabrikada çalışıyorsun. Sendikalı olduğun için fabrikadan atılmışsın ve işveren fabrikayı kapatmış, makinaları sökmüş. Fabrikaya satılık ilanı asmış ve makinalar tırların üzerinde fabrikadan çıkmak üzere... Biz o tırların çıkmasına engel olmak için araçların önüne yattık. Yaptığımız belki kanunsuzdu. Ama işverenin de yaptığı suçtu. Elkim işçisi, iki yanlış bir doğru yapmaz dedi. Biz o tırın önüne yatmasaydık, o işçi o tırın önüne yatmasaydı bugün mahkeme kapılarında tazminatlarımızı bile alamayacaktık. Dolayısıyla bu deneyim, sınıfa mücadele edilmesi gerektiğini gösterdi. Fransa’da emekçiler, “kanuna uymak bizi öldürüyor” diyordu. Evet, bu ülkede kanunlara uymak işçilere hak kazandırmıyor. İnsanlar anayasanın 51. maddesine güvendiler, inandılar. Bu ülkede özgürce sendikaya üye olma hakkımız var dediler. Biri buna engel olursa TCK 118’den yargılanır dediler. İşverenin aslı astarı olmayan iki satır yazısı ve yarın mahkemeyle ortadan kalkacak olan iddiaları ülkenin bütün kademelerinde meşru olarak kabul görüyor. Ama yasalara güvenmiş 120 işçinin mücadelesi işverenin yalanının karşısında meşru olarak görülüyor. Bu yüzden işçiler tutuklanıyor, gözaltına alınıyor. İşsizlik maaşı dahi alamayan işçilere fabrika kapısı önünde bekledikleri için 154 TL idari para cezası kesiliyor. İşveren ise sendikadan kurtulma mücadelesinde yalanlarla ve kağıt üzerine yazdığı ‘itibar sahibi’ yazılarla mücadeleyi kırmaya çalışıyor. Peki bu işçilerin hakkını kim koruyacak. Bu işçiler, mahkemenin 4 yıl sonra vereceği karara mı itibar edecekler? 4 yıl insanlar ne yiyecek? Yani bu ülkenin yasalarına uymak ve hukuki süreçleri beklemek bu insanları açlıktan öldürecek.

- Siz ‘ölmeyi’ beklemiyorsunuz...

- Tabiki beklemiyoruz. İşveren, “hukuka bırakın hukuk işlesin” diyor ya; Türkiye’de hukuka uymak işçilere hak kazandırmıyor. Şöyle bir sistem düşünün.

Direniş kırıcı hutbe

Düzce bölgesinde yürütülen her türlü hak arama mücadelesine, yanlarına aldıkları kolluk güçleriyle beraber azgınca saldıran patronlara bir destek de dinci gericilikten geldi.

Düzce’de kurulu MAS-DAF Makine’deki örgütlenme mücadelesini kırmak, mücadelenin havzaya yayılmasını engellemek için devreye giren Düzce Müftülüğü, nisan ayının son cuma günü tüm camilerde okuttuğu hutbeyle “iş gereğinden fazla yavaşlatmak ve işyerine zarar vermek, kârı ve kârlılığı azaltıcı davranışlarda bulunmak çalışanı ağır dini mesuliyet altına sokar” uyarısında bulundu. İşçilere, patronlara biat etmeyi salık verdi.

İşveren işçileri atmak istediğinde çıkış gerekçesini gitsin mahkemeyle 2-3 yıl ispat etsin ondan sonra gelsin işçi çıkartsın. Görelim bakalım, bu ülkede hangi işveren mahkeme kapılarında işçiyi çıkartırken haklı gerekçesi olduğu için uğraşacak. Bir yanda, açıklık terbiye olacak olan ve emeğinden başka satacak hiçbir şeyi olmayan, 4 yıl sonra haklı olacağımızı bile bile işverenin astı astarı olmayan iki satır yazısıyla açlığa mahkum edilen bizler, öbür tarafta bu yalanıyla işini yüzdüren ve insanları mağdur eden işverenler... Burada yasalara uymak, hukuku beklemek bize ne kazandıracak.

- Bölgedeki eylemlere kolluk güçlerinin patronların da desteğiyle saldırdığını görüyoruz.

- MAS-DAF işçisi, bugünkü siyasi iradenin karşısında bu ülkenin yasaları uygulanmasın diye mücadele ediyor. Siyasi irade ve onun çanak yalayıcıları da yasalar uygulanmasın diye mücadele ediyor. Düşünebiliyor musunuz, ben boş bir kağıda yazı yazacağım, altına da kaşemi vuracağım. Sonra, hepinizi tazminatsız attım diyeceğim. Bu belge yalan olsa da, devletin her kademesinde ve kollukta itibar gören bir belge olacak, bu yalanın karşısında ise bizler 3-4 yıl aç kalacağız. Böyle yasa olur mu?

“MAS-DAF’taki mücadele izleniyor”

- Bölgedeki mücadelenin geleceğini nasıl görüyorsunuz?

- Düzce işçisi mücadele etmeden kazanım elde edilemeyeceğini biliyor. MAS-DAF mücadelesini de gözlemliyor. Bu mücadelenin sonucu ne olursa olsun Düzce’deki sınıf hareketine ve işçilerin sendikalaşma mücadelesine katkı sunacaktır. 3 sene önce Düzce’de 1 Mayıs’ı bin kişiyle, geçtiğimiz yıl 2 bin kişiyle, bu sene ise 5 bin kişiyle yaptık. Düzce’de büyük bir değişim yaşanıyor. Sendikalara karşı olan şaşkınlık normale dönüyor. Bu işin kolay olmayacağını biliyoruz ama dönüşmekten başka şans yok. Düzce artık topraktan kopup, sanayi kenti kimliğine bürünüyor.

Kızıl Bayrak / Kocaeli

22 Mayıs 2011 | Kartal

DESA ve Kampana işçileriyle dayanışma

Deri-İş Sendikası, DESA ve Kampana direnişlerini sürdüren işçilerle dayanışma amacıyla 22 Mayıs Pazar günü Kartal Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi’nde dayanışma etkinliği düzenledi.

Etkinliğe destek

“Desa’da Kampana’da direne direne kazanacağız” başlıklı sinevizyon gösteriminin ardından etkinliğe katılan sendikalar, kitle örgütleri ve devrimci kurumlar selamlandı.

Etkinliğe Türk-İş’e bağlı sendikalardan TÜMTİS genel merkez ve şube yöneticileriyle katılım sağlarken Harb-İş, Belediye-İş Emekli-Sen’den yöneticiler; EMEP, ÜİD-DER, DDSB, BDSP, BDP Kartal ve Tuzla yöneticileri de katıldı.

Katılımcıların selamlanmasının ardından etkinliğe gönderilen mesajların okunmasına geçildi. Bağımsız Milletvekili adayları Sebahat Tuncel, ÜİDDER ve Kubatoğlu-Fıratpen direnişçisi Cafer Timtik de mesaj göndererek etkinliğe selamladılar.

“Kazanımlar bedel ödenerek elde edilir”

Bayar Şahin, Pınar Sağ ve Erdal Bayrakoğlu’nun da sahne aldığı etkinlikte konuşan Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi, Tuzla bölgesinde ilk örgütlenme süreçlerinde karşılaştıkları zorlukları ve bunlara karşı nasıl mücadele ettiklerini anlattı. Diğer sendikalara da bu dönemde çağrı yapılarak bu bölgeye yönelmek gerektiğini söylediklerini ancak karşılık bulamadıklarını ifade etti. “Kazanımlar sınıf mücadelesi içerisinde bedeller ödenerek elde edilir” diyen Servi iki çeşit sendikal anlayış olduğunu vurguladı. Birincisinin mücadelecisi sınıf sendikacılığı olduğunu diğerinin ise devletin ve patronların istediği türden sendikacılık anlayışı olduğunu belirtti. Konuşması sırasında Ontex işçilerinin mücadelesinden de söz eden Servi, Ontex işçilerinin, temsilcilerini kendileri seçmek istediği için işten atıldıklarını söyledi.

Son olarak uluslararası dayanışmanın önemine vurgu yapan Musa Servi etkinliğe katılanları selamlayarak konuşmasını bitirdi.

Hemen arkasından sözü direnişçi işçiler aldılar. İlk olarak Desa direnişçisi Hakan Lermik, sonrasında ise Kampana direnişçisi Dilek Gül birer konuşma yaptılar. İşçiler konuşmalarında süreçlerini anlatırken nasıl sendikalaştıklarını ve nelerle mücadele ettiklerini aktardılar. Etkinliğe 250’yi aşkın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal

Balcalı ve Akdeniz'de grev kazanımları

Edirne, İzmir gibi kentlerde talepleri için grev yapan sağlık emekçilerinin mücadelesi Antalya ve Adana'da da sonuç verdi.

Grev diz çöktürdü

Adana'da Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi'nde hocaların, asistan hekimlerin, memurların ve taşeron sağlık işçilerinin 16 Mayıs'tan itibaren sürdürdüğü süresiz grevde, rektörlük işçi ve emekçilerin kararlı tutumunu görerek 23 Mayıs Pazartesi günü bütün talepleri kabul etti.

İşçiler ve hocalar uzun mesai saatleri, tescil işleminin başlatılması, asistan hekimlerin 36 saatlik nöbetten sonra çalışmaya devam etmesi, rektörlüğün performans ücretlerinden kesinti yapması, kreş gibi en haklı ve meşru talepleri için süresiz genel greve karar vermişlerdi.

23 Mayıs sabahı saat 8.00'da, "eylem merdiveni" diye anılmaya başlanan poliklinikler önünde toplanan emekçiler "Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Çalışanları" ve "Çukurova Üniversitesi Asistan Hekimleri" pankartını açarak, yapılacak olan basın açıklamasına kadar sloganlarla ve konuşmalarla beklediler. Bu sırada TTB Merkez Konseyi Başkanı **Eriş Bilaloğlu** konuşma yaparak işçilerin, emekçilerin birlikte verdiği mücadelenin önemine değindi. Bilaloğlu konuşmasının devamında Erdoğan'ın, "çalışmak istemeyen çeker gider" sözlerine atıfta bulunarak bütün sağlık emekçilerinin şimdiye kadarki eylemlerinin insanca çalışmak için yapılan eylemler olduğunu söyledi.

Talepler kabul edildi

Bu sırada rektörün, taşeron işçilerin tescil işlemlerini yapma ve hemşirelerin hepsinin aynı statüde çalışacaklarını kabul ettiği ve diğer talepler için görüşme çağrısı yaptığı haberi geldi. Oluşturulan bir heyet rektörle görüşmeye gitti. Görüşme sırasında basın metni okundu. Taleplerin okunduğu ve neden grevde olduğunu anlatan basın açıklaması okunurken rektörün bütün talepleri kabul ettiği haberi geldi. Bu haber kitlede büyük bir coşkuya neden oldu. Ardından rektör konuşma yaparak kararların 1 Haziran itibarıyla uygulanmaya başlanacağını söyledi. Eylem çekilen halaylarla devam etti.

"Günaşırı nöbet istemiyoruz!", "Meslek onuruna yakışır muamele istiyoruz!", "İnsanca yaşamak istiyoruz!", "Susma haykır performans başkaldır!" dövizlerinin taşındığı eylemde "Kurtuluş yok tek

başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Rektöre kul, taşeron köle olmayacağız!", "Direne direne kazanacağız!", "Asistan hekimler köle değildir!" sloganları atıldı.

Grevden notlar:

- Yönetim, eylemi kırmak için liste vakaları acil vaka olarak gösterip, teknisyenlerin eyleme katılımını engellemeye çalıştı.

- 23 Mayıs'taki eylemde hasta yakınları başhekimliği basarak kendilerine açıklama yapılmasını istedi. Önlerine güvenlikler tarafından barikat kuruldu.

23 Mayıs'taki eylemde hasta yakınları "Uykusuz doktor istemiyoruz!", "Puan olmak istemiyoruz!" dövizleriyle eyleme destek verdi.

Akdeniz'de grev kazanımı

Antalya Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde çalışan asistan hekimlerin, 24 Mayıs günü başlattıkları grev ilk gününde kazanımla sonuçlandı. Asistanlar önce bütün hastane polikliniklerine girerek çalışan hekimlere iş bırakma çağrısında bulundular.

Talepler kabul edildi

% 85 oranında katılımın sağlandığı grev nedeniyle ameliyathane tamamen durdu, 3 poliklinik dışında poliklinik hizmeti verilmedi, aciller ve yoğunbakımlar dışında hasta bakılmadı. Aynı gün dekanlıkla yapılan toplantıda, çalışma saatinin maksimum aylık 220 saat olması, nöbet sonrası izin hakkı, mesai saatinin 17.00'da sona ermesi, mesai dışı çalışmanın ve mesai dışı ameliyathanelerin durdurulması, hasta sayısının polikliniklerde hekim başına 15-20 hasta ile sınırlı

tutulması, eğitim ve araştırma programının her anabilim dalı için ayrı standart bir eğitim müfredatına bağlı olarak ve performans baskısından kurtarılarak yeniden düzenlenmesi, eğitimin mesai saatleri içinde yapılması, yardımcı personel ve sekreter sayısının artırılması, her bölüme rapor ve evrak işleri için bir sekreter daha (tıbbi sekreter) alınması, ücretlendirmedeki çarpıklıkların düzeltilmesi, aldıkları ücretleri düşen bölümlerin (patoloji, biyokimya, mikrobiyoloji, adli tıp) bu sorunlarının hemen çözülmesi, ücretlerin eşit ve emekliliğe yansıtılacak şekilde düzenlenmesi, fazla çalışma saatlerinin hepsinin ücretlendirilmesi, asistanların net görev tanımlamalarının yapılması, alınan kararlarda söz sahibi olması, akademik kurullarda ve hastane yönetiminde temsil edilmesi, kararlarda oy hakkına sahip olması, yapılan baskıların durdurulması, açılan soruşturmanın geri çekilmesi, grev nedeniyle kimseye soruşturma açılmaması maddelerinde uyuşma sağlandı. Dekan tarafından bütün asistanlara imzalı yazı gönderildi. Bir komisyonun kurulmasına, komisyonda greve destek veren öğretim üyelerinden 4 kişinin, 5 asistanın ve fakülte yönetim kurulundan 2 kişi ve dekanın yer alması kararlaştırıldı. Dekan imzalı bir metin bütün asistanlara ulaştırıldı ve taleplerin yerine getirilmesi için 1 aylık bir süre belirlendi.

Verilen sözlerin takipçisi olacaklar

Asistanlar bu taleplerin kabul edilmesiyle birlikte, 1 aylık sürenin sonunda bu taleplerin hayata geçirilmemesi durumunda tekrar grevde olacaklarını açıkladılar. Kalan maddelerin ülke bazında yapılacak eylem ve grevlerle çözülebileceği noktasında karar kılındı ve ülke bazında bir çalışmanın başlatılması gerektiği yönünde açıklama yapıldı.

Mutlu Akü'de anlaşma sağlandı

İstanbul Tuzla'da kurulu Mutlu Akü ve Malzemeleri San. A.Ş.'de 24 Mayıs'ta başlayan grevin ardından anlaşma sağlandı. Sabah saat 08.00'de üretimi durdurarak fabrika önünde toplanan Petrol-İş üyesi 490 işçi, Mutlu Akü patronuyla son kez biraraya gelen sendika yöneticilerinin yaptığı görüşmenin sonucunu bekledi. Toplu sözleşme görüşmelerinde ücret zammı konusunda yaşanan tıkanma nedeniyle grev

kararının alındığı fabrikada, görüşmelerin anlaşmayla sonuçlanması üzerine grev uygulaması sona erdirildi.

Kampanya işçileri de Mutlu Akü işçilerine destek amacıyla fabrika önüne gelirken anlaşma sağlandığı haberinin alınmasının ardından işçiler işbaşı yaptı. Böylelikle Mutlu Akü işçilerinin grevi yarım gün sürmüştü.

Direnişçi işçilerin boykot çağrısına polis saldırısı...**“Baskılar bizi yıldırılmaz!”**

Hakları ve gelecekleri için direnen Ontex/Canbebe ve PTT taşeron işçilerinin eylemleri patronları ve uşaklarını rahatsız ediyor. Her cumartesi Taksim’de gerçekleştirilen eylemlerin 11. haftasında (21 Mayıs) Galatasaray Lisesi’nden Burger King önüne yürüyen direnişçi işçiler ve destekçi güçler, polislerin ve Burger King güvenlik görevlilerinin saldırısına uğradı.

Saat 18.00’de Galatasaray Lisesi önünde toplanan direnişçi işçiler, Ontex’in de sahibi olan Goldman Sachs Capital Partners ve Texas Pacific Group bünyesindeki Burger King önüne yürüdüler. Yürüyüş sırasında birçok emekçi eyleme alkışlarla destek verirken, korteje katılarak direnişçi işçilerin dövizlerini taşıyanlar da oldu. Yürüyüş boyunca çevredeki emekçilere dönük ajitasyon konuşmaları gerçekleştirildi. Konuşmalarda, Ontex ve PTT’de yaşanan işten atma saldırılarını teşhir edilerek direnişlere destek çağrısı yapıldı.

Konuşmalarda, “direnışı sahiplenme sözü” veren Türk-İş’e de seslenildi. 29 Nisan günü Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği’nde gerçekleştirdikleri işgal eylemine değinen işçiler, direnişlerinin sahiplenilmemesi ve verilen sözlerin tutulmaması durumunda Ankara’daki Türk-İş Genel Merkezi’ne de gideceklerini duyurdular. Türk-İş ve Selülöz-İş yöneticilerini bir kez daha uyarılmış oldular.

BDSP, Ekim Gençliği, Devrimci Anarşist Faaliyet, Gökkuşluğu Hareketi ve Mücadele Birliği’nin de destek verdiği yürüyüşün ardından “Burger King işçi düşmanıdır!” sloganları eşliğinde Burger King önüne gelen işçiler, direniş süreçlerini ve mücadele taleplerini etrafta toplanan ve İstiklal Caddesi’ne giriş yapan emekçilere anlatmaya başladılar.

Hazımsızlık saldırıya dönüştü

Ontex’in ürettiği Canbebe, Helen Harper ve Canped ürünlerinin yanısıra Burger King için de boykot çağrısı yapan işçiler, Burger King’te yemek yiyenlere “Sesimizi duyuyorsanız dışarıya çıkın

destek verin!” sözleriyle seslenerek mücadelelerine destek çağrısında bulundular.

Direnişçi işçilerin boykot çağrısı, Burger King görevlilerini ve onlarla işbirliği içerisindeki polisleri rahatsız etti. Oturma eylemi sırasında kitleyi taciz etmeye başlayan güvenlik görevlileri ve polisler, kısa süre sonra işi küfürler savurmaya kadar vardılar. Bu sırada yaşanan gerilim sivil polis ve özel güvenlik işbirliğinde saldırıya dönüştü. Direnişçi işçiler ve destekçi güçler polis saldırısını net ve kararlı bir tutumla karşılayıp püskürttüler. Sivil polislerin bir BDSP’liyi gözaltına alma girişimi de yine kitlenin müdahalesiyle boşa düşürüldü. Polis saldırısı sonucu eylemcilerden yaralananlar da oldu.

Direnişçi işçiler, polis provokasyonunu ve ardından gelişen saldırıyı da ajitasyon konuşmalarıyla teşhir etmeyi sürdürdüler. İçeriye girip çıkanlara ve çevredekilere seslenmeyi sürdüren işçiler ve destekçi güçlere kısa süre sonra çevik kuvvet polisleri de coplarla saldırdı.

Polislerin saldırısını ellerinde bulunan flamalarla karşılık vererek püskürten kitle, geri adım atmayarak Burger King önündeki eylemine devam etti. Bu sırada Burger King’in giriş kapısının kepenklerinin kapatıldığı görüldü. Polis saldırısına çevreden geçenlerden de tepki gösterenler oldu.

Her hafta Burger King önünde yapılan konuşmalarla sona eren cumartesi eylemi, bu kez yürüyüşün başladığı Galatasaray Lisesi önüne yürünerek sonlandırıldı.

Yürüyüş boyunca mücadele kararlılıklarını haykırmayı sürdüren direnişçi işçiler, polis saldırısını ajitasyon konuşmalarıyla ve sloganlarla teşhir ettiler. Galatasaray Lisesi önündeki Burger King önünde de oturma eylemi gerçekleştiren direnişçi işçiler, hiçbir baskının ve saldırının kendilerini yıldırılmayacağını vurgulayarak eylemlerini burada noktaladılar.

Eylemin sonlandırılmasının ardından kitle, kalabalık bir sivil polis grubu tarafından takip edildi. Direnişçi işçiler ve destekçi güçler otobüs duraklarına kadar toplu gidiş yaparak alandan ayrıldılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ontex’e uyarı

Avrupa Ezilen Göçmenler Konfederasyonu (AvEG-Kon) Ontex direnişiyle dayanışmayı yükseltiyor. Örgüt Ontex yönetimine mesaj göndererek, işçilerin işe geri alınmasını, aksi durumda ise Ontex ürünlerini boykot çağrısını yaygınlaştıracaklarını bildirdi.

Mesajda şu ifadeler yer verildi:

“Türkiye’de kurulu bulunan fabrikanızda çalışan işçileri, sendikal haklarını kullandıkları için işten attığınızı öğrenmiş bulunuyoruz. Haklarını arayan işçileri sokağa atarak onları ve çocuklarını cezalandırmaya kalkmış olmanızdan dolayı sizi protesto ediyoruz.”

Polis saldırısına kınama

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği

Platformu (BİR-KAR), direnişçi işçilerin maruz kaldıkları polis saldırısını protesto etti. Stuttgart BİR-KAR’ın mesajında, “BİR-KAR olarak 21 Mayıs Cumartesi günü uğradığınız polis saldırısını nefretle kınıyoruz. Ne polis saldırısı ne de patron ve sendika ağalarının ihaneti sizleri haklı direnişinizden alıkoymayacaktır. Bizler yurt dışındaki sınıf kardeşleriniz olarak haklı direnişinizin yanında olduk ve buradaki yerli ve değişik uluslardan işçi ve emekçilere sesinizi ulaştırmaya çalışıyoruz. Eyleminizin başarısı için sonuna kadar yanınızda olacağız. Çünkü vermiş olduğunuz direniş tüm ezilen işçi ve emekçilerin direnişidir. Direnişinizin sesini 21 Mayıs Cumartesi günü bölgemiz Stuttgart’ta yapılan pikniğe taşıdık. Piknikte toplanan 210 euro maddi yardımı da direnişle dayanışma amacıyla iletiyoruz” ifadelerine yer verildi.

Sendika düşmanı Burger King!

Burger King Çağrı Merkezi’nde çalışırken sendikal faaliyet yürüttükleri için Tez-Koop-İş üyesi 4 işçinin işten atılması protesto edildi. 24 Mayıs günü Mecidiyeköy Burger King’in önünde gerçekleştirilen basın açıklamasına Ontex/Canbebe direnişçileri de destek verdi.

Mecidiyeköy Kavşağı yönünden yürüyüşle Burger King Çağrı Merkezi’nin önüne gelindi. Tez-Koop-İş Sendikası adına yapılan konuşmada örgütlenme çalışmalarının 4 ay önce başladığı belirtilerek örgütlenmenin farkedilmesiyle birlikte baskıların, tacizlerin de başladığı ifade edildi. İlk olarak bir işçinin çıkartıldığı, daha sonrasında ise atılan işçiye sahip çıkan 3 işçinin daha işten çıkartıldığı söylendi.

İşten atılan işçilerden Gülbahar Bad tarafından okunan açıklamada patronun tehditlerle, baskıyla işçileri vazgeçirmeye çalıştığı dile getirildi. Ağır çalışma koşullarından bahsederek 11 saat çalıştıklarını, hamburger yemeye zorlandıklarını, sağlıklı beslenemeden kaynaklı sağlık sorunları yaşayanların işten çıkmak zorunda kaldığını, hasta olmanın suç teşkil ettiğini, ihtiyaçları için telefonları bırakmalarına izin verilmediğini, hiçbir insani ihtiyaçlarının karşılanmadığını ifade eden Bad, mücadelelerinin içeride ve dışarıda devam edeceğini belirtti.

Eylemde Tez-Koop-İş pankartı açılırken, işçilerin saat 11.00’de işbaşı yapmaları nedeniyle, eyleme destek veren Ontex/Canbebe işçilerine söz verilemedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Fabrika çalışmaları mevcut durumda

“Sınıf eksenli parti” iddiasının en temel halkalarından biri, parti çalışmasında fabrika zemininin güçlendirilmesidir. Her dönem büyük önem verdiğimiz bu konuda özellikle III. Kongre sonrası süreçte ayrı bir yoğunlaşmaya gidilmiştir. Kongre iradesi, “belirlenmiş sektör ve birimler üzerinden daha etkin bir fabrika çalışması” yönelimini pratik bir müdahale planı ile birlikte bütün örgütün önüne koymuştur. Kongreden bu yana geçen zaman diliminde bu açıdan belli bir yol alındığı görülmektedir. Alınan bu yol sadece, zaten mevcut olan yönelimin güçlendirilip tüm örgütlere hakim kılınması sınırlarında kalmamış, tam da kongrenin altını çizdiği “genel planda seslenen olmaktan çıkıp, çekip çeviren, eyleme yönelen, eylem içerisinden güç toplayan ve gerisin geri bu gücü sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına yönlendiren” bir çalışmanın örgütlenmesinde anlamlı adımlar atılmıştır. Bu adımların bugünkü sonuçları tabii ki fazlasıyla yetersizdir. Gene de bu, yakalanan gelişimin önemini azaltmamakta, sadece sınırlarını göstermektedir.

Kuşkusuz ki sınıfı eyleme çekme ve eylem içerisinde ona örgütlü biçimler kazandırma çabamızın önünde sınıf hareketinin bilinen dağınık, parçalı, bilinç düzeyi geri tablosu bulunmaktadır. Ancak bu geri tabloya rağmen özellikle fabrika çalışmasında bugünkünden daha ötesini yapmak mümkündür.

Çalışmamızın son dönem verileri göstermektedir ki, hemen tüm alanlarımız önemli bir işçi ilişki ağı yaratmış durumdadır. Dahası, her alanın özel olarak yöneldiği fabrika birimleri ve sektörler mevcuttur. Buralara dönük sistemli bir propaganda faaliyeti yürütülmekte, içerden ilişki ağı yaratılmaya çalışılmakta ve daha çok sendikal biçimler altında örgütlenme çalışmaları yürütülmektedir. Son dönemde fabrika merkezli gerçekleşen bir dizi mücadeleye bakıldığında, sınıf devrimcilerinin bu mücadelelerin ya doğrudan örgütleyicisi ya da aktif bir bileşeni olduğu görülmektedir.

Sınıf hareketi ve müdahalemizin yönü

Fakat yakalanan bu gelişim ivmesinin sadece kendi yoğunlaşmamızın ürünü olduğunu düşünmek eksik ve nesnellikten kopan yaklaşım tarzı olacaktır. Sınıf mücadelesinin mevcut düzeyi ile partinin fabrika yöneliminde çakışma söz konusudur. Sermayenin ardi arkası kesilmeyen genel saldırılarına karşın sınıf hareketi içinde bulunduğu darlığı aşamamakta, bir çıkış yaratamamaktadır. Bunda sınıf hareketinin, döne döne işlediğimiz yapısal zaafı başat faktördür. Siyasal önderlik boşluğundan sendikal bürokrasinin etkisine, oradan toplumun genel politizasyon düzeyine kadar birçok alanla bağlantılı yapısal sorunlardır bunlar. Sınıf hareketinde alttan gelen bir dalga olmadıkça, salt siyasal müdahale üzerinden alınan mesafe de belli sınırlılıklar taşımaktadır.

Sınıf hareketini geliştirme çabamızın bir yönü, hareketin ileri kesimlerine müdahale etmek, onun önündeki engelleri aşmasını sağlayarak birleşik devrimci bir mecraya doğru ilerlemesini kolaylaştırmak

ise, öbür yönü tam da bu görev yerine getirmenin güç ve olanaklarını yaratmak için, fabrika ve işyeri merkezli işçi sınıfının “hergünkü” mücadelesine etkin ve çok yönlü bir müdahaleyi başarmaktır. Bu ikincisinde sağlanacak başarı, hareketin parçalı, dağınık ve dar olduğu bugünkü koşullarda ilkine etkin bir müdahalenin de önkoşuludur.

Mücadelenin kalbi fabrikalarda

Genel olarak sınıf hareketinin değil ama özel olarak sınıf mücadelesinin kalbi fabrikalarda atmaktadır. Bu genel doğru, mevcut durumda özel bir özgünlüğün de ürünüdür. Yoğun saldırı dalgasının yıkıcı etkileri esas olarak uygulamaya geçildikten sonra belirgin bir tepkiye konu olmaktadır. Haklarını korumak, çalışma koşullarını düzeltmek gibi dar bir çerçeveye sahip bu tepki, eyleme döndüğü her durumda sert bir mücadelenin yolunu döşemektedir. Bu sert zeminde konumlanıp onu ileriye çekmeyi hedeflemeyen devrimci bir müdahale planının sınıf mücadelesinin bugünkü tablosu içinde güçlenme şansı neredeyse yoktur. Bunun için fabrika merkezli yönelim, sadece çok önemli olan “partinin fabrika zemininin güçlendirilmesi” yaklaşımının bir ürünü değil, sınıf hareketini içinde bulunduğu cendereden çıkarma görevinin de vazgeçilmez bir gerekliliğidir. Seçilmiş alanlar üzerinden etkin bir fabrika çalışmasının başarılması, bu müdahalenin ürünü olarak somut mevzilerin yaratılması, genel olarak sınıf hareketine daha etkin bir genel müdahale yapabilmemizin de yolunu döşeyecektir.

Mücadelenin mevcut düzeyinde taraf olamayanlar onu ileriye çekemezler. İç gündemlerden alevlenen ve kısmi dar taleplere sahip fabrika merkezli mücadelelerin içinde yer almadan, bu yönlü çatışmalara yön verecek bir taktik hat ve çalışma tarzı tutturulmadan da, fabrikaları hedef alan bir politik faaliyet zemini yaratmak elbette mümkündür. Fakat fabrika iç gündemlerinden kopan, bu gündemler üzerinden net hedeflere dayalı açık bir mücadele programı olmayan, genel gündemler ile fabrika içi gündemlerin bağlarını

yeterince güçlü kurmayan bir siyasal çalışmanın, propaganda düzeyini aşabilmesi bugünkü koşullarda güçtür. Belirlenmiş her bir fabrikayı iyi tanımak, oradaki mücadele dinamiklerini doğru tespit ederek, onlara dayalı bir müdahale planı oluşturmak ve bu plan üzerinden sürekli ve sistematik bir yoğunlaşmayı gerçekleştirmek, bütün çalışma alanlarımızın temel dönemsel yönelimi olmalıdır. Bu yapıldığı koşullarda genel politik faaliyetimiz de fabrika merkezli bir taban kazanabilir.

Mevcut pratiğimize bakıldığında, alanlarımızın hedef fabrikalara hakimiyetinde belli bir düzeye sahip olduğu, söz konusu fabrikaların süreçlerinin izlendiği, bu süreçlere yer yer anlamlı müdahaleler yapıldığı söylenebilir. Ancak söz konusu olan, belli hedefler doğrultusunda kesintisiz bir müdahale olduğunda, müdahale planlarının ve planlamalara yön veren politikaların tekdüzelikten çıkarılması, ayrıntılandırılması ve dönemsel değerlendirmeler ışığında geliştirilmesi gerekmektedir. Fabrika içinde taraf olmak pratikte büyük ölçüde içerden konumlanmaya endekslenmiş durumdadır. Bunun bir doğallığı olmakla birlikte, hedef fabrikalara yönelik özel politikaların oluşturulabilirdiği ve buna sınıfın kısmi taleplerine dayalı bir ajitasyonun faaliyetinin sistematik bir biçimde eşlik edebildiği koşullarda bunun ötesine geçmek mümkündür.

Mücadelenin mevcut düzeyine sıkışarak onu ileri çekmek mümkün değildir. Fabrikaların kısmi dar gündemlerine sıkışmış, bütününüyle bunun üzerine oturmuş bir siyasal çalışma ne fabrika içerisinde, ne de genel olarak sınıf mücadelesinde etkin mevziler yaratabilir. Dahası bu tür bir çalışmanın istikrarını bile koruması güçtür. İktisadi ajitasyona sıkışmış, hele hele iktisadi sorunların fabrikalarda dar yansımalarından başını kaldıramayan bir çalışmanın sınırları baştan bellidir. Bu türden bir çalışma, fabrikada söz konusu gündem ne ise bir dönem ona dayanarak belli bir gelişim yaşar, o gündem şu veya bu nedenle etkisini kaybettiğinde kendi ısrar ve iradesini dahi kaybeder. Genel bir iktisadi-politik ajitasyonu içinde

Şmalarımızın umu üzerine

barındırmayan, toplumun temel sorunlarını döne döne işlemeyen bir yönelim, mücadele için gerekli irade ve donanımı da açığa çıkaramaz.

Bu açıdan fabrikanın mevcut iç gündemlerine sıkışmadan, saldırıların esas kaynağı olan sömürü düzenine karşı bir bilinç yaratmak, işçileri böyle bir mücadeleye doğru sevk etmek, müdahalemizin esas yönünü oluşturur. Değişik nedenlerle, daha çok da “fabrikadaki mevcut durum” gerekçesi ile siyasal ajitasyonu sınırlayan, siyasal bilinç taşıma ve örgütlenme çabasını iç gündemlere müdahaleyi esas almak adı altında gölgede bırakan bir yaklaşımın geleceği olmaz. Bazı sendikal çalışmalar sırasında yaşanan, bütün müdahaleyi sendikacıların yapmadığı görevleri üstlenmek üzerinden kurgulayan bir faaliyetin sonuçsuzluğu bu açıdan en iyi örnektir.

Seçilmiş hedeflere dönmek fabrika çalışmamızın diğer bir yönü, ilki ile bağlantılı tarzda, sistemli bir siyasal ajitasyonla bu fabrikaların ablukaya alınmasıdır. Bugün belli bir düzeyde gerçekleştirdiğimiz bu çalışma nicelikten çok nitelik olarak geliştirilmeye muhtaçtır. Bildiri, afiş kullanmak gibi materyal merkezli bir yaklaşımdan çıkıp, özel eğitim gruplarına yönelmek, tartışma grupları oluşturmaya çalışmak, merkezi materyallere bağlı kalmadan her türlü toplumsal sorunu fabrikaya taşımak vb. üzerinden şu anki tekdüzeliği aşmak gereklidir.

Bültenler ve fabrika bildirimleri

Bültenler ve özel fabrika bildirimlerinin süregiden fabrika çalışmalarımızda işlevsel araçlar olarak öne çıktığı birçok örnek üzerinden görülebilmektedir. Bültenler gelinen yerde belli bir düzey yaratmış olsa da, hala da bazı bültenlerimizin çıktığı alanın sektörel ve fabrika merkezli politikalarının taşıyıcısı olma noktasında zorlandığı söylenebilir. Dönemsel olarak yoğunlaşılması gereken somut hedeflere odaklanmış mücadele çağrıları iken, genel ve kuru bir ajitasyonla sürekliliğini sağlayan örnekler de az değildir. Bu durum aynı zamanda söz konusu bölgelerin özel sektör ve fabrika politikaları oluşturma noktasındaki zorlanmalarının ve belli alanlara yoğunlaşmada hala da istenilen düzeye ulaşamadıklarının göstergesidir.

Bültenlerin asıl misyonu olan popüler politik ajitasyon alanında da katedilmesi gereken bir mesafe mevcuttur. İşçilerin bugün kavradıklarının ötesini vermek, somut sorunlar üzerinden güçlü politik teşhirler yapabilmek, merkezi politikaların özgünleştirilmesine dayalı popüler söylemlerle ama ortak bir siyasal eksen üzerinden kitlelere gitmeyi başarmak ihtiyaç olmayı sürdürmektedir. Kendi içinde fazlasıyla önemli olan işçi yazılarının buna rağmen bültenlerin düzeyini düşürdüğü bir gerçektir. İşlevselliği nedeniyle bu yazılardan vazgeçemeyeceğimize göre, kadrolarımız ve ileri güçlerimiz tarafından kaleme alınan yazıların, daha fazla emek harcanarak ve toplam politikalarımız ışığında yazılması gereklidir.

Son dönemde özellikle kampanya vesilesiyle ve

ücret zamları döneminde daha yaygın olarak kullandığımız özel fabrika bildirimlerine gelince, bunların sistemli hale getirilmesi, özellikle belirlenmiş alanlar üzerinden sürekliliğinin sağlanması önemlidir. Fabrikalara dönük toplam müdahalemizin bir parçası olarak gündeme gelen ve içerden kullanılan özel fabrika bültenleri ve bildirimleri de elverişli yerlerde yaygınlaştırılmalıdır.

Öncü mücadele deneyimleri yaratmak

Son dönemde yaşanan gelişmenin önemli dayanaklarından birinin yoğun sömürü altında haklarını korumaya çalışan işçilerin arayışları olduğunu söyledik. Bu türden bir arayışın kapsamı hakkında bilgi edinmek için sendikaların son dönemde yaşadığı “örgütlenme seferberliklerine” bakmak bile yeterlidir. Hemen hemen hiçbir şey yapmadıkları halde birçoğu son dört yılda yaşadığı büyüme ve toparlanmadan söz etmektedir. Esasta birçok işçi sendika kapılarından geri çevrilmekte ya da sürecin bir yerinde yarı yolda bırakılmaktadır. Yoğun hak gasplarının yola çıktığı bu sendikal yöneliş fabrikalardaki örgütlenme arayışının varlığını anlatması açısından önemlidir.

Bu imkanları gereğince değerlendirmek, öncelikle daha yaratıcı ve yüzyü eyleme dönük bir tarzının çalışmaya hakim kılınması ile mümkündür. Tek tek fabrikalarda ortaya çıkmış mücadele arayışlarına etkin müdahale edilerek sınıf hareketinin genelini sarsan çıkışlar yaratılamayacağı açıktır. Fakat eyleme dönen arayışların toplam olarak hareketi etkilediği, ona canlılık kattığı da görülmektedir. Bu örnekleri çoğaltmak, bugünkü koşullarda mücadeleyi diri tutmak, sınıfın diğer bölüklerine mesaj vermek açısından önemlidir. Direniş eylem ve örgütlenme girişimlerinin başarısızlıkla sonuçlandığı koşullarda sınıfın diğer bölüklerini kötü etkilediği genelde kabul gören bir olgudur. Bu görüş tamamen yanlış olmasa da, ciddi bir mücadeleye konu olduğu koşullarda, işçilerin bu tür

girişimlere artık belirgin bir sempati ve saygı ile yaklaştığı görülmektedir.

Bizim açımızdan da büyük-küçük kitlesel-tekil her türden mücadele ve direnişin, etkimizi yaymanın, mücadele çağrısını sınıfının geniş kesimlerine ulaştırmanın güçlü bir aracı olduğunu örnekler göstermektedir. Bu örnekleri çoğaltılabilmeli, bu yönde daha somut planlamalar yapılmalıdır.

Bu açıdan yer yer kendini gösterebilen tutuk, güvensiz, uzun vadeli bakmak ve şartları olgunlaştırmak adı altında örgütlenmeyi ve mücadeleyi erteleyen yaklaşımlar geride bırakılmalıdır. Fabrikadaki dinamikleri doğru tespit etmek ve bunları mümkün olan en kısa zamanda mücadeleye, örgütlenmeye yönelmek ve her bir örgütlenme ve mücadele girişimini büyük bir ciddiyetle ele alıp büyüyüp güçlenmesi için tam bir seferberlik içinde olmak tüm çalışma alanlarımız davranış biçimi olmalıdır.

Öncü konumdaki bir parti her zaman stratejik bir bakış açısıyla hareket etmek, bu çerçevede soluklu davranmayı bilmek, orta ve uzun vadeli hedefler doğrultusunda çalışmasına yön vermek durumundadır. Partimiz bu gerçekliğin hep farkında olmuş, yönelimlerini buna göre belirlemiştir. Bu uzun vadeli hedeflere doğru yol almak için şimdi ihtiyacımız daha fazla direniş, eylem ve mücadeledir. Zira sınıf hareketinin mevcut durumu buna uygun bir zemine doğru yol almaktadır.

Sınıf hareketi gibi partilerin gelişim süreci de sıçramalı olur. Partinin fabrika zeminine kavuşması, birer birer fabrikaları kazanan doğrusal bir büyümenin değil kazanılan her bir fabrikanın, yaratılan her bir mücadele deneyiminin, her bir başarılı örgütlenmenin diğerlerini etkilemesi, politik etki ve gücümüzün genele yayması ile sağlanacaktır. Ancak böyle bir partinin müdahalesi sınıf hareketinin tıkanan mücadele kanallarını açabilir. Ancak böyle bir parti kitle hareketinin önünü açmada temel bir rol oynayabilir.

(Ekim, sayı 273, Mayıs 2011)

Tahrir'den Puerto de Sol'a isyan büyüyor!

Tunus ve Mısır'da diktatörleri alaşağı eden halk isyanlarının sadece Arap dünyasına değil, aynı zamanda dünya işçi ve emekçilerine de esin kaynağı olacağı öngörüsü, beklenenden de erken gerçekleşti. Madrid'de başlayıp kısa sürede Valencia, Zaragoza, Barselona, Sevilla, Bilbao ve İspanya'nın diğer kentlerine yayılan onbinlerin direnişi, kapitalizme karşı direniş dalgasının yerkürenin dörtbir yanına yayılma sürecinin devam ettiğini bir kez daha kanıtlamıştır.

"Arap diktatörleri"ne karşı başlayan direniş, bu defa Akdeniz'in kuzeyine sıçrayarak kapitalizmin ve burjuva demokrasinin merkezine sıçradı. Arap dünyasındaki isyanların sınıfsal niteliğini kavramaktan aciz kalan veya inkar edenler, genç kuşaklarla emekçilerin burjuva demokrasisi uğruna ayaklandığı safasatını yaymaya çalıştılar. Oysa İspanya'da başlayan direniş, bu iddianın ne kadar sığ ve temelden yoksun bir uydurma olduğunu tüm çıplaklığı ile gözler önüne sermiş bulunuyor.

Kapitalizmin geleceksizliğine karşı öfke!

Küresel çapta devam eden sermayenin neo-liberal saldırıları, sadece bağımlı ülkelerde değil, kapitalizmin metropollerinde de emekçilerin genç kuşaklarına geleceksizlikten başka bir şey sunmıyor. 2008'de patlak veren kapitalizmin küresel krizinin yarattığı kabarık faturalar, neo-liberal saldırıların yıkıcı sonuçlarına eklenince, isyanı tutuşturacak enerji

dünyanın her yanında birikmeye başladı. Madrid'de çakılan kıvılcımın İspanya'ya, dahası Lizbon, Paris, Londra, Roma, Berlin, Brüksel gibi Avrupa'nın büyük kentlerine hızla yayılması, kapitalizmin yıkımına karşı biriken öfkenin akacak mecra aradığını göstermiştir.

Tahrir Meydanı'ndan yayılan isyan ateşinin Avrupa'da öncelikle Madrid'i tutuşturması tesadüf değil. Sermayenin azgın saldırıları ve kapitalizmin küresel krizinin üst üste binen yıkıcı sonuçları temel etken olmakla birlikte, diğer bir etken de İspanya ile Arap dünyası arasındaki tarihsel ve kültürel yakınlıktır. Zira bu topraklarda 800 yıl hüküm süren Endülüs Arap devleti 1492'de yıkılmasına rağmen, İspanya'da Arap kültürünün etkisi devam etmektedir. Dolayısıyla Arap dünyasındaki isyanın ilk yankısının İspanya'da ortaya çıkması şaşırtıcı değil. Nitekim İspanya'da alanları işgal eden onbinler de, Tahrir Meydanı'ndaki direnişi örnek aldıklarını ifade ediyorlar.

Diğer kentlerde olduğu gibi Başkent Madrid'in en büyük meydanı Puerto de Sol'da toplanan onbinlerce genç, işsiz ve emekçinin yükselttiği talepler, özü itibarıyla Tahrir Meydanı'nda yükseltile taleplerle örtüşüyor. Arap devletlerindeki zorba rejimler şiddeti kaba bir şekilde kullanırken, İspanya'daki burjuva diktatörlüğünün ise, zoru örtük ve dozu nispeten düşük kullanması, sorunların aynı temelden kaynaklandığı gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

İşsizliğin genelde yüzde 22, gençler arasında ise yüzde 45'lere ulaştığı İspanya'da meydanlardan yükseltile taleplere bakıldığında, bir sistem olarak

kapitalizmin işçi emekçilerle genç kuşakların taleplerini karşılamaktan aciz olduğunu bir kez daha kanıtlamaktadır.

Barınma, çalışma, kültür, sağlık, eğitim, siyasi katılım, bireyin özgürce gelişmesi, tüketicilerin korunması vb... Tüm bunları temel insan hakları arasında kabul eden gençler, kapitalist sistemin karşılama gücünden yoksun olduğu talepleri yükseltiyorlar. Kapitalizm, emekçilerin genç kuşaklarına belirsiz/karanlık bir gelecek vaat ederken, alanları işgal eden genç kuşaklar ise insanca çalışma ve yaşam hakkı, özgür ve aydınlık bir gelecek talep ediyorlar...

Kapitalizmin dayattığı ile genç kuşakların talepleri arasında tam bir uçurum var. Sistem, bu uçurumu düzlemek bir yana giderek derinleştirmektedir. Diğer bir ifadeyle, gelinen yerde hem Tahrir'den hem Puerto de Sol'dan yükseltile taleplerin karşılanıp güvence altına alınabilmesinin tek yolu, bir sistem olarak kapitalizmin yıkılmasından geçiyor. Verili koşullarda hareketin böyle bir program ve örgütten yoksun olması bu durumu değiştirmiyor.

Kapitalist sistemin kurumlarının cilaları dökülüyor

İspanya'daki eylemler, yerel seçimlerin hemen öncesinde başladı; öyle ki, hareketin hızla yayılması seçimleri gölgede bıraktı. Oysa olağan koşullarda seçimler, burjuvazinin sahte vaatlerle emekçileri sisteme bağlamaya yarayan önemli araçlardır. Burjuva demokrasisinin alamet-i farikası kabul edilen seçimlerin, meşru/militan kitle eylemleriyle etkisizleştirilmesi, kapitalizmin temsili kurumlarının etkisinin zayıflama sürecine girdiğini gösteriyor.

Seçimleri gerekçe gösteren "sosyalist" Zapatero hükümeti meydan işgalini yasakladı. Ancak yasağa meydan okuyan onbinler, "kağıt üzerinde kalmayan demokrasi" istediklerini haykırarak, seçim oyununu da bozdular. Seçimlere katılımın % 65'lerde gerçekleşmesi, bu "demokrasi oyunu"nun emekçileri oyalama gücünün aşındığını kanıtlamaktadır.

Eylemlerdeki şiarlar, burjuva partilerin yozlaşmış elitlerden ibaret olduğu, halka değil, vurguncu bir azınlığa hizmet ettiği gerçeğinin bir "sır" olmaktan çıkmaya başladığını kanıtlar niteliktedir. Burjuva politikacılarla bankaları protesto eden sloganlar yükselten onbinler, kapitalizmin biri ekonomik diğeri siyasal iki temel kurumunu hedef aldılar. Bu durum, kapitalizmin "umut dağıtma" yeteneğinin nasıl da zayıfladığını gösteriyor.

Hareketin ilk andan itibaren sistemin ekonomik ve siyasi kurumlarını hedef alması, doğrudan ifade edilmese de anti-kapitalist niteliğine işaret ediyor. Tunus ve Mısır'daki isyanların örnek alınması ise, meydanları işgal eden genç kuşakların enternasyonal dayanışmanın önemini farkında olduklarını gösteriyor. Avrupa'nın birçok kentinde dayanışma amacıyla yapılan eylemler, Tunus'ta başlayan isyanın Arap dünyasına yayılması gibi, İspanya'da başlayan eylemlerin de Avrupa kıtasına yayılma eğiliminin güçlü olduğunun göstergesidir.

Tunuslu genç kuşaklarla emekçilerin korku duvarını paramparça edip, Arap dünyasında isyan ateşini tutuşturmaları gibi, İspanya'daki eylemler de Avrupa'da benzer bir etki yaratacaktır. Tüm kıtadaki genç kuşaklarla işçi ve emekçilerin benzer sorunlarla boğuştuğu göz önüne alındığında, hareketin yayılma olasılığının neden güçlü olduğu daha kolay anlaşılacaktır.

Güney Kore'de grev tekelleri sarstı

Güney Kore Çungcheongnam Eyaleti'nin Asan kentinde bulunan Yoosung Enterprise işçilerinin grevi Güney Kore otomobil üretimini sarstı. Yedek parça sektöründeki bu grev, ücret artışı ve çalışma koşullarının düzeltilmesi talebiyle gerçekleştirildi. Kore Sendikalar Konfederasyonu'na (KCTU) bağlı Yoosung Sendikası üyesi 500 işçinin çalıştığı fabrikadaki grev 18 Mayıs günü başlarken 24 Mayıs gerçekleştirilen azgın polis saldırısı sonucu sona erdi.

Kapitalistler istedi devlet saldırı

Otomobil piston segmanlarının % 80'i Yoosung Enterprise tarafından üretiliyor. Otomobil parçaları tedarikinin azalması nedeniyle de Güney Kore'de Renault, General Motors, Hyundai ve Kia Motors gibi birçok tekel üretimlerini durdurdu. Grevden oldukça olumsuz etkilenen kapitalistler devleti

devreye soktu ve grevin sonlandırılması için başvuruda bulundu. Hyundai Motor 23 Mayıs'ta yaptığı açıklamada, Yoosung'daki grevin üretimi altüst ettiğini açıkladı.

24 Mayıs günü 3 bin çevik kuvvet polisi fabrikanın önünde oturma eylemi yapan 500 işçiye çembere alarak saldırdı. Birçok işçi gözaltına alınırken onlara destek için fabrikaya gelenler de dağıtıldı.

Ayrıca Daejeon Bölge Mahkemesi tarafından iki sendika yöneticisi hakkında tutuklama ve sendika büroları için arama kararı çıkarıldı.

KCTU'dan kınama

KCTU ise yaptığı açıklama ile polis saldırısını kınadı. Bunu barbarca bir saldırı olarak tanımlayan KCTU, mücadeleleri zafere ulaşıncaya kadar işçilerin yanında yer alacaklarını belirtti.

Arap halklarının direnişi karşı-devrim planlarını bozacaktır!

+Kuzey Afrika'da başlayıp Ortadoğu'ya yayılan halk isyanlarının Arap dünyasında başlattığı yeni dönem, emperyalist/siyonist güçlerle bölgedeki işbirlikçilerini gafil avlamış, bu güçleri, olayları bir süre şaşkınlıkla izlemek zorunda bırakmıştı. Ancak bu dönemi kısa sürede atlatan gerici güç odakları, ilk fırsatta karşı-devrimci saldırıyı başlattılar.

İsyan ateşlerini tutuşturan kapitalizmin geleceksizliğe mahkum ettiği genç kuşaklarla işçi ve emekçiler, uzun süredir neo-liberal politikalar uygulayan Amerikancı zorba rejimleri kısa sürede sarsmış, on yıllardan beri işbaşında bulunan diktatörleri alaşağı etmiştir.

İsyanların yarattığı yeni durum, emperyalist/siyonist güçlerin, somutta ABD-İsrail ikilisinin bölgedeki etkisini zayıflatmış, Arap dünyasındaki gericiliğin kalesi olan şeriatçı Suudi Arabistan rejimine ise ecel terleri döktürmüştür. İsyanlar, dünya genelinde işçi ve emekçilerin sempatisini kazanırken, gerici güçleri ise endişelendirip telaşlandırmıştır. İspanya'da alanları işgal eden gençlerin Tahrir Meydanı işgalini örnek aldıklarını açıklamaları, gerici güçlerin endişesinin yersiz olmadığını gösterdi.

Karşı-devrimin şefi Obama'dır

Obama yönetiminin isyanlar karşısındaki tutumu, ABD'nin sefil emperyalist çıkarları dışında hiçbir şeyi önemsemediğini bir kez daha kanıtlamıştır. Hal böyleyken, hafta ortasında Washington'dan Arap halklarına seslenen Obama, halk isyanlarının "militan destekçisi" edasıyla konuştu. İsyanlar yıllardır desteklediği diktatörleri hedef almışken, dahası Obama yönetimi Bin Ali ve Mübarek zorbalarını son ana kadar desteklemişken, ABD başkanının kendini "diktatörlük karşıtı" ilan etmesi, Arap halklarını etkilemek için nasıl da riyakârlığın sınırlarını zorladığını gözler önüne seriyor.

Belirtmek gerekiyor ki, iki yüzlülük, halk hareketinin devam ettiği ülkelere karşı izlenen çifte standarda dayalı tutumda da kendini göstermektedir. Beşar Esad ile Kaddafi'yi cepheden hedef alan Obama, Yemen diktatörü Abdullah Salih'e bazı hatırlatmalarda bulunmakla yetindi. Bahreyn despotu El Halife'ye ise açıkça destek verdi.

Obama'nın sergilediği kaba riyakârlık ve tutarsızlıklar gözlerden kaçmadığı gibi, ABD emperyalizminin, sefil çıkarları dışında hiçbir şeyi önemsemediği gerçeği, Arap halkları nezdinde daha aleni bir hal almıştır.

Konuşmasında, Tunus'la Mısır'a mali destek vaat eden Obama, bunu IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla yapacağını söyledi. Oysa isyanlara yol açan temel nedenlerden biri, tam da emperyalistlerin güdümündeki bu iki küresel sermaye örgütünün Arap yönetimlerine neo-liberal politikalar uygulatmasıdır.

"Şarta dayalı kredi" veren küresel sermayenin tetikçisi IMF-DB, isyanlara zemin hazırlayan neo-liberal politikaların mimarlarıdır. Küresel sermayenin mali örgütlerinden "yardım" almak, emperyalist güçlere hem mali hem siyasi açıdan teslim olmanın kapılarını açmak anlamına geliyor. Obama'nın da esas amacı budur zaten...

İsyanların yarattığı kazanımlara ket vurmak, zamana yayılan icraatlarla emekçilerin iradesini saf

dışı bırakmak, böylece işbirlikçi yönetimlerin eskisi gibi egemen olmasını sağlamak... Bunlar da Obama'nın vaat ettiği "yardımlar"ın öncelikli hedefleri arasındadır.

ABD'nin kaderini Ortadoğu'ya bağlayan Obama, konuşmasında Filistin sorununun çözülmesinin önemine de vurgu yaptı. Buna karşın Filistin halkının temel sorunlarını hiçe sayan bir "çözüm" öneren Obama, -Filistin'in değil- siyonist rejimin güvenliğini garantileyecek bir yol bulunması gerektiğini vurguladı. Kitle imha silahları deposu bulunan İsrail'in yanında "silahtan arındırılmış" bir Filistin devleti öneren Obama, mültecilerin geri dönüş hakkı, Doğu Kudüs sorunu, Yahudi yerleşimlerinin ortadan kaldırılması gibi temel sorunlara ise değinmedi.

İsrail Başbakanı'nın Washington'a gidişinden bir gün önce gerçekleşen Obama'nın konuşmasına siyonist rejimin verdiği yanıt, Doğu Kudüs'te bin 500 yeni konutun inşa edilmesi kararının alındığını ilan etmek oldu.

Siyonist işgal devam ettiği sürece, Arap halklarının bu işgalin arkasındaki temel güç olan ABD'den nefret etmelerini önlemenin mümkün olmadığını bilen Obama, Filistin sorunu konusunda tam bir acz içinde olduğunu göstermiştir.

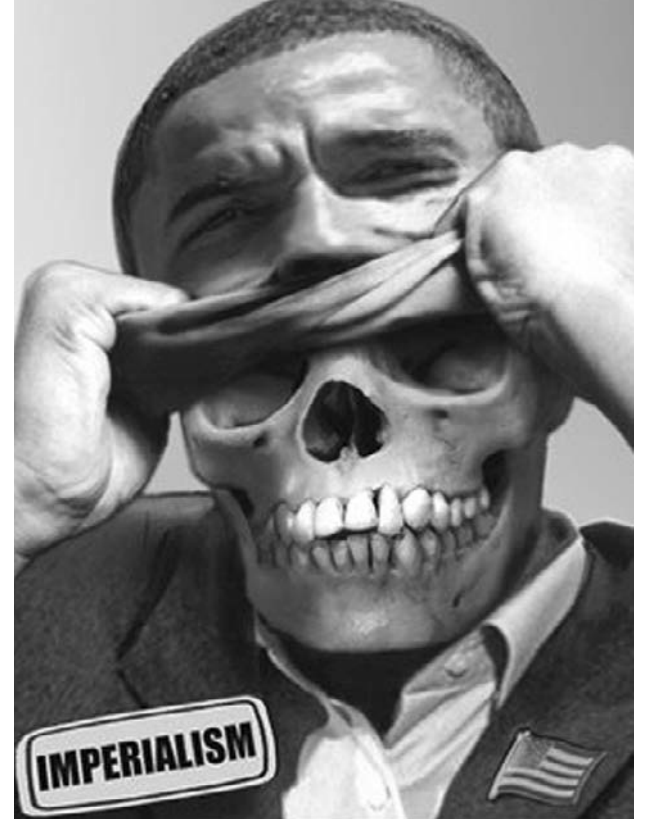
Obama'nın, "ABD diktatörlere karşı Arap devrimini destekliyor, Ortadoğu'da demokratik yönetimlerin işbaşına gelmesini istiyor, yıkılan diktatörler var, sıra diğerlerine de gelecek..." türünden laflar etmesini, Arap dünyasında pek ciddiye alan olmadı; zira bu zirvalara inanacak pek az kişi kaldı.

Tüm bunlara karşın Obama'nın konuşması önem taşıyor. Zira Arap halklarının isyanına destek anlamında değil de, halk isyanlarının yozlaştırılıp hedeflerinden sapıtırılması için ABD'nin sürece daha etkin bir şekilde müdahale edeceğinin işaretlerini verdi Obama. Başka bir ifadeyle ABD emperyalizmi, Arap halklarını hedef alan karşı-devrimci saldırıyı farklı araçlar kullanarak daha da yaygınlaştıracağını, Obama'nın konuşması ile dışa vurmuş oldu.

Gericiliğin kalesi Suudi Arabistan'la taşeronları işbaşında...

Türk devleti/AKP hükümeti ile siyonist rejimin desteğini alan karşı-devrim saldırısının bölgesel üssü ise, Suudi Arabistan'dır. Riyad'daki bu kokuşmuş Amerikancı/şeriatçı rejim, taşeronlarını da kullanarak Mısır'a, Tunus'a, Bahreyn'e, Libya'ya, Yemen'e, Suriye'ye, Lübnan'a müdahale ediyor. Bu alana bol miktarda petro-dolar akıtan şeriatçı rejim, hem "Selefiler" veya "Vahabiler" diye adlandırılan kökten dinci örgütleri tetikçi olarak kullanıyor hem Washington-Tel Aviv merkezleriyle işbirliği yapıyor. Dinci akımların desteklenmesi ve mezhep çatışmalarını kışkırtan faaliyetlere girişen Suudi rejimiyle tetikçileri, isyanların yozlaştırılıp yolunda sapıtırılması için çalışıyorlar.

İsyanların Suudi Arabistan'la çevresindeki körfez ülkelerine sıçramasını önlemek için faşizan önlemler alan şeriatçı rejim, içine yuvarlandığı korkunun da etkisiyle Bahreyn halkına karşı vahşi saldırılarda bulunmaktadır. Bahreyn'de kalıcı askeri üs kurmaya da hazırlanan Suudi rejimi, verili koşullarda emperyalist/siyonist güçlerin hizmetindeki en etkili araç konumundadır.

Arap ülkelerinde dinci örgüt veya partilerin bulunması, elinin altında bol miktarda petrol bulunması, Suudi rejiminin elindeki etkili silahlar durumundadır. Bu uğursuz silahlar, halk isyanları patlayana kadar çok etkiliydi. Ancak son aylardaki olayların seyri, durumu değiştirdi. Suudi taşeronlarının hareket alanları belli ölçüde genişlemiş olsa da, genç kuşaklarla emekçilerin isyanlardan süzdüğü deneyim ve eylem içinde yaşadığı bilinç sıçraması, şeriatçı rejimin işini zorlaştırıyor. Zira artık Suudi rejiminin adını anarak, Arap dünyasında karşı-devrimin örgütlendiği açıkça ifade edilmekte, bu gerici saldırıya karşı direnme kararlılığının önemine vurgu yapılmaktadır.

ABD-İsrail-Türkiye destekli şeriatçı rejimin pervasız saldırganlığı, esas olarak Suudi despotunun tacının sokaklarda yuvarlanmasını önleme telaşından kaynaklanıyor. Vurgulamak gerekiyor ki, ne emperyalist/siyonist güçlerin desteği ne dinci taşeronlar ne de petro-dolarlar... Bunların hiçbiri Ortaçağ kalıntısı şeriatçı rejimi kurtarmaya yetmeyecektir.

ABD merkezli karşı-devrimci saldırıyı püskürtmek ise, kolay olmayacak elbet. Zira Arap dünyasında Amerikancı güçler henüz saf dışı edilebilmiş değil. Dahası halk isyanlarına rağmen, yönetimler içinde belli bir alanı da denetleyebiliyorlar.

Egemenler cephesinde durum bu iken, işçi sınıfı, emekçiler ve genç kuşaklar ise, devrimci örgüt silahını etkili kullanabilme noktasında halen yetersiz görünüyorlar. Öte yandan halk isyanlarının yarattığı birikim ve deneyimler, bu eksikliği hızla giderebilmek için muazzam olanaklar da sunuyor.

Görünen o ki, süreç karmaşık, dalgalı ve çatışmalı bir seyir izleyecek. Genç kuşaklarla emekçiler pek çok tuzakla karşılaşacak, saldırılara maruz kalacak, siyasal süreç üzerindeki etkileri kırılmaya çalışılacaktır. Buna karşın isyanlarla birlikte yaratılan mücadele deneyimi ve gözü pek direnme kararlılığından güç alan emekçiler, emperyalist/siyonist güçlerle bölgesel gericiliğin uğursuz planlarını bozmasını da bilecektir.

Yunanistan'da kitle grevleri

Bir adım daha ileri!

Volkan Yaraşır

Yunanistan işçi sınıfı 2011 yılının ikinci genel grevini ve son 15 ayın 11. genel grevini gerçekleştirdi. Bu eylemler Fransa işçi sınıfının 1.5 ay gibi kısa bir zamanda yaptığı 6 genel grevle birlikte, Avrupa işçi sınıfı tarihinin yakın dönemdeki en önemli pratikleri olarak dikkat çekti.

Yunanistan işçi sınıfı kamu harcamalarında yapılacak kısıtlamaları içeren yasanın, parlamentoda gündeme getirilmesi üzerine yeniden ayağa kalktı. Genel greve öğretmenler, liman işçileri, deniz ulaşımı işçileri, hastane çalışanları ve devletin çeşitli kurumlarında çalışanlar etkin bir şekilde katıldı. 24 saat süren grev, ülkeyi bütünüyle felç etti. Başta Atina olmak üzere, birçok kentte hayat durdu.

Greve Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu-ADEDY, Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu-GSEE ve Yunanistan Komünist Partisi'nin etkisindeki Tüm İşçilerin Militan Cephesi-PAME katıldı.

Gerçekleşen genel grev Yunanistan'da ve AB bünyesinde önemli tartışmalara neden oldu. Almanya Başbakanı Merkel, Yunanistan'ın yardım alabilmesi için kendisine sunulan programı kesintisiz hayata geçirme zorunluluğundan bahsetti. Yani örtük bir şekilde Yunanistan egemenlerine "sosyal problem istemiyoruz" dedi.

IMF'in açıklamaları da ilginçti. IMF, Yunanistan'daki mali krizin AB'nin çekirdek (emperyalist çekirdek) ülkelerini etkileyebileceği uyarısında bulundu. Mali krizin periferiden, çekirdeğe sıçrama ihtimaline vurgu yaptı.

Bu gelişmeler üzerine Yunanistan ekonomi bakanı 6 milyar euroluk "kemer sıkma" paketi hazırladıklarını bildirdi. IMF denetçileri Yunanistan hükümetine 110 milyar euroluk "destek" paketinin üçüncü diliminin serbest bırakılması için bütçe açığı düzenlemelerinin ve özelleştirmelerin hızla yapılması gerektiğini söyledi. Yunanistan'ın AB, AB Merkez Bankası ve IMF direktiflerine uygun adımlar atabilmesi için geçen yıl GSYH'sinin yüzde 10.5'i olan bütçe açığını, 2011 yılında GSYH'nin yüzde 7.6'sına indirmesi gerekiyor. IMF yetkilileri bunun başarılabilmesi için "yapısal reformların", yani sosyal yıkım ve radikal özelleştirmelerin gerçekleştirilmesi zorunluluğu

üzerinde durdu.

Yunanistan'ın borcu 340 milyar euroya ulaşmış durumda. 2012 yılında borcunu çevirememesi riski bulunuyor. Borçlarını yeniden yapılandırma ve acilen 100 milyar euroluk finansal "desteğe" ihtiyacı var. Bu yöndeki herhangi bir tıkanma Yunanistan ekonomisini bütünüyle felç edebilir.

Bu yıkıcı süreç özellikle Almanya'nın emperyal iştahını kabartıyor. Almanya, Yunanistan'ın yeniden sömürgeleştirilmesi yönünde son derece pervasızca davranıyor. Merkel'in açıklamalarını da bu bağlamda okumak gerekiyor. Merkel, aslında diplomatik bir tehditte bulunuyor. Benzer bir tehdidi Portekiz mali krize girdiğinde savurmuştu. Alman kapitalizmi AB'nin yeniden dizaynı için giderek daha da agresifleşti. Birinci periferiyi saran mali krizi emperyal atakları için kullandı ve kullanıyor. Almanya'nın agresyon politikaları özünde hegemonyanın yeniden inşasına ve AB'nin daha da homojenleştirilmesine hizmet ediyor.

Finans-kapitalin karşı devrim mahiyetindeki atakları, en başta Yunanistan işçi sınıfı tarafından net bir karşılık buldu. İşçi sınıfı son derece güçlü bir mobilizasyonla sokakları işgal etti. Avrupa işçi sınıfının ön cephesi olarak konumlandı. Halen de bu konumunu sürdürüyor. Yunanistan işçi sınıfının önümüzdeki dönem eğilimleri ve yönelimleri önem taşıyacak. Finans kapital için Yunanistan barikatının aşılması, Avrupa işçi sınıfına yönelik daha yoğun ve daha rafine saldırıların önünü açacaktır.

Yunanistan işçi sınıfının mücadelesi kritik bir eşige dayandı. Bu vurgu son genel grevden ve bu grevin özelliklerinden kaynaklanmıyor. Bugüne kadar gerçekleşen genel grevler ve yaygın sektörel grevler işçi sınıfının ruhunu silahlandırdı. Moral düzeyini yükseltti ve muazzam birikimler sağladı. Bu birikimler tarihsel deneyimlerle kaynaştı. Kapitalizmin yapısal krizinin Yunanistan özelinde son derece keskin ve sert yaşanması işçi sınıfının öfke ve kinini büyüttü.

İşçi sınıfı sendikal korporatizm ve bürokrasi kuşatmasına rağmen bu çemberi tekrar tekrar kırabildi. Bürokrasi bu gelişmeyi engellemek için özel sektörde ve kamuda çalışan işçilerin birbirleriyle bağı koparmaya çalıştı. İzolasyon politikaları uyguladı. Bu taktikler başlangıçta sonuç alıcı oldu. Fakat son

grevlerde blokağların kırıldığı görüldü. Sınıfın geniş kesimleri eylemlere yaygın olarak katıldı.

Bu arada karşı devrim niteliğindeki yasaların parlamentodan geçmesi, sınıfı demoralize etmedi. Sınıf diriliğini ve mücadele gücünü korudu. Hızla sokakla bütünleşti. Birbirini aşan radikal eylemler ortaya koydu.

Yunanistan işçi sınıfı bu yönleriyle finans-kapitalin Avrupa işçi sınıfına yönelik sistematik karşı devrim saldırılarına karşı, dalgakıran işlevi gördü. Yarattığı kolektif ruh hali ve direnciyle özellikle Avrupa'nın Akdeniz havzasını sarstı ve muazzam bir aura yarattı. Sınıf hareketinin dalgalı yükselişine yol açtı. Dalga, Avrupa kıtasında, özellikle Akdeniz havzasında zamanın ruhunu (pesimizmi, sinizmi) dağıttı. Sokağın gücü, rengi ve radikalliği ruhu yeniden şekillendirdi.

Riskler

Yunanistan işçi hareketinin gösterdiği yüksek performans, önümüzdeki dönemde bir dizi risk ve imkanı içinde barındırıyor. Sınıf mücadelesinin muhteşem diyalektiği, bütün yönleriyle kavrandığında mana taşır.

Risk faktörlerinin başında, sınıfın genel grev yorgunluğu içine düşmesi gelmektedir. Yunanistan işçi sınıfı bugüne kadar sendikal bürokrasinin ablukasını kırdı. Ama somut bazı sonuçların elde edilememesi ve finans-kapitalin sistematik saldırıları, sınıfı demoralize edebilir ve başarısızlık duygusunu yaygınlaştırabilir. Sendikal bürokrasinin en önemli meziyetlerinden biri hoşnutsuzluğu yönetmesidir. Eylem yorgunluğu ve takatsizlik sendikal bürokrasiyi besler. Bürokrasi, hoşnutsuzluğu kontrol ettikçe ve reaksiyonları sönmülendirdiği oranda hegemonyasını yeniden inşa eder. Fransa'da sendikal bürokrasinin izlediği yöntemler Yunanistan'da da gündeme gelebilir. Senkronize genel grevlerden sonra Fransa'nın ikinci büyük sendikal örgütlenmesi olan CFDT, emeklilik yasasının parlamentodan geçmesi üzerine, yapılacak başka bir şey yok manasında "bu mücadeleyi bırakıp, çalışmalarımızı başka alanlarda yürütmeliyiz" açıklamasını yapmıştı. Böylelikle sınıfı alanlardan ve sokaklardan çekmeye çalıştı. Fransa'da sendikal bürokrasinin bu adımları sınıf içinde yarılmalara ve demoralizasyona neden oldu.

Sendikal bürokrasinin Yunanistan işçi sınıfı üzerinde azımsanamayacak bir ağırlığı bulunuyor. Bugün açısından sokak sınıfa büyük birikimler sağlasa da, aynı sokak sendikal bürokrasinin güdümünde bir enerji boşaltma alanına da dönüşebilir.

Yunanistan işçi sınıfının içine düşebileceği bu ters dalga, hızlı bir geri çekilmeye ve suskunluğa yol açabilir. Finans-kapitalin ağır ve sistematik saldırıları geri çekilmeyi, yenilgiye kadar götürebilir.

Sınıfın açığa çıkmış devrimci enerjisini bir mecrada toplayacak ve onu kristalize edecek siyasal öncünün yokluğu, burjuvazinin hegemonyasını ve tahakkümünü kurmasını kolaylaştırıcı bir faktör olarak öne çıkabilir. Bu arada sendikal bürokrasinin gerçekleştireceği manevralar ve hamleler de bu süreci derinleştirecektir.

Bugüne kadar genel grevlerde sınıf, sektörel bölünmeleri yeterince aşamadı. Finans-kapitalin topyekün saldırısına karşı görkemli ve dalgalı genel grevler gerçekleşirse de, bu grevler uzun süreli ve

sonuç alıcı pratiklere dönüşmedi veya dönüşemedi. Bizzat sendikal bürokrasi sınıfın uzun soluklu bir genel grevi gerçekleştirmesinin önündeki temel engel oldu. Sendikal bürokrasi sistemi rahatsız edecek ve inisiyatifini kırarak gelişmeler karşısında başından itibaren blokaj uyguladı. Bürokrasinin esneme kabiliyeti, eylemlerin sistem dışına çıkmasını engelledi. Sınıf içinde sektörel çıkarlar tahrik edilerek, eylemler lokalize edilmeye çalışıldı.

Sendikal bürokrasi olağanüstü esneme ve manevra yapma kabiliyeti göstererek, Yunanistan'ı saran, devrimci atmosferi bozmaya çalıştı. Hareketin sistem dışı potansiyeli farklı taktiklerle eritildi ve ufku daraltıldı.

Sınıf hareketinin grev yorgunluğu içine girmesi ya da inisiyatifinin kırılması dalganın geri çekilmesine yol açabilir. Bu durum Avrupa işçi sınıfı mücadelesini kaçınılmaz olarak etkileyecektir. Finans-kapital, ön cephenin çökmesiyle saldırılarını daha da yoğunlaştıracaktır.

İmkanlar

Bu negatif boyut, diyalektiğin bir yönüdür. Fakat diyalektik işçi hareketinin muhteşem zenginliğine ve yükselişine de yol açabilir.

Genel grev, kitle grevleri işçi sınıfının büyük ayağa kalkışlarını ve sınıfın siyasal şekillenmesini simgeler. Kitle grevleri devrimin mayalandığı toplumsal pratiklerdir. İşçi sınıfının sistemden kopuşunun ve hızla şekillenmesinin önünü açar.

Yunanistan'daki genel grev dalgaları, içinde büyük bir yıkıcı güç barındırıyor. Bugün kontrollü gelişen bu süreç, gelecekte altüst edici sonuçlar yaratabilir. Sınıfsal öfke ve kin infilak edebilir. Beklenmedik ve inanılmaz gelişmeler yaşanabilir. Yunanistan'da 2008 yılından beri büyük toplumsal anafolar yaşandı. Bazen 1.5-2 ay devlet, otoritesini yitirdi. Birçok kentte "iktidarsızlık" durumu yaşandı. Sokaklar özgürleşti. Kitleler özgürlüğü soludu. Kapitalist krizin sınıfsal antagonizmayı keskinleştirmesi öfke ve kini kolektifletirdi. Bu süreç aynı zamanda kitlelerin yaratıcı gücünü ortaya çıkardı. Yunanistan işçi sınıfının 15 aylık bir dönemde, 10'un üzerinde genel grev gerçekleştirme kapasitesi muazzam bir pratik olarak dikkat çekti. Bu eylemler yarattığı yoğunlaşmayla, Mısır ve Tunus'ta olduğu gibi, hiç beklenilmeyen ve hesap edilmeyen gelişmelerin önünü açabilir. Bu yoğunlaşma en başta sınıfın devrimci enerjisini açığa çıkardığı gibi, sokakları fethetmeye yönelebilir. Sınıflar

mücadelesinin giderek sertleşmesi ve yakıcı ihtiyaçları, Tunus benzeri özörgütlenme pratiklerine yol açabilir.

2010 yılının birikimleriyle, 2011 yılında yaşanan iki genel grev, Yunanistan işçi sınıfının bu potansiyelleri taşıdığını göstermektedir.

Bugün Portekiz'in mali kriz sarmalı içine girmesi, ardından İspanya'da, Belçika'da ve İtalya'da beklenen mali krizler, Avrupa'da sınıf mücadelesinin sertleşeceğine delalettir. Bu aynı zamanda sınıfsal antagonizmanın keskinleşmesi ve derinleşmesi anlamına gelmektedir.

AB'nin özellikleri ve sermayenin küreselleşmesinin ulaştığı boyut, her düzeyde lokalizasyonları inceltti. Yunanistan'da yaşanan bir genel grev artık, AB'nin bütününde ve özellikle Akdeniz havzasında sarsıcı sonuçlar yaratıyor. Havzada bulunan başka bir ülkede gerçekleşecek benzer gelişmeler de Yunanistan'ı sarsacak ve etkileyecektir.

Avrupa kıtasında ve özellikle Akdeniz havzasında (mali krizlerin yaygınlaşmasıyla birlikte) devrimci enerji birikmektedir.

Bu enerji büyük işçi hareketlerinin habercisidir ve içine girdiğimiz olağanüstü dönemin göstergesidir.

Yunanistan işçi sınıfının uzun soluklu genel grevler gerçekleştirebilmesi, sonuç alıcı noktalara ulaşması, finans kapitali dize getirmesi, bir boyutuyla da Akdeniz havzası ve AB bölgesindeki işçi mücadelelerindeki gelişmelere bağlıdır. Birbirini etkileyen, tetikleyen ve sürükleyen bu süreç, Avrupa işçi hareketinde muazzam yükselişlere yol açabilir.

Bugün Yunanistan devrimci solu parçalı ve dağınık haline rağmen bu süreçte yeniden yapılanabilir, reorganize olabilir. Devrimci özne ihtiyacının yakıcılığı, Yunanistan işçi sınıfının önündeki en önemli problemdir. Bu soruna bağlı aynı derecede önemli bir ihtiyaç da sınıfın ve komünist hareketin enternasyonal boyuttaki zaafiyetleridir.

Kıtayı saran büyük işçi hareketleri ve Kuzey Afrika'daki ihtilalci dalga, bu iki temel yakıcı ihtiyacın altını bir kez daha çizdi. Sınıf hareketi ve devrimci sol güçler buna cevap verdiği ölçüde ihtilalci bir karaktere bürünebilir.

Bölgesel ve kıtasal düzeyde ihtilalin ruhu kendini hissettirdiği koşullarda Yunanistan işçi sınıfı, yaratıcı ve yıkıcı gücüyle yeni kitle grevleri gerçekleştiriyor.

Şimdi bir adım daha ileri gitme zamanı. Daha uzun soluklu, daha yıkıcı genel grevleri gerçekleştirme zamanı.

Silah fabrikasında işgal

Sırbistan'ın en büyük silah fabrikası olan "Zastava Oruzje"de işçiler ücretlerini alamadıkları için fabrikayı işgal etti.

Fabrikadan ayrılmayan işçiler, ücretlerini alana kadar eylemi sürdüreceklerini duyurdular.

Zastava Oruzje Fabrikası Çalışanları Sendikası Başkanı Dragan İliç, uzun süredir maaş alamayan işçilerin ücretlerinin ödenmesi konusunda hükümet yetkilileriyle yaptıkları görüşmelerden olumsuz cevap almaları üzerine eyleme geçtiklerini duyurdu.

Fabrikada, uzun namlulu piyade tüfeği ile tabanca ve mermi üretiliyor. Sırbistan'da yaşanan ekonomik kriz nedeniyle, birçok sektörde emekçiler ücretlerin düşüklüğü ve hayat pahalılığı nedeniyle sık sık eylem yapıyor.

Peru'da maden grevleri

Peru'nun en büyük değerli metal üreticisi Cia. de Minas Buenaventura SA bünyesinde yer alan en büyük altın madeninde işçiler, ücret artışı için 25 Mayıs günü greve çıktı.

Orcopampa madenindeki grev ise Çalışma Bakanlığı tarafından yasadışı ilan edildi.

Diğer yandan doğu Peru'da yer alan Puno'da maden sektöründe çalışan binlerce köylünün grevi devam ediyor. Maden imtiyazlarına karşı gerçekleştirilen grev 15 günü geride bıraktı. Bu kapsamda ise büyük bir gösteri düzenlendi. Yaklaşık on bin protestocu yürüyüş gerçekleştirirken toplu taşıma araçları çalışmadı ve okullarda ders verilmedi.

Bölgesel Ticaret Odası yaptığı açıklamada grev nedeniyle şimdiden 20 bin dolar zarar ettiklerini açıkladı. Madencilik faaliyetinin oldukça önemli olduğu Puno'da 2010 yılında 96 milyon dolar gelir elde edilmişti.

Meksika'da öğretmenler grevde

Meksika'nın Oaxaca eyaletinde sosyal ve ekonomik koşullarının düzeltilmesi talebiyle 70 bin eğitim emekçisi greve çıktı. Ulusal Eğitimciler Sendikası'nın öncülüğünde başlatılan grev nedeniyle yaklaşık 1 milyon 400 bin öğrencinin sınıflarına gidemediği belirtilirken, grev kararlılıkla sürüyor.

Eyalet valisi sendikanın taleplerinin yüzde 80'ini kabul ettiklerini iddia ederken, sendika adına yapılan açıklamada valiliğin sunduğu teklifin çok az ve yetersiz olduğunu belirtti. Sendika ayrıca taleplerinin kabul edilmemesi durumunda, 2006'da Oaxaca'da hayatı felç eden eylemlere benzer eylemleri gerçekleştirmeye yemin ettiklerini duyurdu.

Oaxaca'da 2006'da öğretmenlerin başlangıçta maaş artışı için başlattıkları grev daha sonra hükümet görevlilerinin azlığını, köklü değişiklikler ve eyalet valisinin görevden uzaklaştırılmasını isteyen toplumsal bir harekete dönüşmüştü. Oaxaca'da toplanan 350'den fazla grup aylarca eyaleti işgal altında tutmuş, sokaklarda, parklarda kamp kuran gruplar halk meclisleriyle, ele geçirdikleri radyo istasyonlarından yaptıkları yayınlarla şehri idare etmişlerdi.

Suriye'de siyasi gelişmeler ve olasılıklar

Suriye'de üçüncü ayına giren kitle hareketi, rejimin azgın saldırılarına, sürekliliğine dönen tutuklama furyası ve işlenen cinayetlere rağmen sürüyor. Sokaklara çıkmanın ölümü göze almakla eşdeğer olmasına rağmen, eylemlere katılan binlerce kişi taleplerinin arkasında durmaya devam ediyor.

Kolluk kuvvetlerine saldırı düzenleyen silahlı güçler bulunmasını gerekçe gösteren Baas rejimi, sokağa çıkan gençlerle emekçilere de azgınca saldırıyor. Her eylemi yasadışı ilan eden, dahası gösterilere katılanlara "silahlı grupların suç ortağı" gibi muamele eden rejim, reformların hayata geçirilebilmesi için eylemlerin durması gerektiğini savunuyor. Çatışmaları gerekçe gösteren rejim, kolluk kuvvetlerinin zoruyla hareketi bastırma taktiği izlemeye devam ediyor.

Baas yönetiminin, reform sürecinin devam ettiği yönündeki açıklamalarının gerçek hayatta karşılığı olmadığını açıklayan ülke içindeki muhalif güçler, ciddi bir reform ve değişim sürecinin ancak tüm muhalif kesimlerin katılımıyla işletilebileceğini savunuyorlar. Buna karşın Beşar Esad yönetiminin bu yönde somut adım atmadığını, halen gösterilere katılan halk ve muhalefetle sadece istihbarat, polis ve askerlerin muhatap olduğunu ifade ediyorlar.

Görünen o ki, zorba rejim, gösterileri bastırıp, ardından belli tavizler vermeyi planlıyor. Zira eskisi gibi yola devam etmenin mümkün olmadığını farkında olan Baas yönetimi, ne yapıp edip kitle hareketini bastırma telaşında.

Suriye'deki hareketin diğer ülkelerdekinden farklı olduğunu savunan yönetim ve destekçileri, haklı ve meşru talepler uğruna mücadele eden güçler olduğunu da kabul etmek durumunda kalıyor. Bu taleplerin görmezden gelinemeyeceğini açıklayan söz konusu güçler, ortada üçüncü bir gücün de devrede olduğunu, bunların da dış güçlerden destek alan silahlı güçlerden oluştuğunu öne sürüyorlar.

"Üçüncü güç" olarak tanımlananların ABD-İsrail ikilisine hizmet ettiği, Suriye'nin toplumsal dokusunu parçalamak istediği, Baas yönetiminin Filistin ile Lübnan direnişlerine verdiği desteğin son bulmasını ve İran'la ilişkilerin kesilmesini istediği, bu amaçlarına ulaşmak için ise mezhep çatışmalarını kışkırtıp rejimi yıkmayı hedefledikleri öne sürülüyor.

Hem resmi açıklamalarda hem yönetime yakın duran gazeteci, akademisyen ve siyasi uzmanlar tarafından sık sık hatırlatılan bu "dış kaynaklı plan"ın varlığı, genel hatlarıyla, bağımsız olduğunu ifade eden bazı kesimler tarafından da kabul ediliyor.

ABD-AB emperyalistlerinin Suriye yönetimine karşı aldığı saldırgan tutum, "hareket dış kaynaklıdır" argümanını güçlendirmiş görünüyor. Beşar Esad dahil devletin üst düzey yöneticilerini hedef alan ABD-AB emperyalistlerinin küstah kararları, bu güçlerin Suriye'ye "yakın ilgi" gösterdiklerini ortaya koysa da, Baas rejiminin kitle eylemlerini şiddetle ezmesini meşrulaştırmıyor elbet.

Vurgulamak gerekiyor ki, Suriye'deki muhalifler de, her türden dış müdahaleye karşı olduklarını ifade ediyorlar. Çoğu Washington'da üslenmiş gerici kesimler dışındaki muhalifler, olası bir Amerikan müdahalesini açıkça reddettiklerini söylüyorlar. ABD'nin halkın talepleriyle ilgilenmediğini de ifade eden bazı muhalifler, Obama yönetiminin esas derdinin Şam'da işbirlikçi bir yönetimin işbaşına gelmesini sağlamak olduğunu belirtiyorlar.

Obama'nın Esad'a, "ya reformları

(emperyalistlerin beklentilerini) gerçekleştir ya yönetimi terk et" ultimatomu vermesine işaret eden muhalifler, bu çizgiye gelmesi koşuluyla, ABD'nin Baas'la da işbirliği yapmaya hazır olduğunu savunuyorlar.

Arap dünyasındaki halk isyanlarının ABD çıkarlarını darbelemesi ve İsrail etrafındaki çemberin daralmasına yol açtığı dikkate alındığında, işbirlikçi olması koşuluyla, Obama yönetiminin Baas'la da yola devam etmesi hiç de şaşırtıcı olmaz.

Göründüğü kadarıyla ABD-AB planının Suriye'de karşılık bulması olası değil. Zira Baas'ın sözkonusu çizgiye gelmesi, şu anda savunduğu temel argümanların tam tersi bir role soyunmak olurdu ki, böyle değişim olası görünmüyor.

Müslüman Kardeşler'in bu konudaki tutumu hakkında sağlıklı bilgiye ulaşmak mümkün olmasa da, ülke içindeki diğer muhaliflerin ABD-İsrail karşıtlığı ve Filistin davasına yakınlıkları dikkate alındığında Washington-Brüksel merkezli bir müdahaleye sıcak bakmaları olası görünmüyor.

Muhalif kanatta yer alan sol/sosyalist partiler ise, reform süreci konusunda ciddi adımlar atması için Beşar Esad'a çağrıda bulunurken, kolluk kuvvetlerinin gösterilere karşı kullandığı şiddete son vermesini de talep ediyorlar.

Yansıdığı kadarıyla sol/sosyalist partiler de "üçüncü taraf"ın planlarından endişeliler. Bunun da etkisiyle olsa gerek, rejimin yıkılmasına söz edenlerin sayısı sınırlıdır. Kuşkusuz ki, bu tutumun yoğun baskıyla da bir ilgisi vardır. Ancak Suriye'nin bölgedeki özgün konumundan dolayı, sol/sosyalist güçlerde de hassasiyetten söz etmek mümkündür.

Rejimin şiddete son vermesi, siyasi tutukluları serbest bırakması, toplum kesimlerinin siyasi temsilcileriyle ciddi bir görüşme sürecini başlatması ve gösterilerde dile getirilen haklı/meşru taleplerin karşılanması gerektiği savunulmaktadır.

Görünen o ki, rejim ayakta kalır, genç kuşaklarla emekçilerin direnme kararlılığı devam ederse, Baas yönetimi sol/sosyalist güçlerin ifade ettiği çizgiye gelmek zorunda kalabilir. Ancak devlet terörü sopasına sarılarak yola devam etmesi durumunda, olayların farklı boyutlar kazanma ihtimali de yüksek olacaktır. Böyle bir çizgi, emperyalistlere dolaysız müdahale alanı açar ki, o durumda olayların vahim bir hal alması olasıdır.

AB'den ikiyüzlülük

AB dışişleri bakanları, protestolara yönelik kullandığı şiddeti bahane ederek Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad ve 9 yardımcısına yaptırım uygulama kararı aldı. Suriye yönetimine siyasal reformlar konusunda adım atma çağrısına bağlanan yaptırım kararı, ABD'nin benzer hamleleri ile birlikte Suriye'ye yönelik müdahale hazırlığı olarak yorumlanıyor.

ABD yönetimi de geçtiğimiz günlerde Esad ve yakın çevresindeki 6 isme yaptırım uygulamaya başlamıştı. Esad yönetimine yönelik bu kararları alanların Bahreyn'deki baskı ve terör uygulamalarına karşı ses çıkarmaması ise, emperyalistlerin ikiyüzlülüğüne ışık tutuyor.

Haydutlar yalandan vazgeçmiyor

ABD'nin başkanı Obama ile Cameron, ortak yayınladıkları bir makaleyle isyan eden halkların yanında oldukları yalanına sarılırken, bunu da yeni askeri müdahaleleri için bahane yaptılar. Dünya ölçeğinde emekçi halkların kanını döken ABD ile ortağı İngiliz emperyalizminin şefleri, Arap rejimlerini halkların özgürlük taleplerini şiddetle bastırma konusunda uyarırken aksi halde askeri güce başvuracaklarını ilan ettiler.

Obama'nın İngiltere ziyaretinin hemen öncesinde yayınlanan makale, bu ziyaretin amacını da ortaya koyuyor. Halklara özgürlük getirmek yalanını tarihin her döneminde gerici politikalarını meşrulaştırmak için kullanan emperyalistler, böylelikle yeni askeri saldırılar peşinde olduklarını

göstermiş oldular.

Aslında bu haydutlar yalanlarla bezeli makalelerinde "Güç kullanmaktan yana değiliz ama çıkarlarımız ve değerlerimiz söz konusu olduğunda harekete geçme sorumluluğumuz olduğunu biliyoruz" diyerek bu gerçeği itiraf ediyorlar.

Haydut ikili makalelerini "İngiltere ve Amerika'nın yan yana olması, halklarımızı ve dünya halklarını daha güvenli ve müreffeh kılacak" sözleriyle noktalamayı uygun görmüş. Ancak bu iddianın gerçekte ne anlama geldiğini dünya emekçi halkları iyi biliyorlar. Emperyalist haydutların bu sözlere sarıldığı her durumda, emekçi halklar büyük felaketlerle yüz yüze kalmıştır. Bunun için emekçiler bu sözleri tehdit olarak okumalıdır.

Salih ve diktatörlüğü yıkılana kadar direniş!

Milyonların ayaklanmasıyla her açıdan gayr-i meşru duruma düşmesine rağmen tahtını korumaya çalışan Yemen diktatörü Abdullah Salih, tetikçilerini ortalığa salarak, kaos ortamı yaratma taktiği izliyor. Olayları silahlı çatışma noktasına çekme girişimleri yeni olmamakla birlikte, zorba rejime bağlı silahlı güçler, ilk defa bir aşiret liderinin evini kuşatarak ağır silahlarla saldırıda bulundular.

Haşid aşiretinin lideri Şeyh Sadık el Ahmar'ın başkent Sana'daki konutuna düzenlenen saldırının ardından başlayan çatışmalar, ikinci günde de devam etti. Abdullah Salih'in tetikçilerinin saldırılarına bazı devlet binalarını kuşatarak yanıt veren Haşid aşiretine bağlı silahlı güçler, rejimin saldırılarına karşı direnmeye kararlı olduklarını gösterdiler.

Abdullah Salih Haşid aşiretine bağlı olduğu halde, aşiretin lideri Sadık el Ahmar, isyancılara destek veriyor. Bu tutum el Ahmar'ın zorba rejim tarafından hedef alınmasının esas nedeni olarak açıklanıyor.

Abdullah Salih'in saldırılarını, "iç savaş çıkartma girişimi" olarak değerlendiren isyancılar, ABD destekli Suudi Arabistan'ın da bu kirli planın parçası olduğunu ifade ediyorlar. Bu oyuna gelmeyeceklerini açıklayan isyancılar, "devrimin, silahlı çatışma tuzağına düşmeden, diktatörü ve rejimini yıkana kadar devam edeceğini" bir kez daha ilan ettiler.

Suudi Arabistan-ABD girişimi fiyaskoyla sonuçlandı

Milyonlarca emekçinin isyana katılmasına rağmen diktatör Salih'in tahtını şu ana kadar koruyabilmesi, Washington'daki efendilerin verdiği destekle de bağlantılıdır. Zira isyan eden Yemenli gençlerle emekçilerin diktatörlüğü yıkarak zafere ulaşmasını engellemek isteyen Suudi Arabistan-ABD gerici ittifakı, aylardan beri isyanı amacından saptırmaya çalışıyor. Körfez İşbirliği Konseyi (KİK) aracılığıyla müdahale sürecini işleten ABD uşağı şeriatçı Suudi rejimi, isyancı güçlerin kararlılığı sayesinde başarısızlığa uğradı.

Halk isyanının açtığı alana yerleşen burjuva muhalif partiler, Suudi girişimine destek vererek, iktidardan pay almanın yollarını arıyorlar. Zira bu güçlerin derdi diktatörlük rejiminin yıkılması değil, iktidardan pay almaktır. ABD destekli Suudi Arabistan'ın planı buna tekabül ediyor. Zira gelinen yerde Abdullah Salih'i kurtarmak mümkün değil, bundan dolayı diktatöre güvenli bir gelecek vaat edip çekilmeye ikna etmek ve diktatörlüğü kurtarmak, planın özünü oluşturuyor.

Yemen'deki isyanın Tunus ve Mısır'da olduğu gibi diktatörü alaşağı etmesi ABD ve Suudi rejiminin büyük korkusudur. Zira Kızıldeniz'in Hint okyanusuna açılan kapısı olan Yemen, bu stratejik öneminin yanı sıra Suudi Arabistan ve diğer petrol zengini Körfez ülkelerini dolaysız bir şekilde etkileyebilecek konumdadır. Dolayısıyla isyanın zafere ulaşma ihtimali, taçlarının sokaklarda yuvarlanmasından ölümcül bir korku duyan Suudi ve Körfez krallarının kabusunu daha da ağırlaştırıyor.

Arap dünyasındaki isyanın petrol zengini ülkelerde yankılanmasını önlemek için ABD ve Suudi destekli vahşi bir süre avı başlatan Bahreyn despotu el Halife, halk isyanlarına ilk topyekün saldırıyı başlatmıştı.

NATO'nun Libya saldırısı ile devam eden gerici saldırganlık, Yemen'de rejimi ayakta tutma şeklinde tezahür ediyor. ABD, KİK ve Yemen'deki burjuva muhalif partiler eliyle uygulanmak istenen plan, alanları işgal eden milyonların kararlı duruşu ile püskürtüldü.

"Devrim gençliği" hedeflerine ulaşma konusunda kararlı...

Abdullah Salih'e muhalif burjuva partiler, KİK tarafından hazırlanan plana imza atarak hedefe ulaşacaklarını sanıyorlardı. Bu adım Suudi Arabistan-ABD cephesini de rahatlatmış görünüyordu. Zira diktatör Salih'de KİK temsilcileri ve ABD büyükelçisinin gözetiminde anlaşmaya imza atacağını açıklamıştı. Ancak sıra imza atmaya geldiğinde, bu girişimin "darbe" olduğunu öne sürerek çarkeden Abdullah Salih, Washington'daki efendileriyle Riyad'daki işbirlikçilerini hayal kırıklığına uğrattı.

Diktatörün tutarsız olduğu, verdiği sözlerden fütursuzca döndüğü biliniyor. Ancak bu defa durum farklıydı. Salih'in imza atmaktan çekinmesinin esas nedeni, isyan halindeki genç kuşaklarla emekçilerin kararlı tutumudur.

İsyana önderlik eden Merkezi Gençlik Komitesi (MGK), anlaşmanın gayr-i meşru olduğunu, "devrim gençliği" tarafından tanınmayacağını, hedeflerinin Abdullah Salih ile birlikte rejimini de yıkmak olduğunu ilan etti. Bu meydan okuyuş sadece Salih'i değil, burjuva muhalefeti ve Suudi Arabistan-ABD ittifakını da rahatsız etti. Zira gelinen yerde sorun ne diktatör ne onun muhaliflerinden, fakat "devrim gençliği"nin Salih ile birlikte yönetimini yıkmaya kararlılığından kaynaklanıyor.

ABD ile KİK'teki yarıdakçılarının "diktatörsüz diktatörlük" planını uygulamak için farklı yol ve yöntemlere başvuracaklarından kuşku duyulamaz. Zira Yemen'deki isyanın zaferi, dört koldan saldırıya geçmiş bulunan karşı-devrimci güçlerin bölgesel çıkarlarına yeni bir darbe indirecektir.

Ancak ABD ve gericiğin Arap dünyasındaki kalesi Suudi Arabistan rejimi, isyanı hedeflerinden saptırma noktasında ne kadar ısrarlıysa, "devrim gençliği" de hedeflerine ulaşma konusunda o kadar kararlıdır. Merkezi Gençlik Komitesi adına yapılan açıklamalarda, "ABD-AB-Suudi Arabistan ve diğer Körfez ülkeleri koalisyonunun devrimin zaferinden korktuğu, çünkü bu başarının adı geçen güçlerin

bölgesel çıkarlarına zarar vereceği" ifade edilmektedir.

Görüldüğü üzere hem "devrim gençliği" hem emperyalistlerle işbirlikçilerinin hedefleri açıktır. Bu ise Yemen'deki hareketin sıcaklığını önümüzdeki günlerde de koruyacağına işaret ediyor.

Emperyalistlerle işbirlikçilerinin kirli planlarının farkında olan "devrim gençliği", bu planlara karşı direnmeye, tüm engelleri aşarak diktatör Abdullah Salih ve rejimini yıkmaya ve katillerden hesap sormaya kararlı olduklarını ilan ederek, direnen hakların kazanacağı mesajını dosta düşman veriyorlar.

NATO saldırısında 19 ölü

Emperyalist savaş makinesi NATO Libya'da ölüm kasmaya devam ediyor. Geçmişten beri "sivil halkı koruma" yalanı ile askeri saldırılarını meşrulaştırmaya çalışan emperyalistler 19 sivilin öldüğü son saldırı için de benzer argümanları ileri sürdüler. NATO'dan bir yetkili de, hava saldırılarında, sivillere yönelik saldırılar için kullanılan askeri bir tesisin hedef alındığını kaydetti.

Fakat saldırı sonucu 19 sivil yaşamını yitirenken 150 kişi de yaralandı.

IMF başkanı parayla serbest

Cinsel taciz ve tecavüz suçlamasıyla ABD'de gözaltına alınan IMF başkanı Strauss-Khan 1 milyon dolar kefaletle serbest bırakıldı. Khan'ın ödediği bu kefalet miktarı rekor olarak değerlendiriliyor. Böylelikle emperyalizmin mali polisi IMF'nin şefi, parayı basıp yakayı sıyrıldı.

IMF başkanlığından istifa ettirilen Khan elektronik kelepçe takacak.

İki yıl önce İstanbul'da yapılan IMF-DB Zirvesi sırasında yapılan yaygın protestolar kapsamında ayakta fırlatılan Khan, çürümüş emperyalist-kapitalist dünyanın temsilcilerinden birisi. Yıllardır milyonlarca emekçinin canına kast eden, aç ve yoksul bırakan politikaların mimarlarından birisi. Temsilcisi olduğu dünyada yaptığı türden rezillikler olağan sayılır. Zaten onun taciz ve tecavüz girişimlerinin yeni olmadığı, ancak hasır altı edildiği de anlaşılmış oldu. Bugün neden hedef seçildiği konusunda henüz ortaya çıkmış bir veri olmasa da, gizli bir hesabın sonucu olduğu kesindir.

Schengen tartışmaları ve emperyalist ikiyüzlülük

Tunus'la başlayan ve tüm bir Ortadoğu'ya yayılan halk isyanları ve emperyalist haydutların Libya işgali, diğer şeylerin yanısıra, Kuzey Afrika ülkelerinden İtalya'ya ve ardından da Avrupa'nın diğer ülkelerine doğru bir mülteci göçüne yol açtı. Nitekim, tüm Avrupa ülkeleri günlerdir bu sorunu ve alınacak önlemleri tartışıyor.

Şüphesiz ki, insani yardım yalanı ile Afganistan ve Irak'ı, şimdi de Libya'yı işgal edenlerin, bu ülkeleri yakıp-yıkanların, bu ülke halklarına büyük acılar yaşatanların, bizzat kendilerinin neden olduğu bu soruna insani bir çözüm bulacakları beklenemezdi. Nitekim de öyle oldu. Mülteci akının ilk durağı olan İtalya başta olmak üzere tek bir Avrupa devleti bile, bu soruna karşı insani bir yaklaşım içinde olmadılar. Afrika ülkelerinden kopup gelen bu yoksul mültecilere ne ekonomik ve ne de politik iltica hakkı tanımaya yanaştılar. Tam tersine, ya bu yoksul mültecileri suçlama yoluna başvurdular ya da onların trajik durumunu istismar edip, kendi kirli çıkarlarına dayanak yaptılar. Ve dahası, hızlarını alamayıp, bu göçü, o çok övündükleri Avrupa Birliği denen emperyalist sömürü ve soygun düzeninin sembolü saydıkları serbest dolaşım hakkının sınırlandırılmasının, bu çerçevede, ünlü Schengen anlaşmasının yeniden gözden geçirilmesinin vesilesi yaptılar.

Sözkonusu mülteci akını ilk önce İtalya karşıladı. Mültecilerin İtalya'ya girişlerine izin verilmedi. Tam tamına bir mafya lideri olan Silvio Berlusconi, Avrupa Fonu'ndan bu iş için belli bir ödeme yapılmazsa eğer, mültecileri kabul etmeyeceğini, başta Almanya, Avusturya ve Fransa olmak üzere Avrupa'ya geçişlerini önlemeyeceğini ve hatta geçici Schengen vizesi dahi verebileceği tehditinde bulundu. Yani, bu gerçekten trajik durumu tümüyle sefil ve kirli çıkarları için istismar etti. Berlusconi ile diğerleri arasındaki kirli pazarlıklar sürerken, Avrupa'ya doğru yola çıkan mültecilerden yüzlercesi okyanus sularında boğularak yaşamını yitirdi.

Bu arada, Almanya ve Fransa da açık bir dille kapılarını hiçbir biçimde Afrikalı mültecilere açmayacaklarını bildirdiler. Ardından, koro halinde mülteci akını önlemek amacıyla Schengen anlaşmasının esnetilmesi tartışması başlatıldı. Konunun Avrupa Birliği platformuna taşınmasından söz edildi. Daha bu tartışma yeni başlatılmışken, Danimarka hızını alamayıp, Schengen anlaşmasını bir yana itti ve sınırlarında kontrollere başladı.

Bu sorun üzerine yapılan tartışmalar, kirli pazarlıklar ve emperyalistlere özgü ikiyüzlülük örneği tutumlar her gün daha iğrenç boyutlar kazanarak devam ediyor.

Emperyalist yalanlar ve gerçekler

Emperyalist haydutlar ve katiller topluluğuna inanacak olursak, bu yoksul insanlar doğup büyüdükleri, çok uzun yıllardır yaşamlarını sürdürdükleri toprakları, hem de bir anlık macera uğruna terk ediyorlar. En ilkel koşullarda ve büyük tehlikelerle dolu yolculuklara çıkıyorlar. Dolayısıyla, serüven olsun diye yola çıkan ve binlercesi yollarda telef olan bu insanların gelip Avrupa'nın "huzur

ortamı"nı bozmalarına izin verilemezmiş. Bu göçü önlemek için sınırlardaki kontrollerin sıklaştırılmasından başka bir seçenek kalmamıştır. Dolayısıyla, Schengen anlaşmasına yeni bir biçim ve içerik kazandırmak kaçınılmaz olmuştur.

Kuşkusuz ki, tüm bunlar yalandır ve aşağılık bir demagojiden başka bir şey değildir.

Avrupalı emperyalist haydutlar, büyük müttefikleri ABD ile birlikte "insani yardım" adı altında Libya halkının üzerine bombalar yağdırırken Libya'dan kaçan mültecilerle dolu geminin batmasına seyirci kaldılar. "Geçtiğimiz günlerde ise, Libya'dan kaçmaya çalışan Afrikalı mülteciler ile dolu bir geminin yardım çağrılarının, İtalyan sahil güvenlik ekipleri ile bir NATO helikopteri ve bir savaş gemisi tarafından görmezden gelinmesi sonucu ölüme terk edildiği, 71 kişiden 61'i öldükten sonra, sadece on kişinin Misrata'ya ulaşmayı başardığı haberi geldi. Bu arada, BM Mülteciler Yüksek Komiserliği, bir hafta önce de, Avrupa'ya kaçmaya çalışan 600 mültecinin bulunduğu geminin de Libya açıklarında battığını açıkladı." (15 Mayıs N. Mert Milliyet) Tek başına bu gerçek bile bu katiller topluluğunun aşağılık yalanlarını sergilemek için yeterlidir.

Her şey bir yana, emperyalist burjuvazinin, suçlarını meşrulaştırmak ve ona toplumsal destek yaratmaktan bir başka amacı olmayan BM ve ona bağlı çalışan, Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği'nin (UNHCR) yayınladığı bilgiler bile, bu aşağılık leş kargalarının iğrenç yüzünü açığa çıkartmaya yetmektedir. UNHCR, yayınladığı bir raporda, önce, "Son beş yılda sanayileşmiş ülkelerden sığınma talebinde bulunanların sayısı yarı yarıya düştü" şeklinde bir tespitte bulunuyor. Bunun

nedeni olarak ise, "Sığınma başvurularının azalması, 1990'larda Yugoslavya'da yaşanan Bosna ve Kosova savaşlarının sona ermesi" olarak açıklanıyor. Böylece, kitlesel düzeyde göçlerin en fazla emperyalist savaş ve işgallerin yaşandığı ülkelerde gerçekleştiğini itiraf etmiş oluyor.

Alman gazetesi Schische Zeitung, Schengen tartışmalarını konu ettiği bir haber yorumunda, "ulusal bencillik"in giderek yükseldiğine dikkat çekiyor ve şu tespitlerde bulunuyordu: *Sınır kontrolleri konusunda yapılan bütün tartışmalar, Avrupa fikrinin giderek güç kaybettiğinin belirtisi. Ekonomik olarak zor zamanların yaşandığı şu günlerde ulusal bencillik, dayanışma düşüncesini bastırıyor. Schengen tartışması, Euro krizi, mali yardımlar konusundaki çekişme... AB içinde ortak paydalar azalıyor. Bu, AB'nin geleceği için hiç de iyi bir anlama gelmiyor.*

Eski yapılar ve argümanlar artık, günümüzde, Avrupa'nın büyük emperyalist burjuvazisinin ihtiyaçlarını karşılayamaz olmuştur. Kendi iç çatışmaları giderek şiddetleniyor. AB kabuğu geline yerde parçalanmaya başlamıştır. Her devletin burjuvazisi bu parçalanmayı, bir yandan kendi milliyetçiliğini yükselterek karşılıyor, olası parçalanmanın suçlusu olarak da rakibini gösteriyor. Schengen tartışmasının bu kadar güncelleştirilmesinin arkasında da bu emperyalist çıkar çatışması yatmaktadır. Avrupa burjuvazisi sefil çıkarlarını Afrikalı yoksul göçmenler üzerinden yaptığı demagojiyle örtmeye çalışıyor. Gerçek tam olarak budur.

Ortadoğu'daki halk hareketlerinin Avrupa'da yarattığı korku, bu tartışmaların bir diğer nedenini oluşturuyor. Ortadoğu'daki halk ayaklanmalarının, devrimci bir önderlikten yoksunluğundan yararlanarak kolay bir şekilde dizginledikleri bir veridir. Nedir ki, tehlikeyi tez elden önlemek konusunda gösterdikleri başarıya karşın, ABD gibi Avrupa'nın emperyalist devletleri de hala rahat değiller. Atina'da "Avrupa halkları ayaklanın" diye bayrak açan Yunanistan işçilerinin çağrısını, kimlerin takip edeceği şimdiden bilinemese bile, bu çağrının gelecekte, hem de daha güçlü bir şekilde tekrarlanacağını söylemek kehanet olmayacaktır. Burjuvazi de bunu biliyor ve bu çağrının bir gerçekliğe dönüşmesini engellemek için önlemler alıyor. Sınırlarda yeniden kontrolleri sıklaştırmak için hazırlık yapıyor. Ya da yüklü miktarda euro harcayarak, Yunanistan'a yaptırdıkları gibi, mülteci akını durdurmak üzere utanç duvarları yükseltiyorlar. Kısacası, '89 yılında duvarları yıkmakla övünenler şimdi bizzat kendileri utanç duvarları örmektedirler. Avrupa Birliği de, Avrupa halklarını kucaklaştıran bir büyük demokrasi kalesi olmak yerine, bir büyük polis devleti olmaya doğru evriliyor.

Sonuç yerine

Emperyalist burjuvazi işçi sınıfına ve ezilen halklara dönük saldırılarına gerekçeler bulmuştur. Kimi zaman insani yardım yalanıyla ülkeleri işgal etmiş, kimi zaman 'teröre karşı mücadele yalanı' ile demokratik hak ve özgürlükleri budamış, şimdi ise,

üstelik de bizzat kendilerinin nedeni oldukları bir mülteci akınına önlemek üzere, gayri insani polisiye önlemlere başvuruyor. Serbest dolaşım hakkının sınırlandırılması ve bu çerçevede yeniden sınır kontrollerinin başlatılması da bunun ifadesidir.

Hiç kuşku yok ki sorun, göç sorunu ve bu sınırlarda kalan birkaç önlem olmaktan çıkacak, işçi ve emekçilerin iyiden iyiye tehdit altında olan demokratik hak ve özgürlüklerinin sınırlandırılmasının da bahanesi yapılacaktır. Sadece göç sorunu değil, Avrupa'nın önümüzdeki dönemde muhtemelen yeni ve daha büyük proleter kitle hareketlerine sahne olacağını düşünerek de bu önleme başvurulacaktır. Hitler döneminde elde edilen deneyimlerden hareketle, sosyal sorunların istismarı eşliğinde faşizan uygulamalar turandırılacaktır. Bununla da kalınmayacak, en iğrencinden bir ırkçılık ve yabancı düşmanlığı kışkırtılacaktır.

Tam da bu nedenle, yerli devrimci parti ve örgütleri yaşamsal mahiyette görev ve sorumluluklar beklemektedir. Yerli devrimci güçler, sorunlar ve saldırılar konusunda tam bir açıklık içinde olmalı, şu ya da bu bahane ile sosyal haklarına ve demokratik hak ve özgürlüklerine dönük saldırılara, göçmen işçi ve emekçilerle tam bir kardeşlik ruhu içinde karşı koymalıdır. Öte yandan, burjuvazinin, yerlisi ve göçmeni ile tek bir bütün olan işçi sınıfının mücadele birliğini baltalamaya, milliyetçi önyargıları kışkırtarak yapay duvarlar örmeye dönük entrikalarını boşa çıkaran politikalar geliştirmelidirler. Yani, burjuvazinin gerici kara bayrağının karşısına proletaryanın kızıl bayrağı ile çıkmalıdır.

Buna paralel olarak, göçmen işçi ve emekçiler ve doğal olarak da göçmen devrimci parti ve örgütler de, sahip oldukları önyargıları bir yana bırakmalı, yerli işçi ve emekçiler ve devrimci güçlerle eşit ve kardeşçe ilişkiler içine girmelidirler. Sermayenin tek merkezli ve gerçekten birleşik sınıf mücadelesine karşı, yerli-göçmen, doğulu-batılı tüm uluslardan işçi ve emekçilerin enternasyonal düzeyde birleşik devrimci sınıf mücadelesi her zamankinden de yaşamsaldır. Dolayısıyla, tüm güç ve imkanlar bunun için seferber edilmelidir. Sınıf devrimcileri ise, bu konuda çok daha özel bir sorumluluk taşımaktadırlar.

Enternasyonal İnf

İsviçre nükleere karşı ayakta!

İsviçre'de, içerisinde sol akımların da yer aldığı onlarca kurum nükleer santrallere karşı kitlesel bir gösteri düzenledi. 22 Mayıs günü "Atoma karşı insan akımı" şiarıyla Aargau merkezli örgütlenen yürüyüş ve mitinge onbinlerce kişi katıldı. Biri Würilingen'de 10 kilometrelik, diğeri de Döttingen'de üç kilometrelik aile yürüyüşü olmak üzere iki ayrı koldan yürüyüş düzenlendi. Son 25 yılın en büyük atom karşıtı gösterisi olduğu iddia edilen eyleme gençliğin ve ailelerinin kitlesel katılımı dikkat çekti. Yabancıların son derece zayıf katıldığı eyleme İsviçreli devrimci gruplardan "Sosyalizm için Hareket" in politik müdahalesi göze çarpan bir başka olguydu.

Atom santralinin kurulduğu yere yakın bir bölgede toplanmasıyla başlayan eyleme BİR-KAR çalışanları da katılım sağladı. Eylemi örgütleyenlerin miting alanında yaptığı duyurularla yürüyüş kolların henüz alana varamadığı, yakın bölgedeki yürüyüşle birlikte yüz bin kişiye ulaşacakları duyurusu yoğun bir alkışla karşılandı. Bu açıklamanın yapıldığı an alana onbinlerce insan ulaşmış bulunuyordu. Katılım örgütleyicilerin beklediği düzeyde olmasa da İsviçre gibi bir ülke için onbinlerin bir araya gelmesi önemli bir başarıdır ve büyük bir duyarlılığın göstergesidir.

Mitingden notlar...

Miting alanında, Almanya'nın Köln şehrinden gelen kitle beklenirken bir süre müzik yayını yapıldı. Selamlama konuşmasının ardından, Könlü genç bir çocuk doktoru konuşma yaptı. Nükleer enerjinin insana ve çevreye ve özellikle de çocuklara verdiği zararı tıbbi bakımdan ayrıntılarıyla anlatan doktor, sözlerini, "Kavga edin, izin vermeyin!" çağrısıyla bitirdi.

Bu konuşmayı, Hiroşima'nın da acısını yaşamış Japonya'da, depremde hayatını kaybeden on binlerce insanın anılarına saygıya ve acılarını paylaşmaya davet eden bir konuşma ve ardından da yapılan saygı duruşu izledi.

DGB, kiliseler, Yeşiller 90 adına konuşmaların da yapıldığı mitingde, sola ve devrimcilere sahnede bir kez daha yer verilmedi. Konuşmalarda atom santrallerinin ve silahlarının zararları çeşitli yönlerden sayıp dökülürken, bu sorunun sermaye iktidarı ve kapitalist düzenden kaynaklanan yönüne hemen hemen hiç değinilmedi. Bu konuda özellikle Yeşiller 90 ise tam bir ikiyüzlülük sergilemekte, yaptığı demagojik propagandayla, oluşan toplumsal tepkiyi seçimlerde oya dönüştürmeye çalışmaktadır.

Yeşillerin ikiyüzlülüğü, sadece, atom santrallerinin de bulunduğu bazı eyaletlerde hala hükümet ortağı olmalarından, ya da bundan önceki hükümetin koalisyon ortağı olmalarından ileri gelmiyor. Bunların riyakarlığına en iyi örnek, bir dönem dışişleri bakanlığı da yapan, 68 kuşağından olmakla övünen, bir zamanların hızlı Yeşiller'den Joschka Fischer'in şimdi RWE adlı enerji tekeline atom enerjisi alanında danışmanlık yapmasıdır. Miting alanında verilen bu bilgi de kitleden alkış aldı.

Yerli sol parti ve gruplardan MLPD, DKP, Sol Parti belli bir ilgi gösterip, pankart ve flamalarıyla eyleme katılarak bildiri dağıtımını gerçekleştirdiler. Türkiyeli sol örgütlerin ise eyleme ilgisi ve katılımı zayıftı.

Kızıl Bayrak / İsviçre

Bretagne'da yaz etkinliği

Fransa'nın Bretagne bölgesinin Lanester kentinde Fransa Komünist Partisi'nin her yıl düzenlediği 'Fête du Bol d'Air' adlı bir açık hava etkinliği gerçekleştirildi. TKİP taraftarları her yıl olduğu gibi bu yıl da etkinliğe katıldı.

Etkinlikte bilgilendirme standı açarak partinin tanıtımını yapan TKİP taraftarları yiyecek ve içecek sattılar. Havanın da güzel olmasının etkisiyle katılım oldukça iyi oldu. Standı kızıl bayraklar, Che Guevara ve parti afişleriyle süsleyen TKİP taraftarları ilgi odağı oldular.

Fransa'da yeni kurulan Front de Gauche partisi de etkinlikte parti tanıtım standı açtı. Bu arada, anti-kapitalistler de TKİP'nin Fransızca bildirilerini çok beğendiklerini ve birlikte hareket etmek gerektiğini söylediler.

Michel Tonnerre adlı eski bir şarkıcı da etkinlikte sahne aldı ve kitlenin ayakta alkışladığı bir müzik ziyafeti sundu. Fransız Komünist Partisi'nin Lanester sorumlusu, kapitalizmin krizi ve yıkıcı sonuçları konusunda bir konuşma yaptı ve katılımcıları kriz ve sonuçlarına karşı mücadeleye çağırdı. 28 Mayıs günü bir basın açıklaması yapılacak ve en son zamlar protesto edilecek.

Kızıl Bayrak / Fransa-Bretagne

Gerilla katliamı protesto edildi

Almanya'nın Stuttgart kentinde 18 Mayıs günü gerçekleştirilen eylemde, Şırnak'ta HPG gerillalarının katledilmesi protesto edildi. Mezopotamya Kültür Merkezi'nin düzenlediği

basın açıklamasına BİR-KAR, AGİF ve Alinteri de destek verdi. Gerillalar için yapılan saygı duruşuyla başlayan eylemde okunan açıklamada Türk devletinin yapmış olduğu bu saldırının yaklaşan seçimlerle bağı kuruldu. Erdoğan hükümetinin son anketlere göre Doğu ve Güneydoğu'da oy kaybetmesini böyle alacakça bir saldırıyla karşıladığı, Emek, Barış ve Demokrasi Bloğu'nun bağımsız adaylarının parlamentoya girmesinden korkulduğu söylendi.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) çalışanları ise, "Kürt halkıyla dayanışmaya!" başlıklı bildirin dağıtımını gerçekleştirdiler.

Eylemde BİR-KAR adına yapılan konuşmada yerli-göçmen, doğulu-batılı tüm uluslardan işçi, emekçi, ilerici ve devrimci güçleri, sömürgeci Türk devletinin saldırı ve katliamlarını protesto etme ve Kürt halkıyla dayanışma çağrısı yapıldı. Sık sık "Şehit Namırın!", "Katil Türk devleti!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganlarının atıldığı eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Stuttgart

25. Geleneksel İTÜ Öğrenci Şenliği üzerine...

Sponsorlu üniversite şenlikleri kuşkusuz bugün sermayenin üniversitelere dönük saldırılarının sac ayaklarından biridir. Burjuvazi bir taraftan piyasalaştırma, baskı ve denetim politikalarıyla üniversitelerde kendine uygun kafalar üretmeye çalışırken, bir taraftan ise sponsorlu şenliklerle de kendi yoz kültürünü, eğlence anlayışını gençliğe dayatmaktadır.

Geleneksel İTÜ Öğrenci Şenliği ise, düzenlenmeye başlandığı ilk günden düzenin üniversitelere ve gençliğe dönük her türden saldırılarına karşı örgütlenmiştir. İTÜ Öğrenci Şenliği bireyciliğe, bencillığe, yozlaşmaya ve geleceksizliğe karşı kolektif, toplumcu ve özgür bir yaşamı savunan öğrencilerin şenliği olmuştur ve olacaktır da.

Ancak Geleneksel İTÜ Öğrenci Şenliği son yıllarda gözle görünen bir daralma içerisine girmişti. Her ne kadar bu darlığı aşma noktasında çeşitli adımlar atılmaya çalışılsa da bu yıl da bu daralma kırılmadı. Elbette içerisinde bulunduğumuz durum genel gençlik hareketinin sorunlarından bağımsız değildir. Bu sene toplantı çağrısı üzerine geçtiğimiz yıllarda şenliğin örgütlenmesinde emek sarf etmiş örgütsüz öğrenciler geldi. Nisan ayının başında başlayan toplantıların açık çağrı ile yapılması, yemekhane önünde şenlik masasının açılmasını atılan ileri adımlar olarak değerlendirebiliriz. Toplantılara Ekim Gençliği, Öğrenci Kolektifleri, Gençlik Muhalefeti, Emek Gençliği, +İvme Dergisi, MMO Öğrenci Komisyonu, Sinema Kulübü, Felsefe Kulübü, yurtsever öğrenciler ve örgütsüz birçok öğrenci düzenli olarak katıldı ve şenliği örgütledi.

Bu seneki ilk toplantıya, 24. Geleneksel İTÜ Öğrenci Şenliği'nin değerlendirilmesi yapılmadığı için, geçtiğimiz seneki hatalara düşülmemesi için eleştirel ve özeleştirel bir tartışma ile başlandı. Şenliğin bir sonraki toplantısında ise şenliğin içeriğine dair öneriler yapıldı.

Ekim Gençliği olarak, Bologna Süreci başta olmak üzere son süreçte üniversitelerde yaşanan değişim ve dönüşüm saldırıları ile Ortadoğu ve K. Afrika'da yaşanan halk isyanlarına ilişkin panel, işten atma saldırısına karşı direnen işçilerin mücadele süreçleri üzerine tartışabileceğimiz bir söyleşi ve İTÜ'de gençlik mücadelesini ve değişen öğrenci profilini tartışacağımız bir forum önerdik. Bu tartışma başlıklarının yanısıra çeşitli yarışmalar ve turnuvalar önerdik. Bu önerilerin dışında HES ve nükleer enerji, basın özgürlüğü ve demokratik özerklik ile ilgili panel önerileri gelmişti.

"Direnenler ve kazananlar" paneli önerisine karşı, Öğrenci Kolektifleri tarafından mahallelerdeki hak alma mücadelesinden insanların da katılması ve deneyimlerini paylaşması düşüncesiyle birlikte destek çıktı. Bu öneri ise toplantı bileşenleri tarafından olumlu karşılandı. Ancak "Özgürlük Günü" üzerine yapılan toplantıda ve ardından gerçekleşen şenlik toplantısında Öğrenci Kolektifleri "Direnenler ve kazananlar" panelinin tam olarak net bir biçimde konuşulmadığına ve diğer toplantıda bu paneli tekrardan gündeme alacaklarını belirttiler. "Özgürlük Günü"nü tartışıldığı toplantıda, yurtsever öğrencilerin önerdiği "Demokratik Özgürlük" panelinin "Kürt sorunu" başlığı altında Kürt sorunun tarihsel sürecinin ve bugününün ele alınacağı bir panel olması kararlaştırıldı. Yurtsever öğrencilerin

katılımcı olarak önerdikleri isimlere de öncelik verildi. Öğrenci Kolektifleri panelist olarak Halkevleri Genel Başkanı İlnur Birol'un çağrılacağı önerisini getirdi. Bunun üzerine biz de şenliği örgütleyen tüm örgütlerin Kürt sorununa yaklaşımını belirtecek birer panelist çağırmasını önerdik. Öğrenci Kolektifleri bizim yapmış olduğumuz bu öneriyi kabul etmedi. Bizler de aynı tartışmaların geçen sene yapıldığını belirttik. Bunun üzerine Öğrenci Kolektifleri İlnur Birol önerisini geri çekerek bu sefer sendika.org yazarı Ferda Koç'u önerdi. Sonrasında yapılan tartışmalarla birlikte bu önerisini de geri çekerek "Direnenler ve kazananlar" paneline ilişkin direnişçi işçilerin (PTT, Ontex, Casper) BDSP'li, 100 günü aşan direniş sürecinde kazanan Türkan Albayrak'ın Halk Cepheci olduğu gerekçesiyle bu panelin yapılmasına karşı olduklarını söylediler. Toplantıda Öğrenci Kolektifleri dışındaki herkes "Direnenler ve kazananlar" panelini sahiplendi. Sonraki toplantılarda ise açık bir biçimde karşı olduklarını ifade etmeden "Panel sayısı çok fazla, zaman çok kısa, programda koyacak yer yok" vb. söylemlerle panelin yapılmaması için ellerinden geleni son ana kadar yaptılar. Panelin yapılmasının kararlaştırıldığı toplantıda ise Öğrenci Kolektifleri bu etkinliğe tutum alarak katılmayacaklarını açıkladı.

Panele ilişkin getirilen başka bir gerekçe ise geçen sene yapılan aynı kapsamdaki panel oldu. Geçen sene aynı adla yapılan panele katılan İSKİ, İtfaiye ve TEKEL işçilerinin İşçi Filmleri Festivali'nde festivali protesto ettiğini ve bu işçilerin bile bu etkinliğe çağrıldığını, bu etkinliğe katılan Dev-Sağlık İş Başkanı Arzu Çerkezoğlu'nun panelde sunum yapmak istememesi vb. gibi açıklamalarda bulundular. Tersinden ise TEKEL direnişini bitiren, "İşçiler benden izinsiz tuvalete bile gidemez" diyen Tek-Gıda İş Başkanı Mustafa Türkel'in İşçi Filmleri Festivali'nde ne işi olduğunu, işçilerin festivali neden protesto ettiğini belirtmediler. Öğrenci Kolektifleri bir kez daha ilkelerden yoksun ve omurgasız duruşunu bu panel tartışmaları vesilesiyle tüm şenlik bileşenine göstermiş oldu.

Toplantılarda son ana kadar -hatta şenlik günü- kararlaştırılan bir diğer konu ise şenlikte kulüplerden öğrenci komisyonlarına ve siyasi gençlik örgütlerine

kadar herkesin kendisini ifade edebileceği masaların açılıp açılmamasıydı. Bizler masa açma konusunda tavrımızın net olduğunu, bu tür etkinliklerde örgütlerin ve kulüplerin kendisini ifade edebileceğini vurguladık. Öğrenci Kolektifleri hariç diğer tüm bileşenler masa açılması noktasında hemfikir oldu. Ancak bazı kaygılardan kaynaklı isteyen herkesin yayınının, materyalinin bulunduğu ortak bir masa açılmasına karar verildi. Kolektifler bu şekilde bile masa açılmasının kendileri için kabul edilecek bir durum olmadığını vurguladı ve çeşitli kaygılarını dile getirdi. Ancak örgütsüz öğrenciler bile bu kaygıların yersiz olduğunu, masa açılmasının bir problem oluşturmayacağını söylediler, hatta bazıları bunun ihtiyaç olduğunu dile getirdi. Uzun bir zamandır İTÜ Öğrenci Şenlikleri'nde bazı siyasi öznelerin geri tutumlarından kaynaklı masa açılmıyordu, bu sene bu durum kırılmış oldu. Özellikle örgütsüz öğrencilerin bu noktada belli siyasetlerden daha ileri sayılacak tutumlar almasıyla ileri bir adım atılmış oldu.

Kolektifler bu mutabakata rağmen uzun toplantılar silsilesi boyunca kendini dayatan ve bu tartışmanın üzerinden atlayan bir tavır sergiledi. Şenliği örgütleyen bileşenler ise, toplam bir irade ortaya koyabilmek kaygısıyla ancak konser etkinliğinin gerçekleştiği gün masa açılması kararı aldı. Şenlikte Ekim Gençliği, +İvme Dergisi ve konser etkinliğine katılan Önder Babat Kültür Merkezi ve Devrimci Hareket'in yayınlarının konulduğu bir masa açıldı.

Şenlik ön toplantılarından başlayarak şenlik günlerine kadar süren bu tartışmanın eksenini elbette kaba bir masa açıp açmama mevzusu değildi. Burada tartışılmaya çalışılan zihinlerin arkasında yatan o geri algıydı. Bu zihinler, örgütsüz, apolitik öğrencilerin, devrimcilerin çıkarmış olduğu sosyalist yayınlardan veya açtığı masadan korkacağını, şenliğe katılımın düşük olacağını veya şenlikte bir birlik bütünlük olgusunun oluşamayacağını düşünüyorlar. Ancak kitlelere mal ettikleri bu algının aslında kendi geri, çarpık algılarından başka bir şey olmadığı aşikârdır. Aslında yapılan şey tam da kendi korkularını toplumun korkusuymuş gibi göstermekten öte bir şey değildir.

Şenlik değerlendirmesinden yansıyanlar...

Şenlikten bir hafta sonra değerlendirme toplantısı gerçekleştirildi. Yapılan toplantıya yurtsever öğrenciler hariç herkes katıldı. İlk değerlendirme şenliğin ön sürecinin geç başlamış olmasına dairdi. Duyurunun, ön çalışmaların eksikliğinden kaynaklı şenliğin İTÜ'nün gündemine yeterince getirilememesine değinildi. Panel sayısının fazla olması da eleştirilen bir diğer nokta idi. Hemen hemen herkes bu noktalarda hemfikirdi. Bir dahaki şenlik çalışmalarına daha erken başlanması ve panellere boğulmayan bir şenlik planlaması yapılması konuşuldu. Daha genel planda bir değerlendirme yapan +İvme Dergisi'nden bir arkadaş ise şenliğe ve etkinliklere katılım, iletişim eksikliği, teknik aksamalar vb. sorunlara değindi. Bu değerlendirmenin ardından Ekim Gençliği şenliği örgütleyen unsurların çevrelerini katmamasının yanısıra kendilerinin dahi birçok etkinliğe katılmamasının anlaşılır bir yanı olmadığını belirterek söze başladı. Bu noktada Kolektifler'in "Direnenler ve kazananlar" etkinliğine tutum alarak gelmemesi yaşanan en belirgin örnektir. İlk gün gerçekleştirilen Kürt sorunu panelinin üniversite yönetimi tarafından yasaklanması ve kapı önünde yapılması ile birlikte miting havasında geçmesi, gelen konukların oy istemesi, panelin içeriğine dair konuşmalar yapılmamasının sonucunda ortaklaşılan kapsamdan uzaklaşıldığını belirttik. Teknik olarak afişte yaşanan sorun üzerine afişi düzeltmek için Kolektifler'den istememize rağmen gönderilmemesi, afişte Kürtçe yazılı kısımlarının düzeltilmemesi, Kolektifler'in konserlerin olduğu gün sadece Marsis müzik grubunun konserine çağırılan el ilanları dağıtması, konser anında inisiyatif dışı sloganlar atılması da eleştirdiğimiz diğer noktaları.

Kolektifler, afiş sorunun iletişimsizlikle ilgili bir sorun olduğunu belirtti. Afişin neden ulaştırılmadığına veya grupta paylaşılmadığına dair bir şey söylenmedi. Diğer bir yandan ise sadece Marsis müzik grubunun el ilanının dağıtılmasını ise konserler başladığında katılım sayısının az olduğu, Marsis'in İTÜ öğrencilerine hitap ettiği bundan kaynaklı sadece Marsis'in el ilanını dağıttıklarını anlattılar. Ortadaki eksikliklere ve hatalara dair özeleştirel tek bir cümle sarf etmediler.

Öğrenci Kolektifleri'nin 'sınıf'tan kaçışı

"Direnenler ve kazananlar" paneline tutum almalarına ve katılmalarına dair yaptığımız eleştiriye verdikleri cevaplar da insanı dehşete düşürecek kadar apolitikti. Kolektifler, konser gününün yoğun olacağını öngördüklerinden kaynaklı panelin verimsiz geçeceğini düşünmüşler. Aslında bundan kaynaklı panelin yapılmamasını istemişler. Gerçekleşen panele de katılmamışlar çünkü aynı zaman dilimi içerisinde ekmek arası sandviç hazırlamışlar. Muazzam öngörü yeteneğine sahip bu arkadaşların tahminleri de zaten doğru çıkmış. Bu

sözler elbette ki sınıftan kaçışın gülünecek birer göstergesinden başka bir şey değildir. Tartışmalar ilerledikçe bu tutumun ideolojik arka planı gün yüzüne çıkmış oldu ve kendi sözleriyle bu panelin İTÜ öğrencilerinin gündemi olmadığı, az sayıda kişinin katılmasının nedeninin de bu olduğu ifade edildi. Bu ifadeler de aslında işçi direnişlerinin, gündemlerinde ekmek arası kadar bile bir yeri olmadığını gösterdi.

Kolektifler'den arkadaşlara İTÜ öğrencisinin gündeminin ne olduğunun sorulması üzerine tek bir somut örnek verilememesi ve daha popüler işler yapılmasını vurgulamaları popülizmin ve ilkelerden yoksunluğun geldiği son noktayı gözler önüne sermiş oldu. Kolektifler, şenliğin başından itibaren "Direnenler ve kazananlar" panelinin yapılmasına karşıydılar. Ama bu karşı duruşu direk söylemektense bu tür yol ve yöntemler ile gerekçelendirmeye ve paneli iptal ettirmeye çalıştılar. En sonunda ise bu etkinliği İTÜ öğrencilerinin gündemi olmayan bir panel olarak isimlendirerek katılmamalarını haklı göstermek istediler.

Kolektifler'in ürettiği söylemlere karşı örgütsüz arkadaşların vermiş olduğu yanıt bizce yeterlidir. Bu arkadaşlar yapılan bu etkinliğin şenliğin en verimli kısımlarından biri olduğunu belirttiler. Etkinliğin kapsamının da tam da öğrencilerin ve okulun gündemi olduğu söylenerek "Aslında gündem olması gerekenler bu direnişler, bizler bu gündemleri görmezden geliyoruz veya bu gündemleri kaçııyoruz, bizler de mezun olunca bir yerlerde aynı koşullara maruz kalacağız" denmesi Kolektifler'e verilen en anlamlı cevaptır.

Toplantı daha bitmeden Kolektifler'den arkadaşlar bir dahaki seneye bu şenliği örgütlemeyeceklerini şenliğin biçim ve içerik olarak hatalı olduğunu söyleyip toplantıdan ayrıldılar.

Daha güçlü bir politik içerik için daha fazla emek

İTÜ Öğrenci Şenliği 25 yıllık tarihiyle İstanbul'da gençlik hareketi için ellerden düşürülmeyen bir bayrak, bir olanaktır. Bizler hayatın her alanında olduğu gibi kültür ve sanat alanında ürettiklerimizi, sermayenin ideolojik saldırılarını kırmanın bir aracı olarak kullanabilmeyiz. Bu düzen boşluk tanımıyor, bıraktığımız her boşluk düzen tarafından bir şekilde dolduruluyor.

Alternatif öğrenci şenlikleri kendinden menkul bir öğrenci şenliği tarzında örgütlenemez. Gençlik içerisinde derin etkileri olan burjuva ideolojiler ancak güçlü ve planlı bir politik müdahale ile kırılabilir ve yok edilebilir. Bu bilinçle hareket etmeli, her türlü pratiğimiz ile gençliği politikleştirmek için etkin bir çaba ortaya koymalıyız. Bu noktada özellikle siyasal öznelerle büyük bir görev ve sorumluluk düşmektedir. Bu noktada bizlere düşen ise daha fazla emek sarf etmektir.

İTÜ Ekim Gençliği

YTÜ'de azgın polis terörü

23 Mayıs günü, Yıldız Teknik Üniversitesi (YTÜ) Beşiktaş Kampüsü'nde Bağımsız Fikir Kulübü adı altında örgütlenen faşistlerin "Fetih Haftası" kapsamında gerçekleştirdikleri Ali Kınık Konserini protesto eden devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere polis azgınca saldırdı.

Polisi okul içine çağırarak rektörlük saldırısı ve polisin okulda terör estirmesini de adeta teşvik etti. Polis okul içinde gaz bombalarıyla öğrencilere saldırdı. Öğrenciler ise polis saldırısına karşı Mimarlık Fakültesi önünde barikat kurdular.

Saldırının ardından toplam 12 öğrenci göz altına alındı. Yaşanan olaylar gerekçesiyle üniversite yönetimi dersleri ve sınavları iptal ettiğini açıkladı.

Polis terörüne protesto

Polis terörü 24 Mayıs Çarşamba günü devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler tarafından YTÜ Yıldız Kampüsü ana giriş kapısında gerçekleştirilen basın açıklaması ile protesto edildi.

DYG, Kurtuluş Yolunda Dev Genç, Gençlik Muhalefeti, Ekim Gençliği, Öğrenci Kolektifleri, Kaldıraç, Tonoz Gazetesi, DAF tarafından örgütlenen eylem Tonoz Kantin önünde yapılan ajitasyon konuşması ile başladı. Konuşmada polis terörü teşhir edilirken yaşananlar da öğrencilere aktarıldı. Ardından sloganlar eşliğinde ana giriş kapısı önüne yürüyüş gerçekleştirildi.

Burada gerçekleştirilen basın açıklamasında üniversitelerinde düşünce ve ifade özgürlüğünü savunan, haklarını arayan öğrencilerin soruşturma, ceza, tutuklama terörü ile bastırılmaya çalışıldığı söylendi. Kürt halkına ve gençliğine yönelik saldırılar başta olmak üzere devlet terörünün tırmandırıldığı belirtildi. Bunların karşısında faşistlerin polis-idare işbirliği ile rahatça örgütlendiği söylendi.

Açıklamanın ardından Emek, Özgürlük ve Demokrasi Bloğu adına bir destek konuşması gerçekleştirildi. TKP'li Öğrenciler ve Halkevleri de eyleme destek verdi.

Eylem sonrasında, gözaltındaki öğrencilere destek olmak amacıyla Sultanahmet Adliyesi'ne geçildi. 12 öğrenci savcılıkta verdikleri ifadenin ardından serbest bırakıldılar.

Ekim Gençliği / YTÜ

Devrime koşmak veya onun suretiyle yetinmek

S. Kurtuluş

“Devrimden Sonra” isimli filme, ne olursa olsun bir sosyalist devrimin ardından yaşanacaklar konusunda sol hareket içinde asgari bir ortaklık olduğunu düşünerek gittim. Filme giderken açıkçası kendimi, rahatsız edici olması muhtemel didaktik bir dile ve kaba bir ajitasyona mahkûm diyaloglara hazırlamıştım. Eldeki olanaklar ölçüsünde filme dair büyük beklentilerim yoktu. Ancak filmi izledikten sonra, gözlerinizi kapattığınızda göreceğiniz “devrim düşünün” bile üzerine bastığımız ideolojik zeminle nasıl kopmaz bağları olduğunu öğrenmiş oldum.

Öncelikle her şeyi bir kenara koyarak belirteyim, filme göre bir Türkiye devriminin Kürt halkına verebileceği hiçbir şey olmaması dehşet vericiydi. Herkesin farklı bir devrim hayali olabilir ancak komünistlik iddiasındaki hiç kimsenin bir ulusun mücadelesini görmezden gelmek gibi hakkı olmadığını düşünüyorum. Film boyunca meseleye ilişkin tek söz arada derede televizyondan gelen sesin okuduğu bir kararname içinde geçen “anadilde eğitim” hakkı... “Kürt, Kürtçe” sözlerinden özellikle kaçınılıyor. Bu, basit bir unutkanlığın sonucu olmadığına göre, gerisinde ideolojik bir tercih bulunuyor. On yıllardır mücadele eden bir ulusu görmeyenlerin komünistliği konusunda da söylenecek söz zaten yok...

Filmin üzerine sinen milliyetçi hava Afganistan’daki ISAF kuvvetlerinin eline ulaşan kararname ile devam ediyor. Mevcut ordunun ve hiyerarşisinin korunduğu açıkça görülürken, devrime daha doğrusu sosyalist hükümetin emirlerine en çok sevinenin de, birliğin komutanı olmasından ve aynı komutanın düzenli aralıklarla bayrağa bakıp gururlanmasından nasıl bir sonuç çıkaracağımızı bilemiyoruz. Ortada milliyetçi bir vurgu olduğu kesin ancak devrimin niteliğine ilişkin soru işaretleri film boyunca sürdüğü için bir darbe veya en azından bir “zinde güçler” desteği fikri akıllara gelmiyor değil.

Bu noktada polis teşkilatının dağıtılarak yerine, üniformalarının oldukça militarist olduğunu ve jandarmayı çağırıştırdığını düşündüğüm milis güçlerin konulduğunu ekleyeyim.

Filmin reformizmin ve parlamentarizmin hatta sosyal-demokrasinin damgasını taşıdığını söyleyebilirim. Sosyalizmin, “devletleştirme” (filme kamulaştırma yerine devletleştirme sözcüğü tercih ediliyor ve hangi devlet sorusu akla geliyor), faturasız bir hayat, ücretsiz ulaşım, barınma, sağlık ve eğitime sıkıştığı oldukça popülist bir yorumu var filmde. Filmin açılışında yurtdışına kaçan burjuvaları görmesek Kılıçdaroğlu’nun hazırladığı bir propaganda filmini izlediğimizi düşünebiliriz. Anlaşılan şu ki Türkiye devrimi bir şekilde “hükümet” olup bir dizi sosyal politikanın hayata geçirilmesi olarak anlaşılıyor. Zira ortada devrimi yapan kitlelerden, politikleşmiş işçilerden eser yok. Hadi bunlardan geçtik üç beş tane işçi önderi görsek onlarla da idare edebildik ancak ortada devrimin coşkusunu değil şaşkınlığını yaşayan bir işçi sınıfı görmek oldukça manidar.

Değişimi yaratan kadroların ise –bunların parti kadrosu olması muhtemel ancak filmde partiden de

bahsedilmiyor- sadece profesyonel “devrimciler” olması, onların da hep anlatan pozisyonunda yer almaları ve karşılarındaki kitlenin de oldukça niteliksiz olarak tasvir edilmesi sosyalizmin elitist yorumu olsa gerek. Film devrime ilişkin ufkunun, güzel, doğru ve yoğun bir propaganda ile seçim kazanarak buradan da burjuva meclis eliyle sosyalizmi kurmak olduğunu açıkça ilan ediyor. Devrim için kitleye, örgüte veya sınıfın taban örgütlerine ihtiyaç yok, gereken sadece oy verecek masum ve saf “Türk” ezilenleri ve nitelikli ajitatörler/aktivistler... Çelişkiyi şöyle anlatayım; devrimden sonra öğrenciler hükümete destek eylemi yaparken, işçiler sosyalistlerin onları işten atıp atmayacağını merak ediyorlar ve bu atmosferde devrim sosyalist devrim oluyor.

Kitlesiz bir devrim, edilgen ve en ufak nitel gelişme yaşamadığı anlaşılabilir bir işçi sınıfı ve sosyalist bir hükümet. Tüm çağrışımlar, darbe ihtimalini kapsam dışına koyarsak, parlamento temelli bir değişime işaret ediyor. Filmin iç mantığını da bu noktadan hareketle kurabiliyoruz. Kaba bir reformizm propagandası filmin iliklerine kadar işlemiş. Zira film boyunca durmadan okunan kararnamelerin de zaten TKP’nin geçmiş dönem seçim bildirgelerinden alınmış olduğunu öğrenince yap-boz tamamlanmış oluyor.

TKP’nin yıllardır komünizmin “meşrulaşması” gibi “ulvi” bir amacı var. Mevcut durum analiz ediliyor, ortaya bilinçsiz, gericilikle aklı bulandırılmış, niteliksiz ve “komünizmin” öcü olduğunu sanan onu anlamaktan uzak ve hiçbir zaman anlaması mümkün olmayan bir kitle profili

çıkıyor. Bu analizin üstünde, böyle bir kitleye ancak onların anladığı dilden hitap etmek gerektiği yolunda bir politik hat çiziliyor. Bu çizgiye uygun olarak, muhtemelen savaşmayacağı öngörülen –tabii ki bu işin en uçtan iyi niyetli yorumu, yoksa biraz daha soğukkanlı bir tespit ise reformizm sınıf savaşımının keskinliğinden korkan ve hijyenik bir siyaset isteyen çizgisi de görülebilir- kitleyi oy vermeye ikna ediyor. İşte devrim de böylece başlamış oluyor. Ardından sosyalist hükümetin icraatları geliyor. Bundan sonrası ise iktidara oy vererek katkı sunanların “sosyalizmi” öğrenmesiyle geçiyor.

Bu çizgiye uygun bir film çekerseniz ortaya “Devrimden Sonra” çıkar ama amaç sosyalist bir devrimi anlatmaksızın eğer, Sergei M. Eisenstein’in 1928 yılında çektiği “Dünyayı Sarsan On Gün” filmi çıkar. İki film arasındaki fark gerçeği yaşamak ve hayal satmak arasındaki farkın ta kendisidir. Ve gerçekler her zaman devrimcidir.

Her ne kadar bir ideolojik facia olsa da filmin başardıkları konusunda da hakkımı teslim etmek gerekir diye düşünüyorum. Filmin bir kısmı popüler, oldukça geniş bir kadronun dayanışması ile çekilmiş olması her şeyin eriyip gittiği bir ortamda oldukça anlamlıdır. Filmi çeken bu amatör ruhu kendi adıma takdir ettiğimi de söylemek istiyorum.

“Devrimden Sonra” üzerine bu kadar konuşmak, harcanan iki saatin üzerine kalkıp bir de onunla ilgili eleştiri yazmak elbette çok lüzumlu bir şey değil. Ancak bu filmi izlemek, sandığa soldan omuz verip sosyalizm için oy isteyenlerin hayal dünyasını çözmek açısından oldukça anlamlı bir deneyim oldu. Hani etrafımızı saran bilinçsiz kitlelere sosyalizm fikrini öğretmek için bu film çekilmiş ya, ben de bu filmde şunları öğrendim:

- Onlar gerçekten işçi sınıfının dışı dışı mücadelesi ve bu mücadelenin somut araçları olan öz örgütleri olmadan bir devrim olabileceğine inanıyorlar(mış).

- Gerçekten de burjuva demokrasinin onları bir hükümet olarak kabul edeceğine, anti-kapitalist bir programla TC’nin silahlı kuvvetleriyle barışabileceğine ve kurumsal olarak sosyalist devletin bir parçası olabileceğine inanıyorlar(mış).

- Salt popülerleştirilmiş iktisadi taleplerle devrime yürüyebileceklerine, kitleleri mücadeleye katmadan politikleştirebileceklerine hatta çoğu zaman politikleştirmeye bile ihtiyaç olmadığına inanıyorlar(mış).

- Orduyla barış içinde burjuvaziye alaşağı edip yerine işçi sınıfının iktidarını kurabileceklerine inanıyorlar(mış).

İşin görselliğe dökülmesiyle popülizmin tüm çekiciliğine rağmen reformizmin iflasını, hayallerinin Güney Amerika’daki “sosyal devlet” iktidarlarının ötesine geçmediğini (ki bu iktidarların bile sokakta kazanıldığı ve kendi varlıklarını ancak kitlelerden aldıkları eylemlerle destekle sürdürebildikleri bilinirken) görmüş olduk. Devrime koşmak yerine onun suretiyle yetinmek ve kitleleri de bunun peşinde sürüklemeye çalışmak herhalde bu ülkenin işçi sınıfına yapılacak en büyük kötülüklerden biridir.

Simav depremi ve yeniden kanıtlanan gerçekler

Simav ilçesinde 19 Mayıs günü gerçekleşen 5.9 şiddetindeki depremle gözler yeniden Kütahya'ya çevrildi. Son olarak Eti Gümüş A.Ş.'ye ait işletmenin siyanür atık barajının çökmesi sonucunda çevreye yayılmasından duyulan korku, depremle beraber iyice artmıştır. Merkez üssü Simav olarak gerçekleşen deprem, Türkiye'nin deprem gerçekliğini yeniden ortaya çıkartırken, yerel yönetimlerde dönen rant mekanizmasına ışık tutmuştur. Yerel yönetimlerin ve hükümetin deprem gerçekliğini zerre kadar umursamadıkları ve inşaat yapımının sadece bir rant alanı olduğu bilinen bir gerçektir. Bu gerçeklik Simav'daki depremde yeniden kanıtlanmıştır.

5.9 şiddetindeki bir depremin orta ölçekli bir deprem olduğunu belirten uzmanlar, bu şiddetteki bir depremin ağır kayıplara yol açmadan atlatabileceğini vurgulamaktadırlar. Oysa Simav ve çevresinde 3 kişinin öldüğü ve yüzlerce kişinin ağır yaralı olduğu söylenmektedir. Ölü ve yaralı sayısının ise bölge halkının anlattıklarına göre çok daha fazla olduğu anlaşılmaktadır. Marmara ve Düzce depreminde olduğu gibi bilgilerin kamuoyundan saklanarak halkın tepkisinin büyümesine engel olunmaya çalışılmaktadır.

Yıkılan ve ağır hasar gören binalar ise neredeyse Simav'ın tamamını kapsamaktadır. Yıkılan bina sayısı 86, acil olarak boşaltılması gereken bina sayısı 300 bin ve oturulamaz raporu verilen bina sayısı da 616 bindir. Yerleşim alanı olarak kullanılan yapıların yüzde 80'ine tekabül eden bu rakamlar, deprem gerçeğinin nasıl göz ardı edildiğini göstermektedir. Ayrıca depremin gerçekleştiği andan itibaren elektrik ve telefon hatlarının kesilmesi ve uzunca bir zaman (10 saati aşan) bölgeyle irtibat sağlanamamış olması da bu tabloyu pekiştirmektedir. İnsanların temel gereksinimlerini bile yerine getirmekten aciz bir sistemin gerçekliği Simav'da yeniden su yüzüne çıkmıştır.

AKP 9 yıldır ülkeye tek başına hükümet ederken, Kütahya yerel yönetimlerinde de en etkin parti konumundadır. Ama yerel yönetimler rant dağıtım mekanizması olarak çalıştığı için kaynaklar belli çevrelere aktarılmaktadır. Deprem sonrasında hükümet binası, okullar, camiler dahil birçok yapı kullanılamaz haldedir. İstanbul, Ankara, İzmir gibi önemli bir rant alanı olmadığı için Kütahya'ya yatırım yapılmasına gerek duymayan AKP hükümetinin bu tutumu halkın tepkisini de üstüne çekmiştir. Deprem

sonrası yeterli yardımın ulaştırılmaması halkın öfkesini artırmıştır. Simav-İzmir karayolunu ulaşıma kapatan halk başbakanın bölgeyi ziyaret etmemesine ve yardımların gecikmesine duydukları öfkeyi dile getirdi. Buna rağmen AKP hükümeti duruma kayıtsız kalmayı sürdürmektedir.

Deprem sonrası birçok sorunun baş gösterdiği Simav'da çadırların, yemeklerin ve tuvaletlerin yetersizliği hala büyük sorunlardır. Bir haftayı geçen zamanın ardından bile bu sorunları çözemeyen sermaye iktidarı, yerel yönetimleriyle, hükümetiyle nasıl iflas ettiğini gözler önüne sermektedir. Halkın bölgenin "acil afet bölgesi" ilan edilmesi talebine de AKP hükümeti kulaklarını kapamıştır. Afet bölgesi ilan edilmemesinin altında yatan gerçek ise bölgeye daha fazla mali-teknik desteğin getirilmesi zorunluluğudur. Afet bölgeleri ilan edilen yerler birinci dereceden ilgi alanları olacağından kolay kolay tercih edilmemektedir. Bu konuda hükümet ve onun yerel yönetimleri, "endişeye yer verilecek bir şey yok", "telaşa ve korkuya gerek yok" diyerek konunun üstünü örtmeye çalışmaktadır. Hatta Simav'a komşu ilçe belediye başkanı "depremi hissetmedik" diyecek kadar fütursuzlaşmaktadır. İzmir'den İstanbul'a kadar hissedilen depremi hissetmeyen başkan hükümeteyalakalıkta işin ucunu kaçırmıştır.

Sermaye hükümetlerinin en güçlüsü olan AKP, işçi ve emekçilere 9 yıllık iktidarı boyunca her gün yeni bir yıkım projesi hazırlarken arada bir göstermelik olsa bile emekçilere bir şey verememektedir. Tek dertleri günü kurtarmak ve sömürü düzeninden daha fazla rant elde edilmesini sağlamaktır.

1999 Marmara ve Düzce depremlerinin yarattığı yıkım hafızalardaki tazeliği korumaktadır. Cumhuriyet kurulduktan hemen sonra hazırlanan kanunlara (7269 sayılı 1958 tarihli) ardı sıra gelen hükümetler hiçbir şey eklememiştir. Bugün AKP hükümeti de doğal afet bölgeleri ve alınacak önlemlere ilişkin yasal düzenlemeleri bile yerine getirmekten acizdir. Bunları yapmaktan aciz AKP hükümeti sözkonusu sermayenin güçlendirilmesi ve emekçilerin yoksullaştırılması olunca canhıraş çalışmaktadır. Çılgın projeler açıklayan, karayollarını baştan aşağı yenileyerek yeni rant alanları açan AKP hükümeti deprem tehlikesine karşı hiçbir şey yapmamaktadır.

Son olarak belirtelim ki, Simav depreminin de bir kez daha kanıtladığı bir şey vardır: Deprem değil kapitalizm öldürür.

Kütahya'da siyanür riskini örtbas etme çabası

Kütahya Gümüşköy'de bulunan Eti Gümüş A.Ş.'ye ait gümüş madeni tesislerinde meydana gelen çökme sonucu, çevre ve insan sağlığının tehdit altında olduğu bölgenin bu kez depremle sarsılması altın arama faaliyetlerinde kullanılan siyanürün suya karışma riskini arttırdı. Merkez üssü Kütahya Simav olan 5.9'luk depremin siyanür sızıntısı tehdidini tekrar gündeme getirdiğine dikkat çeken meslek örgütleri ve çeşitli sendikalar ise Gümüşköy'deki madenin derhal kapatılması istiyorlar.

ÇMO ekibi engellendi

Diğer yandan yerel yöneticiler ve kapitalistler bölgedeki felaket riskinin kamuoyu tarafından bilinmesini engellemek için türlü yollara başvuruyorlar. TMMOB'ye bağlı Çevre Mühendisleri Odası'nın, depremin siyanürlü atık barajında yarattığı etkiyi gözlemlemek için yapmak istedikleri ziyaretin engellenmesi de örtbas çabasını ortaya koydu.

ÇMO'dan yapılan açıklamada, ÇMO teknik ekibi ile birlikte Oda Yönetim Kurulu Başkanı Murat Taşdemir ve İl Başkanı Baran Bozoğlu'nun depremin ardından tesise gittiği ancak tesis kapısında güvenlik görevlileri tarafından durdurularak içeriye alınmadığı söylendi. Bu durumun Kütahya Vali Yardımcısı Cengiz Horozoğlu'na bildirildiği, ancak İl Çevre ve Orman Müdürü'nün de tesis kapısı önüne gelmesine ve Eti Gümüş A.Ş. Yetkilileri görüşmesine rağmen ÇMO heyetinin girişini izin verilmeme tutumunun sürdürüldüğü ifade edildi. Ziyaretin engellenmesinin kafadaki soru işaretlerinin sayısını arttırdığı söylenen açıklamada, "Siyanür gittiği her yere ölümü, sefaleti ve felaketi götürmüştür. Geçtiğimiz iki hafta boyunca da Kütahya'da yaşanan şey tek kelime ile felakettir. Bir an evvel siyanür ile madencilik faaliyetlerine son verilmesi gerekmektedir" denilerek alınması gereken tedbirler sıralandı.

"Tesis derhal kapatılsın!"

Sağlık-meslek örgütleri ve çeşitli sendikalar 23 Mayıs 2011 tarihinde yaptıkları ortak açıklama ile Gümüşköy'deki madenin derhal kapatılmasını istediler. Çevre Mühendisleri Odası, Jeoloji Mühendisleri Odası, Kimya Mühendisleri Odası, Metalurji Mühendisleri Odası, Ziraat Mühendisleri Odası, Türk Tabipleri Birliği, Ekoloji Kolektifi, DİSK/Dev Maden Sen ve KESK'e bağlı ESM, SES ve Tarım Orkam Sen tarafından oluşturulan "Kütahya Gümüşköy İzleme Platformu" nun açıklamasında Gümüş madeni işletmesinde atık depolama barajında taşma meydana geldiği ve atık barajının yıkılma tehlikesi ile karşı karşıya olduğu belirtildi. Platform, tüm bilgi ve birikimlerini yöre halkıyla paylaşacağını ve süreci sonuna kadar takip edeceğini duyurdu.

ÜMMP ve İşsizlik İstanbul Yerel Kurultayı yapıldı

Bu yıl ikincisi düzenlenecek olan TMMOB Ücretli Mühendis Mimar Şehir Plancıları ve İşsizlik Kurultayı kapsamındaki yerel kurultayların İstanbul ayağı 22 Mayıs günü, Yıldız Teknik Üniversitesi Oditoryumu'nda gerçekleştirildi.

İlkine oranla oldukça cansız gerçekleşen kurultay, geç başlamasına rağmen, planlanan saatten önce bitirilebildi.

Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şube Yönetim Kurulu Başkanı Erhan Karaçay'ın gerçekleştirdiği sunumla başlayan programda Karaçay, 2009 yılında sekreteriyasını EMO'nun üstlendiği 1. TMMOB Ücretli ve İşsiz Mühendis Mimar Şehir Plancıları Kurultayı'nın hazırlık sürecine dair bilgilendirmelerde bulundu. Diğer taraftan TMMOB örgütlülüğünün % 80'ini oluşturan ücretli çalışan ve işsiz üyelerin yaşam ve çalışma koşulları somut veriler ışığında sunum içerisinde yer aldı. Karaçay'ın sunumunun ardından mücadele içerisinde yaşamını yitirenlerin anısına saygı duruşunda bulunuldu.

Divanın seçilmesiyle devam eden kurultayda, düzenleme kurulunun müdahalesiyle İKK sekreterinin divan başkanı olması dikkat çekti. TMMOB'nin bugüne kadarki pratiğiyle uygun düşmeyen bu müdahale, kurultayların yerellerden itibaren "hizaya sokulması" kararını belirgin bir biçimde göstermekteydi.

Yapılan açılışın ardından katılımcıların hazırladığı önergelerin derlenip toparlanması ve kurultay katılımcılarının tartışmalarına ve oylarına sunulması için kısa bir ara verildi. Verilen aranın ardından alınan önergeler sırasıyla tartışmaya açıldı.

Kurultaya sunulan ilk önerge düzenleme kurulunun merkezi kurultaya dönük aldığı % 10, 2' lik delegasyon

sınırına yönelik oldu. Anti-demokratik olduğu vurgulanan % 10 sınırının kaldırılarak ücretli&işsiz tüm üyelerin ana kurultayın doğal bir delegeesi olması, öğrenci üyelerin de kurultayda söz hakkına sahip olması gerektiği yönündeydi. Önerge oy çokluğu ile onaylandı.

Ardından sigorta primlerinin kontrolü, güvenceli esneklik ve bölgesel asgari ücret karşıtı mücadele, mesleki yeterlilik ve belgelendirme uygulamasının reddedilmesi, İGDAŞ'ın özelleştirilmesine karşı platform oluşturulması, aidat düzenlemeleri önergeleri oylanarak karar altına alındı.

Bugüne kadar yaptıkları çalışmaların bilgisini veren EMO Ücretli İşsiz Mühendisler Komisyonu ise verdikleri önergeyle, bir kampanya ile bütünlüklü bir süreç örme çağrısı yaptı.

TMMOB'nin düzenlediği kurultay, sempozyum, kongre gibi etkinliklerde üyelerin katılımını arttırmak ve katılımlarını zora sokan durumların önüne geçmek adına çocuk bakım odalarının sağlanması önergesi de oy birliği ile kabul edildi.

Ön hazırlıksız ve kendini tekrar eden bir kurultay

Yerel kurultaya hazırlık sürecinde yeterli ve gerekli çalışmaların, bilgilendirmelerin yapılmamış olması katılımın azlığı ve yapılan tartışmaların geçmişi sürekli tekrar ediyor olması kurultaya damgasını vurmuş oldu. Kurultaya katılım, imza listesinde 190 kişi olarak gözükse de, salona katılım sirkülasyonlarla birlikte 90 kişi civarındaydı.

Bu tablo TMMOB içerisinde ücretli ve işsiz üyelere ulaşılması noktasında ısrarlı ve sabırlı bir mücadele veren ya da hazırlık süreci boyunca nasıl bir hat izlenilmesi gerektiğini her platformda dillendiren üyeler açısından tahmin edilen bir durumdu.

Diğer taraftan Ankara'da yapılacak olan yerel kurultayın tepeden inme bir uygulama ile belirsiz bir tarihe ertelenmesi ve düzenleme kurulunun "ben yaptım olacak" şeklinde bir tutum içerisinde girmesi Ankara'da gerçekleştirilecek olan merkezi kurultayın akıbeti konusunda da pek çok şeyi netleştirmiş oldu.

Yerel kurultay süresi boyunca Mühendislik, Mimarlık ve Planlamada Toplumcu Eksen ve + İvme Dergisi standları açıldı.

toplumcueksen.net

"Onur"umuzu savunuyoruz"

Dilovası halkının Organize Sanayi Bölgesi nedeniyle zehirlendiğini kamuoyuna duyurduğu için "halkı paniğe sevk ettiği" gerekçesiyle hakkında Kocaeli Büyükşehir Belediye Başkanı ve Dilovası Belediye Başkanı tarafından suç duyurusunda bulunulan Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Ana Bilim Dalı Başkanı Prof. Dr. Onur Hamzaoğlu'na destek olmak için 24 Mayıs günü basın açıklaması yapıldı. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde önünde "Onur"umuzu savunuyoruz" pankartını açan bileşenler Hamzaoğlu'nu sonuna kadar destekleyeceklerini dile getirdiler.

Eylemde, İstanbul Tabip Odası, İstanbul Eczacı Odası, İstanbul Dişhekimleri Odası, İstanbul Veteriner Hekimler Odası, Üniversite Konseyleri Derneği, Tüm Öğretim Üyeleri Derneği, Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği, TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu, KESK İstanbul Şubeler

Platformu ve DİSK üyeleri yer aldı.

Basın açıklamasını okuyan İstanbul Tabip Odası Başkanı Dr. M. Taner Gören, bir tarafta siyasi ve ekonomik çıkarları insan sağlığının üstünde tutanların, diğer tarafta ise toplum sağlığı, onurlu bilim insanları ve Onur Hamzaoğlu'nun bulunduğunu belirtti. Dr. Gören şunları söyledi:

"Uzun yıllardır, Kocaeli bölgesinde yaşanan ciddi çevre ve sağlık sorunları ile uğraşmakta olan Prof. Dr. Onur Hamzaoğlu 'Araştırma verilerini açıklayarak halkı paniğe sevk etmek' ile suçlanmaktadır. Hamzaoğlu hakkında açılan soruşturma bilimsellikte bağdaşmaz. Ayrıca kaygı verici olup bizi Ortaçağ karanlığına götürür. Buradan, akademinin mabedinden yetkililere sesleniyoruz. 'Akademik özgürlük ve toplum yararını' gözetmeyen kararlar yasa gereği verilse dahi meşru değildir. "

Devlet cinayetlere seyirci

Ayşe Paşalı davası gündemdeki yerini korurken bir kadın cinayeti haberi de Büyükçekmece Kumburgaz'dan geldi. Sermaye devletinin almadığı önlemler ve uygulamadığı yaptırımlar nedeniyle son 7 yılda yüzde bin 400 artan kadın cinayetlerine bir yenisi daha eklendi.

Koruma almak için ne gerekiyor?

Hülya Tazegül isimli kadın boşanmak istediği kocası Turgay Tazegül'den yıllarca şiddet gördü. Şiddetin boyutları öyle noktalara geldi ki, ayrı yaşadığı kocası Hülya'nın evini bastı, balyozla saldırdı hatta evi yakmaya çalıştı. Fakat bunların hiçbirisi yeterli gelmemiş olacak ki, Hülya'nın polise, savcılığa korunma talebiyle verdiği hiçbir dilekçe karşılık bulmadı.

Yıllarca işçilik yapan Hülya çalıştığı atölyenin önünde Turgay Tazegül'ün konuşma teklifini reddedince kurşunlanarak öldürüldü. Turgay Tazegül ve devlet ele ele Hülya'yı katletti.

Devlet kurumsallaştırıyor

Ayşe Paşalı cinayetinde Paşalı'nın kocasına verilen ömür boyu müebbet hapis cezası şaşırtıcı bir gelişme olarak gündeme geldi. Fakat bu cezanın verilmesi sermaye devletinin kadın cinayetlerindeki sorumluluğunu hiçbir şekilde hafifletmiyor. Devletin polisi, yargısı, meclisi kadın cinayetlerinin bu denli yaygınlaşmasında başat rolleri oynuyor. Polisin gözü önünde dövülen kadınlara "kocandır döver" denilerek eve yollanıyorsa, koruma talep eden kadınların dilekçesine savcılık cevap vermiyorsa, yargı tahrik vb. gerekçelerle cinayetlerdeki cezaları hafifletiliyorsa, göstermelik cezalar veriliyorsa başka söze gerek yok demektir.

BES'ten protesto

BES üyeleri, sendikanın Ankara Adliyesi işyeri temsilcisi ve Ankara 16. İcra Hukuk Mahkemesi Yazı İşleri Müdürü Nejla Yıldız'ın 20 Ekim 2010'da kızının eski erkek arkadaşı tarafından öldürülmesiyle ilgili olarak halen dava açılmamış olmasını protesto etti.

Adliye binası önünde yapılan eylemde konuşan BES Genel Sekreteri İlknur Bilgen cinayetin üzerinden 7 ay geçmesine karşın kamu davasının halen açılmadığına dikkat çekti.

Davanın bir an önce açılmasını isteyen Bilgen şunları söyledi: "Kadın cinayetlerine ilişkin bütün davalarda, akli dengenin yerinde olup olmadığına dair incelemelerin dava süreçlerini uzatmaktan başka bir işe yaramadığını bir kez daha belirtmek istiyoruz. Buradan İstanbul Adli Tıp Kurumuna soruyoruz, Nejla Yıldız dosyasıyla ilgili rapor neden aylardan bu yana bir türlü verilmiyor"

Açıklamanın ardından bir konuşma yapan KESK Genel Başkanı Döndü Taka Çınar ise "Geç gelen adalet, adalet değildir. Nejla'yı 7 ay önce kaybettik, kamu davası halen açılmamış değil. Bu nasıl adalet, bu nasıl hukuk devleti?" diye sordu.

Basın açıklamasına KESK'e bağlı sendikaların temsilcileri ve Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) üyelerinin de arasında bulunduğu bazı avukatlar da destek verdi.

Mücadele Postası

Kaypakkaya'yı ananlara operasyon

Adana'da 18 Mayıs günü gerçekleştirilen İbrahim Kaypakkaya anması gerekçe gösterilerek devrimci ve ilerici güçleri hedef alan gözaltı terörü devreye sokuldu. 25 Mayıs günü gerçekleştirilen ev ve kurum baskınları sonucu aralarında 2 BDSP'linin de bulunduğu 24 kişi gözaltına alındı.

Devrimci önder İbrahim Kaypakkaya faşizmin işkencehanelerinde katledilişinin 38. yılında Adana'da da anılmıştı. Adana 5 Ocak Meydanı'ndan İnönü Parkı'na yürüyen devrimci ve ilerici güçler Kaypakkaya'yı anmanın onur olduğunu haykırmişti.

Sermaye devletinin Kaypakkaya'ya ve onu sahiplenenlere dönük tahammülsüzlüğü Adana'da polis operasyonlarıyla kendini gösterdi. Saat 05.00 civarında

birçok ev ve kurum basıldı.

BDSP'liler de gözaltında

Bu kapsamda BDSP'lilerin evine de baskın düzenlendi. Baskın TMSŞ'ye bağlı yaklaşık 15 polis tarafından gece saat 02.00 sularında gerçekleştirildi. Sınıf devrimcilerinin evde olmamasından kaynaklı bu saatlerde herhangi bir gözaltı gerçekleşmedi ancak evde bulunan çok sayıda kitap, cd, broşür ve gazeteye el konuldu. Pervasızca yapılan aramalar sabah 06.00 sularına kadar devam etti.

Sabah saatlerinde ise Adana Sanayi İşçileri Derneği önünden iki BDSP'li yaka paça gözaltına alındı.

Kayıplar Haftası'nda eylemler...

Ocak ve Karakoç anıldı

"Kayıplara Karşı Uluslararası Mücadele Haftası"nda, Hasan Ocak ve Rıdvan Karakoç 19 Mayıs günü İstanbul Gazi Mahallesi'nde anıldı.

Hrant Dink'in oğlu Arat Dink, Metin Altıok'un kızı Zeynep Altıok ve Metin Göktepe'nin annesi Fadime Göktepe'nin de katıldığı anma etkinliği Gazi Cemevi önünden başlayan yürüyüşün ardından Ocak ve Karakoç'un Gazi Mezarlığı'ndaki mezarları başında sona erdi.

Hasan Ocak'ın mezarı başında saygı duruşuyla başlayan anma, Rıdvan Karakoç'un mezarı başında devam etti. Karakoç ve Ocak'ın mezarlarına karanfiller bırakıldı. Hasan Ocak'ın mezarının başına dönen kitle burada anma etkinliği gerçekleştirdi. Hasan Ocak'ın abisi Hüseyin Ocak, Başbakan ile Cumartesi Anneleri'nin görüşmesini hatırlatarak, yetkililerin istedikleri taktirde kayıpların bulunması için adım atabileceğini söyledi. Ocak, tüm kayıplar bulunup failleri yargı önüne çıkarılınca kadar mücadeleyi sürdüreceklerini vurguladı. Rıdvan Karakoç'un kardeşi Hasan Karakoç'un da söz aldığı anmada gözaltına kaybedilen Fehmi Tosun'un eşi Hanım Tosun da kayıplar mücadelesinin sürecini belirtti.

ICAD avukatı ve İHD Genel Merkez yöneticisi Gülseren Yoleri, Toplumsal Bellek Platformu adına Zeynep Altıok da anmada konuşma yaptı. BDP, BDSP, ESP, EHP'nin de aralarında bulunduğu çeşitli kurumlar da anmaya destek verdi.

Eskişehir'de eylem

Eskişehir'de Adalar Migros önünde biraraya gelen devrimci ve ilerici kurumlar gözaltında işkencede katledilenleri andılar.

Basın açıklamasında devletin gözaltında kaybetme politikalarının iç yüzü teşhir edilerek, toplumsal hareketin devletin uyguladığı inkar ve imha politikalarıyla, tutuklamalarla, gözaltılarla engellenemediği söylendi.

Bugün 17 bin kadar faili meçhul cinayetin bulunduğu ve faillerin bilinmesine rağmen devlet tarafından korunduğu, böylece devletin bu politikalarını kullanma hakkını saklı tuttuğu vurgulandı.

Eylemi BDSP, Devrimci Proletarya, ESP, EHP, ÖDP ve TKP örgütledi.

Kızıl Bayrak / GOP - Eskişehir

İşkencecilerin pislikleri ortaya saçılıyor

Gözaltında kayıplar için yürütülen mücadelenin oluşturduğu basınçla kayıplarla ilgili inceleme yapan TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu, 1980 yılında gözaltında kaybolan **Cemil Kırbayır**'ın gözaltında katledildiğini itiraf etmek zorunda kalmıştı. Kırbayır dosyası işkencede ölen 3 gencin daha varlığını ortaya çıkardı.

Komisyon, 'Cemil Kırbayır Davası' çerçevesinde geçen ocak ayında inceleme başlatmış; Kırbayır'la birlikte gözaltına alınıp Kars Dede Korkut Eğitim Enstitüsü'nde işkenceli sorgudan geçenlerin yanısıra dönemin emniyet ve MİT yetkilileriyle görüşmüştü. Bu soruşturma kapsamında benzer üç vakayla daha karşılaşıldı.

"Turan Sağlam yürürken kan dökülüyordu"

Enstitüde işkence gören tanıklardan Davut Aksu şunları anlattı: "Turan Sağlam'ın hali perişandı. O kadar dövülmüştü ki dizinden aşağıya damarlar dışarıya çıkmıştı, yürürken kan dökülüyordu. Binaya giriyorsunuz, kalorifer borularına bağlanıyor, kelepçeleniyor, işkence görüyorsunuz. Turan oradaydı, dört-beş gün sonra bilinç kaybıyla 'Annemi özledim, anneme gitmek istiyorum' diyordu. Sonra öldüğünü öğrendik"

"Mahmut Kaya'ya yoğun işkence yapıldı"

Aksu, işkencede katledilen diğer bir gencin ölümünü ise şöyle anlattı: "O arada, 26-27 Aralık 1980 arasında Mahmut Kaya diye biri geldi... Yoğun işkence yapıldı, yan yana bağlandık, belden aşağıya simsiyah olmuştu ve deri, çekildiğinde kopuyordu, kangrendi. 'Bitlis'te beş minare' diye bir türküyü okudu. Şu an o türküyü duyduğumda dinleyemiyorum. Saat üç gibiydi, ağzından su geldi. Nabzını kontrol ettim, öldüğünü anladım."

İşkence mağduru diğer tanıklar Ahmet Kaya ile Fevzi Çelik bu anlatımları doğruladılar ve işkenceyi Başkomiser Mehmet Haytan'ın yaptığını belirttiler.

Oruç Korkmaz için sahte tutanak

Ayrıca aynı dönem Oruç Korkmaz'ın işkencede öldüğü de belirtilerek 'cipten düşerek öldü' diye tutanak tutulduğu söylendi.

Mehmet Haytan ise bunları yalanladı. Haytan, Oruç Korkmaz'ın örgüt arkadaşlarınınca öldürüldüğünü iddia etti. Ancak neden "Cipten düşerek öldü" diye tutanak tutulduğuna açıklık getiremedi.

İşkencecilere ödül gibi "ceza"

Oruč Korkmaz Davası ise 1987'de bitti. Haytan, beş yıl dört ay ceza aldı. Bunun üzerine 2 yıl hapis yattı.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

31 Mayıs 1971...

Sinan Cemgil,

Alpaslan Özdoğan ve

Kadir Manga...

**Nurhak'ta devrimci inançları uğruna
ölümü tereddütsüzce kucakladılar...**

**Devrim ve sosyalizm
kavgasında yaşıyorlar!**